

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HARLEQUIN®

A-PDF Watermark DEMO: Purchase from www.A-PDF.com to remove the watermark

Historical

MICHELLE WILLINGHAM

Aşk ve Savaş

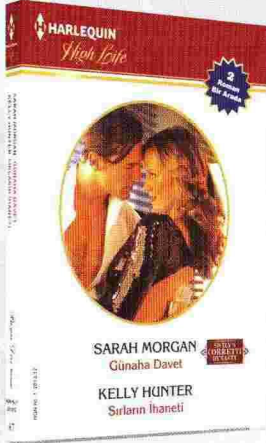
"Gerçekten duygusal bir hikaye."

—Publishers Weekly

HQN HIS 2013/12

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Jesica

HARLEQUIN®
Beyaz Dixi
BAYİNİZDE !

SARAH MORGAN

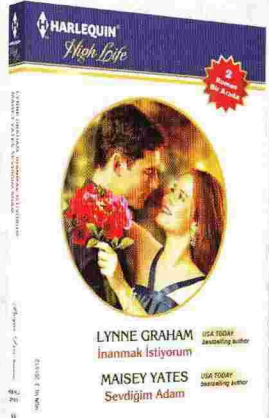
Günaha Davet

Taylor Carmichael kötü şöhretinin izlerini silmek istiyordu. Ancak meşhur ve zengin Corretti ailesinin asi çocuğu Luca Corretti'yle karşılaşması paparazzilerin eline düşmelerine neden olmuştu. Luca'nın hiçbir şey umurunda değildi. Gazeteler kendisinden istedikleri gibi bahsedebilirlerdi. Fakat Taylor, haklarında yapılan haberdan ötürü burnundan soluyordu. Luca'nın basında ilgili fotoğrafların yayınlanmasına engel olma şansı vardı ama o bunu yapmamıştı. Taylor'ın intikamı ağır olacaktı...

MAISEY YATES

Sevdiğim Adam

Ajax Kouros'un bir planı vardı. Ancak düğün günü terk edilmek mi? İşte bu planda yoktu. Geleceği bir Holt varisi ile evlenmesine bağlıydı. Gelinin kız kardeşi, ona bir anlaşma ile geldiğinde hayır diyebilir miydi? Leah Holt'un küçüklüğünden beri sevdiği adam, ablasını tercih etmişti. Şimdi ise hem aile mirasını korumak hem de Ajax'a sahip olmak için bir şans geçmişti eline. Ama nikâh masasına oturmakla iş bitmiyordu. Asıl mücadele bundan sonra başlayacaktı.

Jesica
MICHELLE
WILLINGHAM

Aşk ve Savaş

MacKinloch Clan

~ 2 ~

Çeviri
Alperen Çelik

Historical

HARLEQUIN TÜRKİYE

Mühürdar Cad. Uras Apt. No.83/1
Kadıköy - İSTANBUL

Tel: (0216) 418 12 72 Faks : (0216) 338 87 12
info@harlequintr.com – www.harlequintr.com

www.facebook.com/harlequinbeyazdizi

twitter.com/harlequintr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İngilizce Adı: SEDUCED BY HER HIGHLAND WARRIOR
Türkçe Adı: AŞK VE SAVAŞ

ISSN 2146-099X
201312313
Harlequin Historical

Copyright © 2011 Michelle Willingham

SÜRELİ YAYIN

Yayının Adı: Harlequin Historical
Tüzel Kişiliği: Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona
Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi
İmtiyaz Sahibi ve Uyuğu: Berkant Yıldırım T.C.
Sorumlu Müdür ve Uyuğu: H. Rıza Bankoğlu T.C.
İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1
Kadıköy – İstanbul – Türkiye
Yayının Süresi: 30 günde bir
Kapak : Ümit Kara
Dizgi, Ofset Hazırlık: EKİP A.Ş.
Baskı: Umut Kâğıtçılık San. Tic. Ltd. Şti.
Fatih Cad. Yüksek Sok. Başak Han No: 11/1
Merter – İstanbul – Türkiye
Baskı Yeri: TÜRKİYE
Türkiye Dağıtım Şirketi: YAYSAT
Doğan Medya Tesisleri Hoşdere Yolu 34517 Esenyurt/İstanbul
Tel:0902126222222

Bu yayın, Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi tarafından 2013 yılında yayımlanmıştır. Dünyada Türkçe tüm yayın hakları, Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi 'ne ait olup, yayımcının izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi ne ait bir yayının, Türkiye'de ve Kıbrıs'da Yaysat A.Ş., Avrupa'da Axel Springer Vertriebs gmbh dışında herhangi bir kuruluş tarafından herhangi bir diğer adla piyasaya sunulması, satılması ve teşhir edilmesi yasaktır, ve kanuni takibe tabidir.

MICHELLE WILLINGHAM

RITA ödüllерinin finalisti Michelle Willingham, asker bir babanın kızı olarak Tayland, Almanya ve İngiltere gibi farklı ülkelerde büyüdü.

İlk tarihi romanını on iki yaşındayken yazdı ve ilk kez bir not defterinin sekiz sayfasını doldurmanın keyfiyle yazarlığa adım attı. Yazdığı hikâyeleri sakladığı defterler büyüdüğü, günün birinde ünlü bir yazar olacağına dair duyduğu inanç da büyüyordu.

Tıp eğitimi almak üzere Notre Dame Üniversitesi'ne başladığında, daha gördüğü ilk kan damlasıyla bayılınca, bunun kendisi için doğru bir kariyer fikri olmadığını anladı. Ardından İngiliz dili ve edebiyatı eğitimi almaya karar verdi ve eğitimini yüksek onur belgesiyle bitirdi. Hayalinde editör olmak vardı. Ancak ilk iş olarak bir ev kredisi broşürleri üzerinde redaksiyon yapınca, böyle bir işten memnun kalmayıp lise öğretmenliği yapmaya karar verdi.

Michelle on bir yıl boyunca eğitimci olarak çalıştıktan sonra emekliye ayrılarak hayatını, çocuklarına ve kitaplarını yazmaya adanmış.

~ MICHELLE WILLINGHAM ~
İÇİN ÖVGÜLER

"Willingham, ince ayrıntısıyla kaleme aldığı mekânlarda yarattığı karakterlerle, ortaçağ İrlanda'sında geçen; aşk ve maceranın harmanlandığı harika hikâyeler anlatıyor."

— *Chicago Tribune*

"Willingham sadece ortaçağ kültürünü ayrıntılarıyla anlatmakla kalmıyor, o çağda kadın olmanın zorluklarını da hikâyelerinde kusursuzca işliyor. Bu kusursuz hikâyelerin sayfalarını çevirirken kendinizi kaybedeceksiniz."

— *RT Book Reviews*

"Michelle Willingham'ın yarattığı karakterler öyle gerçekçi ki, insan kendini onların hayatlarına kaptırıyor."

— *Publishers Weekly*

ROMANIN KARAKTERLERİ

Alex MacKinloch

Ağabeyinin öldüğüne kanaat getirdikten sonra MacKinloch klanının şefi olmayı kabul etmek zorunda kalmış İskoç savaşçı

Laren

Alex'in çok severek evlendiği karısı. Fakir bir aileden geldiği için daima küçük görülmüş ve bu yüzden de içine kapalı bir kişiliği olan genç ve yetenekli kadın

Bram MacKinloch

Alex'in, yıllarca İngilizlerin elinde tutsak kaldıktan sonra geri dönen; en az kendisi kadar gözü pek ve cesur büyük kardeşi

Nairna

Bram'ın karısı ve Laren'in can dostu

Dougal MacKinloch

Babasının ölümünden ve annesinin sert tutumundan dolayı hırçın bir yapıya sahip olan, MacKinloch kardeşlerin en küçüğü

Callum MacKinloch

Bram ile beraber İngilizlere tutsak düşen ve yıllar süren tutsaklığından sonra bir daha hiç konuşmamış olan MacKinloch kardeşlerin üçüncüsü

Finian MacLachor

Kızı İngilizler tarafından rehin alındıktan sonra onu kurtarmak için her şeyini ortaya koyan, MacLachor klanının şefi

Grizel MacKinloch

MacKinloch kardeşlerin sertliği ve inatçılığıyla nam salmış annesi

Allys Fitzroy (Leydi Harkirk)

Acımasız İngiliz Lordu Robert Fitzroy'un iyi kalpli karısı

Vanora

Alex ve Laren'e her zaman destek olan deneyimli ve iyi kalpli kadın

Ross

MacKinloch klanının eski toprağı, kılıç ustası; neşeli, yaşlı adam. Vanora'nın kocası

Robert Fitzroy(Lord Harkirk)

Acımasızlığıyla nam salmış, intikam için gözü dönmüş İngiliz Lordu

Hamish MacPherson

MacPherson klanının şefi, Nairna'nın babası ve MacKinloch klanının müttefiki

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

Ballaloch, İskoçya 1305

Askerler mızraklarını sıkıca kavramış, karısına ve çocuklarına doğru atağa kalkmışlardı.

Kolundan akan kanlara rağmen Alex MacKinloch koşmaya devam ediyordu. Bir savaş çılgılığı atarak kılıcını salladı ve İngilizleri yararak, hendekten çıkmaya çalışan kadınlara doğru koşmayı sürdürdü. Ciğerleri yanıyor, gözleri kararıyordu. Ama hala o mesafeden karısı Laren'in kızıl saçlarını diğer kadınlarınkinden ayırt edebiliyordu. Kadın kızlarını hendekten çıkarmaya çalışıyordu ve onlara doğru koşan askerleri fark etmemişti bile.

Onlara ulaşmalıyım. Yoksa ölecekler.

İşte bunun olmasına izin veremezdi. Laren'in düşman kılıçlarıyla can verişini izleyemezdi. Acıyan yarasına rağmen

kılıcını sallamaya devam etti. Sonunda bir grup asker önünü kesti. Derken bir anda ardı ardına havada ısıklık çalarak ilerleyen oklar onları bir bir yere sermeye başlayınca başını kaldırıp çevresine bakındı.

Okları atan kardeşi Callum'dı. Kadınların ve çocukların önüne geçmiş onları koruyordu. Bu Alex'e cesaret vermişti. Önüne çıkanları devirerek hendeğe daldı.

Kule alevler içinde yanıyordu ve her an çökebilirdi. Koşarken ardından nefes nefese gelen Ross'u duydu, "Tanrım."

Alex ileri atıldığı an çatırdayan tahtaların sesini duyuldu.

Laren, bir erkek sesinin haykırışını duydu.

"Callum, dal!"

Hendekten henüz çıkmayı başarmıştı. Islanan eteğini toplamış, ağaçların arasında gözden kaybolmaya çalışıyordu. Bir an durdu ve arkasını döndü. Glen Arrin'in kulesi büyük bir gürültüyle çökmüştü. Ağaçların arasından yıllardır yaşadığı evinin yıkılışını acıyla izledi.

Artık kızlarıyla sığınacağı bir yuvası dahi yoktu.

Ya Alex? Kocası? O ne durumdaydı?

"Mairin ve Adaira'yı al" diye yalvardı hemen yanındaki Vanora'ya, "Hemen ardınızda olacağım."

"Oraya dönmene izin veremem," dedi olgun kadın, "Savaş hala devam ediyor."

"Ağaçların ardında saklanacağım," diye ikna etmeye çalıştı onu Laren. Alex'in güvende olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Vanora'nın cevabını beklemeden kızları ona uzattı ve hendeğe doğru dikkatli adamlarla yürümeye başladı. Nefesi soğuk havada buharlar çıkarıyordu.

Başını uzatıp olan biteni izlemeye başladı. İngiliz askerleri klanın erkeklerinin etrafını sarmışlardı. Bunu görünce kalbi korkuyla atmaya başlamıştı.

Tanrım, hayır.

Neler olup bittiğini duyamıyor ama kocasının yüzündeki ifadeden işlerin pek de iyi gitmediğini anlayabiliyordu. Saklandığı yerden ona bakınca, geçen yıllar gözünde canlanmaya başlamıştı. Şimdi Alex, yüzünde o güçlü ve itaatkâr klan şefinin değil, yıllar önce ona sevgiyle bakan o genç adamın ifadesini taşıyordu. Gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Son iki yıldır evlilikleri onları birbirinden uzaklara sürüklemişti ve şimdi de onu bir daha canlı görebilecek miydi, bunu bile bilmiyordu.

Yıllarca içinde tutup ona söyleyemediği o kadar çok şey vardı ki artık bunun ağırlığını yüreği kaldıramıyordu. Keşke onunla son bir dakikası olsaydı.

Gözyaşlarını elbisesinin koluyla sildi ve Alex'in yüzüne uzun uzun baktı. Sanki onun yüzünü son kez görüyormuş gibi hafızasına kazımaya çalışıyordu.

Bir anda sağ yanında müthiş bir acı duydu. Dizlerinin bağı çözüldü ve olduğu yere çökmek zorunda kaldı. Bir ok kaburgasının hemen altına saplanmıştı.

Acıyla kıvranıyordu. Ok boşluğuna isabet etmiş olsa da dayanılmaz bir acı veriyordu. Savaş alanına hala çok yakındı ve bunun başına geleceğini önceden kestirmeliydi.

Okun bir ucu hemen arkasından çıkmıştı. Dişlerini sıkıp okun ucunu kırdı ve diğer tarafını çekerek etinden çıkarmayı başardı. Müthiş bir acı duyuyordu. Hemen pelerinini yarasının üzerine kapattı ve güçlkle de olsa doğruldu.

Kızlarının yanına dönmelisin dedi içinden bir ses. Alex için ne kadar kaygılı olsa da içlerinden biri yaşamalı ve kızlarını korumalıydı.

İçi parçalanıyordu. Alex ve kızları arasında seçim yapmak dünyanın en zor şeyiydi. Ancak, eğer İngilizler çatışmadan galip çıkarlarsa, sağ kalanları bulmak için tepeye de çıkacaklardı ve kızlarının saklanacak daha güvenli bir yere ihtiyacı vardı.

Yarasına aldırış etmeden tepayı tırmanmaya başladı. Üzerindeki pelerine iyice sarınıp kan lekesini gizledi. Kızları korkutmak istemiyordu. Attığı her adımda canı acısa da buna aldırmadan yoluna devam etmeye gayret gösteriyordu.

Kızların yanına vardığında büyük olan kızı koşup ona sarıldı. Dört yaşındaki Mairin ve iki yaşındaki Adaira neler olup bittiğini anlayamayacak kadar küçüklerdi. Laren nefesini tuttu ve kızının elini yarasından uzaklaştırdı.

“Babam nerede?” diye sordu kız, “Güvende mi?”

“Bilmiyorum” dedi Laren, boğazı yanıyor, korkudan titriyordu, “Onu burada, askerlerden uzakta beklemekten başka çaremiz yok.”

“Korkuyorum,” dedi kız hıçkırarak.

Laren onun saçını okşadı ve eğilip alına bir öpücük kondurdu.
Ben de öyle.

Lord Harkirk, adamları arkasında Glen Arrin'den uzaklaşırken durdu ve atını çevirip alevler içinde yanan kaleye baktı.

Zafere bu kadar yakinken istediğini elde edememenin hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturdu. Oysaki MacKinloch klanını o gün yeryüzünden silmesine ramak kalmıştı ve eğer bunu yapabilirse, tüm İskoçya'ya hâkim olabilecek bir kale inşa edebilir ve kendi Kralına bile kafa tutabilirdi.

Elinde olsa şu Fransız Dükü'nü oracıkta öldürürdü. Ancak gelen İskoç desteği ve Fransız süvariler işini bozmuştu.

Bu iş henüz bitmedi, dedi kendi kendine, *En son MacKinloch ölene dek durmayacağım.*

Alex, Bram'ın kolunu omzuna almış, yamacı çıkmasına yardım ediyordu. Ucuz kurtulmuşlardı. Lord Locharr son anda yetişip onlara destek vermişti.

Bram yaralıydı ama yaralarının derin olmaması sevindiriciydi. Karısı Nairna onu gördüğünde hemen atılıp ona sarıldı ve onu evlerine doğru götürdü.

Alex, Bram'ın yatağa uzanmasına yardım ettikten sonra dönüp Nairna'ya baktı.

“Onu idare edebilecek misin?” diye sordu.

“Evet, endişelenme,” dedi Nairna, bir leğene su döküp Bram’ın yaralarını temizlemek için bir bez aramaya koyuldu, “Laren’in ve kızların sana ihtiyacı var.”

Ona hafifçe gülümseyip evden ayrıldı. Nairna doğru söylüyordu. Kızlarının ve karısının yanına dönmeli, onlara sıkıca sarılmalı ve kaybettiği yılların acısını çıkarmalıydı.

Laren’in kokusunu içine çekmek için sabırsızlanıyordu. Kızlar ve Laren, diğer kadınlarla birlikte evin arkasına saklanmışlardı.

Laren onu görünce birkaç adım öne çıktı. Sonra garip bir şekilde durdu. Yüzü solgundu. Bir elini yanına bastırmıştı ve dönüp dikkatini tekrar kızlarına yöneltti.

Alex onun neden böyle davrandığını anlamakta güçlük çekiyordu. Son yıllarda nedense birbirlerinden uzaklaşmaya başlamışlardı ama böyle büyük bir badireden sonra doğrusu Laren’in daha sıcak davranmasını beklerdi. Ona gelip sarılması, çocuklarının babası hayatta olduğu için tanrıya şükretmesi gerekirken, böyle mesafeli oluşu akıl alır gibi değildi.

Laren’in gözlerindeki acı dolu bakış Alex’i bir şekilde rahatsız ediyor, ancak bunun sebebini bir türlü anlayamıyordu. Yoksa karısını onun karşısında sağ görmekten memnun değil miydi?

Kızlar babalarını görünce ona doğru koşmak istemişlerdi, ancak Laren onları durdurdu. Adaira başını annesinin eteğine gömmüş Alex’e bakıyordu.

Kesinlikle ters giden bir şeyler vardı. Bunun için kendini suçlamalı mıydı? Yıllar önce olsa Laren onlara çevrilmiş gözlere aldırılmaz, koşup ona sıkıca sarılır, iyi olup olmadığını sorar, yaralarını sarmaya çalışırdı. O hayat dolu genç kıza şimdi ne olmuştu?

Laren mesafesini koruyor, ne ileri adım atıyor, ne de geri çekiliyordu. Sanki iki yabancı gibiydiler.

Alex içi acısa da bunu gizlemeye çalışarak Laren ve kızlarına doğru yürümeye başladı. Bir yandan da klan halkının durumunu sorguluyor, önüne çıkanların, yaralarına bakıyordu. Laren hala

kıpırdamadan ona izliyordu. Yüzü bembeyazdı ve sanki kıpırdamaya bile hali yoktu.

Alex içinden bir lanet okudu. Laren'in tutumuna aldırımıyordu. Az önce cehennemden çıkıp gelmişti ve o anda karısına sarılmak, onun kokusunu içine çekmek istiyordu. Kimin ne dediği umurunda değildi.

İnsanların arasından sıyrılıp ona ulaştı ve hiçbir şey söylemeden onu kollarının arasına alıp sıkıca tuttu. Laren hafif bir inlemeyle ona karşılık verdi. Ancak ona sarılmak yerine ellerini onun omzuna koymuştu. Sanki hala mesafeyi korumak istiyordu. Kızları bacaklarına sarılmıştı ama o an Laren'e her şeyden çok ihtiyacı vardı ve tüm dikkatini onu yöneltmeye karar verdi.

Karısının ona sarılmadığının farkındaydı ama buna aldırımıyordu. Laren'in omuzlarında dinlenen elleri soğuktu. Ona sarılmaya kalkmıyor hatta sanki onu hafifçe iterek kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Hafifçe geri çekilip elleri onun belinde, Laren'in yüzünü izledi.

Yanılmıştı. Oysaki ilk hareketi o yaparsa, Laren'in ona tekrar sevgiyle bakmaya başlayacağını düşünerek hata yapmıştı. Karısı ona bakmıyordu bile. Sanki utançla yüzünü ondan gizlemeye çalışıyordu.

Yavaşça ellerini onun belinden çekip iki yanına bıraktı. Kızlarının başını okşadı. Mairin ona sorular soruyor, nerede uyuyacaklarını, eski evlerine ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Alex cevap veremedi. Ne diyebilirdi ki? Kule yıkılmıştı ve kalacak bir yerleri yoktu.

Ross onlara doğru yanaştı.

"Bu gece bizim evde kalın."

Ross'un evi kalenin diğer yanında kaldığı için yangından korunmuştu. Alex gözlerini Laren'den ayırmadan cevap verdi.

"Eğer sizin için sorun olmayacaksa..."

"Hiç de değil. Vanora buna bayılacak. Kızları nasıl sever bilirsin," dedi Ross. aşağıya vadiye doğru bakarken, "Kuleyi yeniden inşa edene dek kalacak bir yere ihtiyacınız var."

“Kızları hemen oraya götüreceğim,” dedi Laren sessizce. “Tabi, eğer şu anda dönmenin güvenli olacağını düşünüyorsanız,” diye ekledi titreyen sesiyle. Alex başıyla onaylayınca kızların ellerinden tutup yamacı inmeye başladı Laren.

Onlar ağaçların arasında kaybolana dek ailesini izledi Alex. Ross bir şeyler söylüyordu ama onu duymuyordu bile. Bakışları yavaşça eline kaydı. Avucunun içinde kan lekesi vardı. Kolunu dikkatlice inceledi. Yaralanan kolu sağ koluydu ve o kan lekesinin tepeyi çıkmadan önce orada olmadığına emindi.

Laren... O yaralanmış olmalıydı.

Laren kızların ellinden tutmuş yamacı iniyordu. Acısı git gide artıyordu ve gözyaşlarını tutamaz olmuştu. Alex ona sarıldığında acıdan neredeyse bayılacaktı. Ancak ona bir şey söylememişti. O an Alex'in ona acımasını istemiyordu.

Kızlarına da bir şey söylemedi. Zaten savaş onları yeterince korkutmuştu ve bir de onun yaralandığını duyarlarsa yine ağlamaya başlayacaklardı.

Ross'un evine gidip kızları yatıracak ve yarasını saracaktı. İçinden bir ses, yaralandığını Alex'e söylemesi gerektiğini söylüyordu. Ancak çatışmadan sonra Alex'in şef olarak yapacak çok daha önemli işleri vardı ve böyle hafif bir yaralanma için onu rahatsız edemezdi.

“Baba,” dedi Mairin. Laren başını çevirince Alex'in yamaçtan aşağıya koşar adımlarla indiğini gördü. Onu görünce içgüdüsel olarak elini yarasına götürdü. Alex gözlerinden ateşler saçarak onlara doğru ilerliyordu.

“Bana neden söylemedin?” dedi elini havaya kaldırıp kanı göstererek.

“Önemli bir şey değil,” dedi Laren, “Mairin, kardeşini al ve bizi yamacın ucunda bekle. Babanla ben konuşmalıyız.”

Küçük kız, yüzü solgun, kendisine söyleneni yaptı.

“Nasıl yaralandın?”

“Bir ok boşluğuma geldi. Önemli bir şey değil. Vanora bana yarayı sarmamda yardım edecektir.”

“Bunu neden benden sakladığını anlayamıyorum,” dedi Alex. Laren onun sesindeki kaygı dolu tınıyı fark etmişti.

“Yapacak bir sürü şeyin olmalı. Seni bununla rahatsız etmek istemedim. Dediğim gibi, sadece küçük bir sıyrık.”

“Lanet olsun Laren. Bir okla vuruldun. Bunu bana söylemen gerekirdi.”

“Kızlar ve klan bugün yeterince acı çektiler.”

“Peki, ya sen? Kendini düşünmüyor musun?” diye sordu Alex. Sesinin tonu değişmişti. Onun öfkesiyle başa çıkabilirdi belki ama gösterdiği şefkate karşı duygularını kontrol edemezdi.

“Ben iyiyim,” diyebilirdi sonunda ve yürümeye başladı. Alex onu takip etti ve kızlarının önünde durup onlara tek tek sıkı sıkı sarıldı. Hemen sonra da yaralanmışlar mı diye kontrol etmeye başladı.

“Siz iyi misiniz? Yaralanmadınız ya?”

Laren, ona bakınca gözyaşlarına hâkim olamadı. Kızlarını ne kadar da seviyor ve onların üstüne titriyordu.

“Onlar iyiler,” diye araya girdi Laren.

Alex kızları kucağına alıp Ross'un evine doğru yürümeye başladı. Dönüp Laren'e baktı, “Tek başına yürüyebilir misin?”

“Ben iyiyim,” dedi Laren, onları ağır adımlarla takip ederek.

Glen Arrin'in görüntüsü belirince Laren'in yüzü daha da solmuştu. Kuleden geriye yalnızca kora dönmüş kayalar ve tüten tahtalar kalmıştı. Sahip oldukları her şey yanıp kül olmuştu. Şimdi üzerilerindeki elbiselerden başka bir şeyleri kalmamıştı. Laren'in gözyaşları yeniden dökülmeye başladı.

“Ne yapacağız şimdi?” diye sordu, yanında tıpkı kendisi gibi kaygıyla kuleden arda kalanlara bakarak.

“Ölülerimizi gömüp her şeyi yeniden inşa edeceğiz.”

Alex onları Ross'un evine götürdü ve kızları yaptığı bir saman yatağına yatırıp Laren'in yanına döndü. Hiçbir şey söylemeden veya izin istemeden üzerindeki pelerini çekip çıkardı. Elbisesi kandan kıpkırmızı olmuştu.

“Kıpırdamadan dur,” dedi Laren'e ve onlara doğru yaklaşan Vanora'ya seslendi, “Laren yaralı. Yardımına ihtiyacımız var.”

Yaşlı kadın koşarak onların yanına geldi. Telaşla Laren'in önünde diz çöktü.

“Tanrım, Laren, neler oldu?” dedi kadın, Alex çekilip ona yaraya bakması için yer açmıştı.

“Göründüğü kadar kötü değil,” dedi Laren, Vanora telaşla yarayı dikmek için iğne aramaya koyulduğunda.

Alex'in bakışlarından ona inanmadığı çok belliydi. Yine de onu telkin etmek istiyordu.

“Telaşlanacak bir şey yok. Gidip klanın üyelerinin durumuyla ilgilenmelisin. Herkes için zor bir gündü.”

Alex, onu duymazdan geldi. Dikkatlice yarasına bakıyordu, “Bu haldeyken seni bırakıp bir yere gitmiyorum.”

“Lütfen Alex,” diye fısıldadı yeniden, “Gerçekten de önemli bir yara değil,” dedi acısını gizlemeye çalışarak. Onun önünde zayıf görünmek istemiyordu, “Klanımızın sana ihtiyacı var.”

“Peki, ya senin? Senin bana ihtiyacın yok mu?”

Alex'in sesindeki acı dolu tınıyı anlayamamıştı Laren. Ona doğru biraz eğilince Alex duruşunu dikleştirdi, “Eğer gitmemi istiyorsan bunu anlarım.”

Aralarındaki soğuklar git gide büyüyordu. Vanora evin kapısında onun içeriye gelmesini bekliyordu. Ancak Laren, ardını dönmüş gitmeye hazırlanan Alex'in peşinden koştu.

“Glen Arrin'e olanlar için üzgünüm,” dedi Laren, bunun onu sakinleştireceğini düşünerek. Ancak yanılmıştı.

Alex öfkeyle döndü, “Glen Arrin'e olanlar şu an umurunda değil. Kızlarımın annesi bir ok yarası almış ve bunu benden saklıyor. İşte beni en çok kaygılandıran şey bu.”

Laren bir adım geri çekildi, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Sonunda cesaretini toplayıp onun gözlerine bakmayı başardı. Ancak o anda hata yaptığını anlamıştı, “Bugün ölebilirdin,” diye devam etti Alex. “Ve benim bir avuç kül için kaygılanmamı mı bekliyorsun?”

Laren ne hareket edebiliyor ne konuşabiliyordu. Alex'in öfkesinin altında hala onu seven ve ona değer veren o adamın sesinin tatlı tınısını duymuştu. Yıllar süren o soğukluk bir anda sanki geçivermişti. Ama kendini onun karşısında güçsüz kılacak bir davranışta bulunmamalıydı.

“Ben iyiyim,” diye fısıldadı yine.

Alex başını sağa sola salladı. Belli ki onunla mücadele etmekten yorgun düşmüştü. Yüzünde de acı dolu bir ifade vardı. Derken onun kolundan süzülen kanları fark etti Laren.

“Peki, ya sen?” diye atıldı, “İzin ver de koluna bakayım.”

“Hayır. Ben iyiyim. Kızların ihtiyaçlarıyla ilgilenmelisin.”

Hala aralarındaki bu soğukluğu nasıl aşacağını bilemiyordu Laren. İkisi de çok gururluydu. Keşke onun yanına gidip ona dokunmaya, onun her zaman yanında olacağını, bu karanlık günlerde ona destek vermek istediğini söylemeye cesareti olsaydı. Ona onu hala sevdiğini söylemeye cesareti olsaydı keşke.

Başını onun omzuna koyup, onun kollarında uyumak için neler vermezdi. Ancak o bir şefti ve halkının ihtiyaçlarıyla ilgilenmek zorundaydı.

Boğazında düğümlenen haykırışı geri bastırdı ve başını eğip uzaklaşan Alex'i izledi.

Keşke ona yanında kalmasını söyleyebilseydi.

Alex, aklında Laren'in yüzünün görüntüsü, ağaçlık araziye arşınladı. Hala dumanın kokusu havadaydı ve ciğerlerini yakıyordu. İki kardeşini hemen ileride görüp onlara doğru yöneldi.

Laren'e saplanan ok birkaç parmak daha yana gelseydi, önemli bir organı zedeleyebilir, onu öldürebilirdi. Başını sağa sola salladı. Bunu düşünmek bile istemiyordu.

Neden onun yanında kalmak istediğinde Laren buna karşı çıkmıştı ki? Aralarındaki o soğukluk sonunda Laren'in ona duyduğu tüm sevgiyi kaybetmesine yol açmış olabilir miydi?

“Sen iyi misin?” dedi en küçük kardeşi Dougal, “Sana yardım etmek isterim.”

On dört yaşındaki Dougal daha önce hiç böyle bir savaşa tanık olmamıştı. Delikanlının gözlerinde çok farklı bir olgunluk sezilebiliyordu. O öfkeli ergen gençten eser kalmamıştı şimdi.

Alex elini onun omzuna koydu, “Ölülerimizi gömmemiz gerek.”

Bir dakika sonra zindandan yeni kurtulan kardeşleri Callum'a ulaştılar. Tutsaklıktan kurtulduğundan beri hiç konuşmamıştı. Ancak onun iyiye gittiğini görebiliyordu Alex. Bugün karısı ve çocukları yaşıyorsa, bunu Callum'ın ok atmadaki ustalığına borçluydu.

Alex eğilip bir cesedi yerden kaldırdı. Kardeşlerinin de yardımıyla onu surların dışına taşıdılar. Sonra bir diğerini daha sırtladılar. Sonra bir diğerini daha... Arkadaşlarını, halkının insanlarını böyle cansız görmek içini burkuyordu. Yine de kardeşlerinin önünde zayıf görünmemek için elinden geleni yapıyordu.

Bir meşale ve kürek alıp cesetleri topladıkları yere doğru yürümeye koyuldu. Meşaleyi bir kayaya sıkıştırıp toprağı kazmaya başladı. Kolundaki yarayı sıkıca sarmıştı ama hala kanı tam olarak durdurabilmiş değildi. Ama buna aldırımıyordu. Küreğini sallamaya devam etti. O anda o ağır iş zihnini diri tutmasını sağlıyordu.

Şimdi ne yapacaktı? O MacKinloch Klanının Şefiydi ve herkes bir karar vermesi için ona bakacaktı.

Sen bir lider değilsin dedi kendi kendine. Babaları Tavin, ilk oğlu olarak Bram'ın lider olmasını istemişti. Başlarda hatalar yapmış ama bunlardan ders almasını da bilmişti. Klanın saygısını kazanmak için çok uğraşmış ve sonunda bunu başarmıştı. Şimdi kardeşleri de onun yanındaydı ve güçlü olmalıydı.

Hep beraber kaleyi yeniden inşa edecekler, kaybettikleri her şeyi geri kazanacaklardı.

Sonunda yorgunluktan bitkin düşmüşlerdi. Ancak kardeşlerinin yanında olması ona garip bir şekilde kendini iyi hissettiriyordu.

“Geceyi geçirecek yeriniz var mı?” diye sordu Alex.

Callum başıyla onayladı. Dougal hemen onun yanında öne çıktı, “Walter'ın kimsesi yok ve bize onun evinde kalabileceğimizi söyledi. Evi zarar görmemiş.”

“Bu gece iyice dinlenin. Yarın kaldığımız yerden devam edeceğiz.”

Ross'un evine doğru yorgun adımlarla yürümeye başladı. Bulutsuz bir geceydi ve yıldızlar gökyüzünde parılıyordu. Her yer sakindi. Sanki o gün olan bitenler hiç yaşanmamış gibiydi.

Kapıyı yavaşça açıp içeri girdi. Vanora ve Ross, onlara evlerinin sıcak giriş salonunda bir yer ayarlamışlardı. Kızlar ve Laren uzanmışlar, uyuyorlardı. Laren pelerinini onların üzerine örtmüştü. Uykularında bile onları koruyup kollamaya çalışıyor, kendini düşünmüyordu.

Alex yavaşça onun yanına uzandı ve kızıl saçlarını hafifçe okşadı. Laren huzursuzca kıpırdanınca elini çekip, yumruk yaptı.

“Benim,” diye mırıldandı Alex.

Laren bunun üzerine yavaşça ona doğru döndü. İçeriye sızan ay ışığında yüzündeki gözyaşı damlaları parılıyordu.

“Canın mı acıyor?” diye sordu Alex.

“Ben iyiyim,” dedi Laren sessizce ve tekrar arkasını döndü. Neden bu hale gelmişlerdi? Neden ona sarılıp onu öpmeye cesaret edemiyordu? Ona yaralandığını bile söylemeye cesaret edemiyordu. Acaba ondan sakladığı başka sırlar da var mıydı?

Laren her gün saatlerce ortadan kaybolurdu. Nereye gittiğini ona hiç söylemez, Alex de sormazdı. Klanın işleriyle öyle meşguldü ki, karısını ihmal etmişti. Ona bir şekilde özgürlük verdiğini düşünerek vicdanını rahatlatmaya çalışmıştı. Ama görünen o ki hata yapmıştı.

Sırt üstü uzanıp tavanı izlemeye koyuldu. O gece uyuyamayacağını biliyordu. İçi acıyordu. Evliliğini bu noktaya gelmesi onun suçuymuş ve bunu düzeltebilir miydi bilemiyordu.

Ancak onsuz bir hayat yaşayamayacağını da farkındaydı. Bir hayalet dönmüş olan evliliklerini yeniden diriltmenin bir yolu olmalıydı.

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

Sabah Laren gözlerini açtığında Alex'i kendisini izlerken buldu. Gözlerinden yorgunluk akıyordu. Belli ki uyumamıştı.

“Bu sabah nasıl hissediyorsun?”

“Yorgun,” diye itiraf etti Laren ve yarasının acısına rağmen hafifçe doğruldu.

“İzin ver de yarana bir bakayım,” dedi Alex, fısıldayarak. Kızlar hala uyuyordu ve anlaşılan onları ürkütmek istemiyordu.

Laren, Vanora'nın dikiş atmak için yırttığı boşluğu araladı ve üzerinde kan izi bulunan keten kumaşı kaldırıp yarasını gösterdi. Alex elini yaraya doğru uzattıysa da sanki ona dokunmaktan çekiniyormuş gibi bir an sonra durdu.

“Bugün yatıp dinleneceksin. Seni dışarıda çalışırken görmek istemiyorum.”

“Bu ölümcül bir yara değil Alex,” diye itiraz etmeye kalktı Laren, “Yapılacak bir sürü iş var ve ben de elimden geldiğince size yardım etmek istiyorum.”

Alex, onlara doğru yürüyen Vanora'ya döndü, “Onun dışarıya çıkmasına izin verme. Dikişleri açılabilir,” dedi.

Sanki Laren orada değilmiş ya da küçük bir çocukmuş gibi konuşuyordu. Bu Laren’i çileden çıkarsa da, ona itiraz etmenin bir yararı olmayacağını biliyordu. Zira kocasının onu dinlemeye niyeti yoktu.

Alex ve Ross, kahvaltı bile etmeden evden ayrıldılar. Belli ki bir an önce yıkıntıları temizlemek istiyorlardı.

Vanora elinde bir kâseyle geldi, “Yaran için bitki lapası yaptım,” dedi. “Bunu yarana sararsak birkaç güne bir şeyin kalmaz.”

“Yapacak onca şey varken burada kalamam Vanora,” dedi Laren, kadın lapayı yarasına sürerken. Klanın üyeleri onu ortalarda görmeyince yine bir sürü dedikodu çıkaracaklar, onu yargılayacaklardı.

“Sana katılıyorum,” dedi Vanora, “Benim de bütün gün burada kalıp sana bakmaya niyetim yok. Yaran da o kadar kötü değil,” diye ekledi.

“Acıyor mu anne?” diye sordu Mairin.

“Hayır canım,” dedi Laren ve onun alnına bir öpücük kondurdu, “Şimdi bir şeyler ye.”

“Bana kızım Nessa'yı hatırlatıyor,” dedi Vanora, masadaki yulaf ekmeğine doğru giden küçük kızın ardından bakarken, “Onu özlüyorum ama iyi ki saldırı sırasında Locharr'daydı.”

Adaira da küçük adımlarla onların yanına geldi. Laren ona da bir öpücük verdi ve ablasının yanına gidip bir şeyler yemesini söyledi.

“Alex'in seninle öyle konuşmasına izin vermemelisin,” diye söze girdi Vanora. “Klanın şefi de olsa ona karşı gelmeyi bilmelisin.”

“Bunun işe yarayacağını sanmıyorum,” dedi Laren, “Bir kez kararını verdiğinde onunla tartışmak imkânsız.”

“Bazen tartışmak iyidir,” dedi Vanora. “Sonunda güzel şeylere yol açabilir,” diye ekledi göz kırparak.

Laren onun ne demek istediğini anlayıp hafifçe kızarmıştı. Ama kişisel olarak tartışmayı sevmiyordu. Zaten bunun bir işe yarayacağını da sanmıyordu. Alex ona aylardır dokunmamıştı. Her gece yatağa geç geliyor, sabah da erkenden kalkıp gidiyordu. Sabahları ona sarıldığı, kaçamak öpücükler verdiği ve onunla sevişmek için can attığı günler artık geride kalmıştı.

Onu suçlamıyordu. Bir klanın şefi olmanın ne kadar zor olduğunu biliyor, yerine getirmekle yükümlü olduğu görevlerini küçümsemiyordu. Ama bazen... Bazen kendini çok yalnız hissediyordu.

Onunla konuşamıyordu bile. Alex ona karşı en küçük bir ilgi dahi göstermiyordu. Bu yüzden de teselliyi sır gibi sakladığı zanaatinde bulmuştu. Bebeğini kaybettikten sonra kendini yasa boğmuş, günlerce yememiş içmemişti. Alex de onu teselli etmeye yanaşmamış, acısını kendini meşgul ederek dindirmeye çalışmıştı.

İşte bu yüzden Peder Nolan'a danışmak için gittiği bir gün, yaşlı rahip ona cam yapmayı öğretmeyi teklif etmiş, bunun ona kendini iyi hissettireceğini söylemişti. Öyle de olmuştu. Ateşin karşısında kumu ve mineralleri renkli cam panellere dönüştürmek, onların yeniden başka bir formda zuhur bulmasını görmek, aylarca yaşadığı o kâbus dolu günleri ona unutturmuştu. Bu sırrı hala Alex'le paylaşmaya cesaret edemiyordu. Zaten Alex bunu anlamaz ve ona bunu da yapmayı yasaklardı.

Bir yıl içinde kendi kendine cam yapabilecek kadar zanaatinde ilerlemişti. Peder Nolan ölmeden önce ona işin tüm inceliklerini öğretmiş, sonunda ona bir çırak bulmasını ve tıpkı kendisinin ona öğrettiği gibi, onun da bu zanaati bir gence öğretmesini salık vermişti. Genç Ramsay ona çırak olmayı kabul etmiş ve sırrını onunla birlikte saklamaya söz vermişti. Sonunda Nairna ve Leydi Marguerite onu cam yaptığı mağarada bulana dek de yıllarca bu sırrı çırağı ve kendisinden başka kimse öğrenememişti.

İşte o an Glen Arrin için yapabileceği bir şey olduğunu fark etmişti. Nairna haklıydı. Yaptığı camları satarak klanı para getirebilir, evlerinin yeniden inşa edilmesine katkı sağlayabilirdi.

Yaptığı camları satma girişimleri son seferinde başarısız olmuştu. Dougal'a bir parça cam vermişler, onun nereden geldiğini söylemeden onu satmasını istemişlerdi. Maalesef tecrübesiz genç adam camı bir dolandırıcıya kaptırmış ve Glen Arrin'e elinde bir torba sahte parayla dönmüştü.

Ancak bu tecrübeden ders çıkarabilirler ve Nairna'yla kafa kafaya verip camları satmanın bir başka yolunu bulabilirlerdi.

Heyecanla ayağa kalktı. Herkes çalışırken o da boş durmayacak ve cam üretmeye devam edecekti. Üstelik şimdi kalenin her yanı kömürleşmiş odunlarla doluydu ve bunları cam ocağında kullanabilirdi. Birkaç kova bulup taşıyabildikleri kadar odun kömürünü mağaraya taşıyabilirlerdi. Alex bundan hoşlanmayacaktı, ancak cesur olmalı ve herkesin yararı için bunu yapmalıydı.

“Kızlar, kahvaltınızı bitirdiyseniz babanıza yardım etmeye gidiyoruz,” diye seslendi. Vanora ona şaşkınlıkla bakıyordu.

“Kocana karşı gelmekten korktuğunu sanıyordum?”

Laren ona gülümsedi, “Senin de dediğin gibi, bazen baş kaldırmak iyidir?” dedi.

Kadın kısa bir kahkaha attı, “Ben de seninle geleyim, en azından sana göz kulak olurum.”

Kulenin küle dönmüş kalıntılarına doğru yürümeye koyuldular. İleride iki çocuk kavga ediyorlardı. Laren, kızları Vanora'nın yanına bırakıp onları ayırmaya gitti.

“Hırsız! Öylece kaçıp gidebileceğini mi sanıyordun?”

Ergen çocuk, yere serilmiş bir başka çocuğu yumrukluyordu. O mesafeden onun kim olduğunu göremiyordu Laren.

“Rahat bırak onu,” diye haykırdı.

Biraz daha yaklaşıncı burnundan kanlar akan çocuğun on bir yaşındaki çırağı Ramsay olduğunu fark etti. Çocuğun yüzü ya

babasının attığı tokatlar yüzünden ya da kabadayı çocukların dayakları yüzünden zaten hep morluklarla dolu olurdu. Hemen koşup onları ayırdı. Çırağı Ramsay yerde uzanmaya devam ediyordu ve elinde küçük bir somun ekmek tutuyordu.

“Neler oluyor burada?” diye buyurdu Laren, “Bir parça ekmek için kavgamı ediyorsunuz?”

“Tahıl ambarımız yandı,” dedi ayaktaki çocuk, “Yiyecek çok az şeyimiz var ve Ramsay'i bizden çalarken yakaladım.”

“Bu doğru mu Ramsay?”

Çocuk bakışlarını önüne eğdi ve yüzü kızardı. Laren diğer çocuğa döndü, “Şefin ailenin aç kalmasına izin vermeyecektir. Şimdi evine git.”

Laren elini Ramsay'e uzatıp onu ayağa kaldırdı, “Bir daha bir şeye ihtiyacın olduğunda önce bana gelmelisin.”

Ramsay hala başı önünde sessizce duruyordu. Onun ne kadar gururlu olduğunu biliyor, dilenmektense çalmayı tercih etmiş olduğunu anlayabiliyordu Laren.

“Şimdi mağaraya git ve ateşi yak,” dedi Laren. “Ben sana yiyecek bir şeyler getireceğim.”

Aldığı emir çocuğun havasını değiştirmişti. Onu seviyordu Laren. Zavalı çocuk babasından gördüğü zulümden kaçmak için ona sığınıyor, bir şeyler öğrendikçe de kendini daha yararlı hissediyordu. Üstelik çok da yetenekliydi.

“Ateş yeterince ısınınca cam eritmeye başlayabilir miyim?” diye sordu Ramsay.

“Beni beklesen iyi edersin. Size işleri hızlandıracağız ve eritilecek parçaları beraber seçmemiz daha uygun olur.”

Çocuk başını sallayıp hızlı adımlarla oradan uzaklaştı. Laren, Vanora ve kızların yanına döndü. Birkaç genç adam yamacın başında ellerinde baltalar, odun kesmek için ormana doğru ilerliyordu.

Bram'ın karısı Nairna'yı gördü. Çevresine topladığı insanları organize ediyordu. Ona hayrandı Laren, kadın doğuştan bir liderdi ve kendine duyduğu güvenle kalabalıkların karşısına çıkmaktan, onları yönetmekten korkmuyordu.

“Onun yerinde sen olmalıydın,” dedi Vanora, “Şefin karısı olarak insanları organize etmek senin işin.”

Laren, yaşlı kadının öğüdüyü kızarmıştı. Peki ama ne yapabiliirdi ki? Kalabalıkların önüne çıkmak onu ölesiye korkutuyordu. Ne diyeceğini bilemiyor, onların gözlerindeki yargılayan bakışlardan kaçmak için elinden geleni yapıyordu.

“Sana saygı duymuyorlar,” diye devam etti Vanora. “Herkesten saklanıyorsun ve onlarla yüzleşmeyi denemiyorsun bile,” diye ekledi ve uzanıp onun elini tuttu, “Bunu seni üzmem için söylemiyorum. ama eğer bir şeyler yapmak istiyorsan böyle utangaç olmayı bırakmalı ve senin olan rolü geri almalısın.”

Laren, yaşlı kadının haklı olduğunu biliyordu ama bunu nasıl değiştireceğini bilemiyordu. Belki de yapısı buydu ve doğasına karşı çıkamıyordu. Keşke Nairna gibi olabilseydi. Onu kıskanmıyor, ona hayranlık duyuyordu.

Uzaktan Alex'i ve diğer MacKinloch kardeşleri izlemeye koyuldu. Kocasını elindeki sargıya rağmen düşmüş büyük tahta kırıları kaldırıyor, bunu yaparken de kasları geriliyor, onu daha da çekici kılıyordu.

Laren, bir zamanlar ezberlediği o vücudunu unutmaya başladığını fark etti. Onu nasıl da arzuluyor, tenine dokunmak için yanıp tutuşuyor ama nasıl adım atacağını bir türlü bilemiyordu.

Başını sağa sola salladı. Kocasının saygısını yeniden kazanmak için çalışmalıydı. Günün birinde ona sırrını açıklayacaktı.

Ancak doğruca küllerin arasına gidip elinde bir kürekle çalışmaya başlayamazdı. Alex onu görürse çılgına dönebilirdi. İşte bu yüzden Nairna'nın yardımına ihtiyacı vardı.

“Vanora, kızlara bir süre daha göz kulak olur musun?” dedi ve Nairna'ya doğru yürümeye başladı. Bir yandan da Alex'e görünmemek için büyük çaba harcıyordu. Nairna dikkat çekmeden odun kömürlerinin toplamının bir yolunu bulabilirdi.

“Yardımına ihtiyacım var,” diye söze girdi, “Külleşmiş odunlara ihtiyacım var.”

Nairna ona bir baktı, ne demek istediğini anlamıştı.

“Yani, kızlarla birlikte öylece kül toplayamam, bu çok dikkat çeker,” diye devam etti Laren.

Nairna bir süre düşündü ve hemen sonra yeşil gözleri parladı, “Dougal’ı gönderip adam toplamasını sağlayacağım. Zaten kulenin inşaatı için yer açmak zorundalar. Külleri bir at arabasına toplamalarını sağlayacağım.”

Laren ona teşekkür edip kızların yanına doğru yürümeye koyuldu. Havası değişmişti. Yeniden çalışmak için can atıyordu. Tam o anda bir el onu kolundan kavradı.

“**B**urada ne arıyorsun?” diye atıldı Alex, “Senin dinlenmek gerek!”

Laren’in yüzü solgundu. Alex onu elinden tutup bir kayaya oturmaya zorladı. Kendini bedensel işe vermesine rağmen, Laren’in yarasının görüntüsünü aklından bir türlü çıkaramıyordu ve her nedense, onu koruyamadığı için suçluluk hissediyordu.

“Sadece yardım etmek istemiştin,” dedi Laren, yeniden ayağa kalkarak.

Alex onunla tartışmaya hazırdı. Ama kendini zorlayıp sesini yumuşattı, “Laren, kulenin kalan duvarlarını yıkmamız gerek. Çocukları buradan uzak tutmalısın. Kimsenin yaralanmasını istemeyiz.”

“Nairna size yardım ediyor,” dedi eliyle onu işaret ederek. “Vanora ve diğer kadınlar da öyle.”

“İyi de onlar yaralı değiller,” diye devam etti Alex. Onları güçlükle ayakta duran kulenin duvarlarından uzak tutmalıydı, “Lütfen şimdi buradan uzak dur. Zaten senin yapabileceğin bir şey yok.”

Laren ona bir süre dik dik baktı. Sonra da yüzünde sert bir ifadeyle arkasını dönüp oradan uzaklaştı. Onu kırmak istememişti ama görünen o ki Laren onun tutumunda alınmıştı. O da arkasını dönüp kuleyi tutan kırık kirişleri sökmeye koyuldu. Ellerini kesen kıymıklara aldırmadan kirişi itmeye başladı. Ancak içindeki ses susmak bilmiyordu.

Sana yaralandığını söylemedi, çünkü sana güvenmiyor.

Bir başka kirışı yerinden sökmeye başladı. İçinde yükselen öfkeyi çalışarak dindirmeye çalışıyordu.

Son üç yıldır gece gündüz demeden klanın ihtiyaçlarını gidermek için uğraşıyordu. Bunun klanın şefi olarak görevi olduğunu biliyor, bundan asla gocunmuyordu.

Laren da bunu anlayabiliyordu. Anlamak zorundaydı. Parmaklarının arasından akan kana aldırmadan kütüğü iterek yerinden çıkardı.

Sen şef olmadan önce daha mutluydu, diye devam etti içindeki ses, Bu hayatı hiçbir zaman istemedi. Onu buna sen zorladın.

Her zaman onun değişeceğini düşünmüş, ona zaman vermeye, bir şefin karısı olarak yaşamaya alışmasını sağlamaya çalışmıştı. Günün birinde onun klana layık bir leydi olacağına inanmaya devam etmişti.

Ancak Laren kendini hem ondan, hem de onu saran yaşamdan uzak durmayı seçmişti.

Z*aten senin yapabileceğin bir şey yok.*

Alex'in sözleri zihninde yankılanıyordu. Onu bir ayak bağı olarak görüyor olmalıydı ve Laren'in buna artık katlanmaya niyeti yoktu. İlla ki onun da yapabileceği bir şeyler vardı ve bunu ona gösterecekti. Herkes çalışırken içeride uzanıp tavanı izleyemezdi.

Kızları, Vanora'ya bıraktığı yerde buldu. Yaşlı kadına selam verip bir azığa yiyecek doldurduktan sonra kızlarla birlikte göle doğru yürümeye başladı.

Mağara gölün uzak ucunda bir tepenin altında yer alıyordu. Tavadaki yarıklar havalandırmayı sağlıyor, sahildeki kum da ona ihtiyacı olan ham maddeyi veriyordu.

Peder Nolan ölmeden önce mağaranın içine ocakları inşa etmişti. Mağarayı de o bulmuş ve sağlığı el verdiğince de orada çalışmıştı. Mağaranın ağzına ulaştınca, Ramsay'in kendisine

söylendiği gibi ateşi çoktan yakmış olduğunu gördü. İçerisi sıcaktı ve insana hoş bir duygu veriyordu. Ancak ocağının cam yapımına hazır olması için daha zaman vardı.

Yanında getirdiği azığı açıp kızlara kuru elma ve kuru et verdi. Sonra da pelerinini yere serip Adaira'yı üzerine yatırdı. Kız hemen uykuya dalıvermişti. Hemen ardında da Mairin esnemeye başladı. Mağaranın sıcaklığında iki kız uzandılar ve uyumaya başladılar.

Laren, malzemeleri kontrol etmeye başladı. Peder Nolan tüm araç gereçleri ona bırakmıştı, ancak bazen mineraller ve kireç taşları için biraz para harcamaları gerekebiliyordu.

“Biraz daha kireç almalıyız,” dedi Ramsay, gölde yüzünü yıkayıp dönmüştü. Laren kendisine bir parça yulaf ekmeği ayırdıktan sonra ona elindeki azığı uzattı.

“Bunların hepsi senin,” dedi genç adama.

Ramsay, birkaç teşekkür cümlesi mırıldandıktan sonra azığın içindekilere kıtlıktan çıkmışçasına gömüldü. Laren onu yalnız bırakıp o gün için ihtiyacı olan şeylerin listesini yapmaya koyuldu. Ancak bir yandan da Ramsay'i düşünmeden edemiyordu. Çocuğun yüzündeki morluklar onu kaygılandırıyordu. Üstelik çok zayıftı ve doğru düzgün beslenmediği her halinden belliydi. Babası içmekten ve onu dövmekten başka bir şey yapmıyordu. Laren çocuğa kapılarını açmayı teklif ettiyse de, Ramsay her nedense babasını bırakıp onlarla yaşamaya gelmeyi reddediyordu.

“Bugün burada işimiz çok,” dedi Laren uzaktan. “Ateşi diri tutmalıyız. Her zamankinden daha fazla cam yapacağız.”

Hemen sonra yarısı sızlayınca biraz oturup dinlenmeye karar verdi. Ramsay onun yanına gelmişti.

“Sen iyi misin?”

Laren başıyla onayladı.

“Eritme potalarını hazırladım,” dedi Ramsay. “Tek ihtiyacımız olan şey birkaç renkli mineral.”

Laren ona gülümsedi, “Sen harika bir çıraksın Ramsay.”

Çocuk bu iltifat üzerine kızardı ve arkasını döndü, “Gidip biraz daha odun keseceğim,” dedi ve mağaradan ayrıldı.

Laren önceden yaptığı işlerin yanına gidip yayan ateşin ışığında onları izledi. Bir şekilde onları satıp klanı para getirmenin yolunu bulmalıydı.

Peki ama ya işlerini beğenmezlerse? Ya renkleri çok koyu bulurlarsa?

Kendine güvenmeyi öğrenmelisin Laren, diye hatırlattı kendine. Ancak yine de gerçekçi olmalı ve işini en iyi şekilde yapmalıydı.

Çoğunlukla kullandığı odun kömürleri farklı ağaçlardan geldiği için aynı rengi tekrar yaratması kolay kolay mümkün olmuyordu. Ancak bu kez Nairna'nın da yardımıyla yüklü miktarda odun kömürüne sahip olacak ve nihayet tüm bir kilise için üretim yapmayı başarabilecekti.

Ateşin üzerine elini tuttu. Biraz daha zamana ihtiyaçları vardı. Zira ateş yeterince güçlü olmadığında camı eritmek güçleşiyor ve kum ve mineral karışımı iyice karışmadığından camlara şekil verirken kolayca çatlayabiliyordu.

Elinde zaten yeşil camlar vardı ve kafasında Eden'in cennet bahçeleri tasviri canlanmaya başlamıştı. Yeşili, bilgelik ağacını işlemek için kullanabilirdi. Ertesi gün de istediği kırmızıyı elde edebilirse ağacın yasak elmalarını yeşil camın üzerine bükebilirdi.

Çalışırken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Elindeki cam keskinliği kor haline gelene dek ısıtmış, bir parça camı kesmeye hazırlanıyordu. Yapacağı tasvirin heyecanıyla büyülenmiş gibiydi.

Tam birkaç parçaya şekil vermeye başlamıştı ki Nairna ve Dougal'ın mağaranın ağzından onu izlediklerini fark etti. Nairna eğilip yeni uyanmış olan Adaira'yı kollarına aldı.

Dougal'ın ise yüzü gözü külden kapkara olmuştu ve şaşkınlıkla açılmış gözleri iyice belirginleşmişti.

“Bunları sen mi yaptın?” diye sordu, “Öylece kumu kullanarak hem de?”

“Evet ama dediğin gibi öylece olan bir şey değil. Bir parça için günler harcamak gerekebiliyor bazen.”

Laren eldivenlerini eline geçirip ellerindeki yanıkları saklamaya çalıştı. Ramsay ise mağaranın bir ucuna çekilmiş, kendini bir şeylerle meşgul etmeye çalışıyor, belli ki ortalarda gözükmekten hoşlanmıyordu.

Laren ağrıyan yarasına rağmen onlara doğru yürümeye başladı, “İstedğim odun kömürünü toplamayı başardınız mı, yoksa Dougal'ın yüzündeki külleri mi kullanacağız?” dedi Laren şakayla.

Nairna onun şakasına gülerек Dougal'ın yüzünü temizlemeye koyuldu.

“Merak etme,” dedi, “Dışarıda bir araba dolusu odun kömürü var.”

Beraberce kömürleşmiş odunları vagondan kürekle mağaranın önüne yığmaya başladılar. Sonunda işleri bittiğinde Laren yorgun düşmüştü. Elini yarasına bastırıp Ramsay'in yanına yanaştı.

“Gece burada kalmanı istiyorum. Ateşi sıcak tutup karışımları critmeye başla. Sabah erkenden geleceğim.”

“Hiç merak etme leydim,” dedi Ramsay. Laren ona güveniyordu ve işin aslı, onun eve gidip dayak yemesindense, mağarada kalıp çalışmasını tercih ederdi.

Çocuğun omzuna elini koyup onu okşadı. Ramsay dokunuşla kaskatı kesilmişti. Zavallı hiçbir zaman sevgi görmeye alışmamıştı. Laren onun koyu gözlerine bakınca içi burkuluyordu. Keşke onu yaşadığı hayattan kurtarabilmek için daha fazlasını yapabilseydi.

Nairna ona yanaştı, “Sen iyi misin?”

Laren, her ne kadar acısını gizlemeye gayret etse de, yüzündeki ifadeyi belli ki gizleyemiyordu.

“İyiyim. Yalnızca biraz yoruldum. Artık geri dönsek iyi olacak. Alex merak eder.”

Kızları sıkıca atkılarla sarıp yolu koyuldular. Nairna hemen onlarla beraber yürüyordu. Dougal biraz önlerinde at arabasını sürüyordu.

“Artık sence de bundan Alex'e bahsetmenin zamanı gelmedi mi?” diye sordu Nairna yumuşak bir ses tonuyla.

Laren kızları Dougal'ın yanına oturttu ve hemen arkadan geleceklerini söyleyerek Nairna'ya döndü.

“Bunu ona söyleyeceğim Nairna. Ama şu an değil.”

Hala buna cesaret edemiyordu. Zanaati sanki onun gizli bir yanı, çevrelerini saran acımasız dünyadan kendisini korumak için kullandığı bir kalkandı.”

“Bunu ona söylersen belki seni daha iyi anlayacak ve takdir edecektir,” diye devam etti Nairna, “Sonra da günün birinde bunu klanın diğer üyelerine de anlatabilirsin.”

Laren başını sağa sola salladı. “Benim hakkımda neler söylediklerini biliyordum Nairna. Benim bir şefin karısı olmaya layık olmadığımı söylüyorlar.”

“Ben böyle bir şeyi umursamıyorum,” dedi Nairna. “Üstelik sen yalnızca sessiz ve utangaç birisin, hepsi bu. Bu senin doğan.”

“Hayır, daha fazlası da var,” dedi Laren. Görünüşe göre hiç kimse Nairna'ya onun geçmişini anlatmamıştı henüz. Elini üzerindeki elbisenin kumaşına götürüp dokundu. Yıllar önce giymek zorunda kaldığı elbiseleri hatırlamıştı. “Babam bir düşkündü,” diye anlatmaya başladı, “Bize bakmaya gücü yoktu. Bazen bir melankoliye kapılır, haftalarca yataktan çıkmazdı.” Üzerindeki pelerine daha da sıkıca sarılıp devam etti. “Yiyecek bir şey bile bulamazdık. Kız kardeşlerim ve ben başkalarının sadakası olan elbiseler giyerdik.”

Nairna onu ilgiyle dinliyordu, “Klandakiler benim nereden geldiğimi ve kim olduğumu çok iyi biliyorlar. Bu yüzden de beni asla şefin karısı olmaya yakıştıramayacaklar. Onlar için utanç kaynağından başka bir şey değilim.”

Laren adımlarını hızlandırdı, “Cam yapmak benim bir parçam. Bu iş bana onların acımasız bakışlarını unutturuyor.”

Nairna ona teselli edeci şeyler söylüyor ancak Laren onu duymuyordu. Uzaktan kocasını gördü. Kalenin kapısında onları bekliyordu.

Alex'in yüzünde kaygılı bir bakış vardı. Ancak her zamankinden farklı bir şekilde ona bakışlarındaki yoğunluğu gözden kaçırmamıştı Laren. Kocasını kızlarına sarılıp onları kucığına aldı ve Ross'un evine doğru yürümeye başladılar.

Mart, 1300 Ballaloch

Tahta kulübelerinin duvarına gelen taşın sesini duyunca heyecanla doğruldu Laren. Bu gelen Alex olmalıydı. Tıpkı söz verdiği gibi herkes uyuyunca gelmişti.

Kız kardeşleri hala uyuyorlardı. Sessizce kalkıp parmak uçlarına basa basa dışarıya çıktı. Annesinin onu görmediğinden emin olduktan sonra da kapıyı dikkatlice kapattı ve ay ışığıyla aydınlanmış gecenin içinde yürümeye başladı.

Alex gölgelerin içinde saklanmış onu bekliyordu. Onu görünce saklandığı yerden çıkıp elini ona uzatmıştı. Laren ona elini verdi ve onu ormanın içine doğru takip etmeye koyuldu.

Onun omzuna yaslanıp baharın ilk günlerinin serin havasını içine çekti Laren. Nemli ormanın kokusu ve yanındaki erkeğin varlığı büyüleyiciydi.

Ormanın açıklığında bulunan antik kalıntılara vardılar. Kayaların büyüleyici görüntüsü ay ışığında parlıyordu. Yıkıntılar onların gizli yeri idi. Orada çevrelerini saran gerçeklikten sıyrılıp Alex'in bir şefin oğlu, kendisinin ise bir düşkünün kızı olduğunu unutuyordu.

Alex ona asla alt tabakadan biri gibi davranmıyor, ona daima hayranlıkla bakıyordu.

"Yarın sabah kaleden ayrılmalıyım," dedi Alex, ona hafifçe sarılarak. "Amcam Donnel, Campell Klanını ziyaret etmemi istiyor."

Alex'in sesinde garip bir yılgınlık vardı. Babası öldüğünden beri amcasının himayesinde yaşıyordu ve adam ona her zaman kötü davranıyor, onun bir şef olmaya layık olmadığını, bir liderde bulunması gereken vasıfları taşımadığını söylüyordu.

"Ne zaman döneceksin?" diye sordu Laren.

"Bilmiyorum," dedi Alex ve başını öniüne eğdi. "Beni Campell Klanı'nın şefinin kızıyla evlendirmek istiyor. Ama ben eşimi çoktan seçtim."

Alex uzanıp onun saçlarını okşadı. Laren onu ölesiye seviyordu. Ancak her zaman bir gelecekleri olmadığını düşünüp korkuya kapılıyordu. Onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. Belki de o gece son geceleri olabilirdi. Bu düşünce içini acıtsa da, ona bir şey söylemedi.

"Seni seviyorum Alex," dedi sonunda cesaretini toplayıp.

"Beni bekleyecek misin?" diye sordu Alex.

"Alex, senden başka kimseyi sevmedim ve sevmeyeceğim de."

Alex onu büyük bir arzuyla öptü ve kendini geri çekip onun gözlerine uzun uzun baktı. Laren gözlerini ondan kaçırdı. Alex onu tekrar öpmek istediğinde Laren kendini güçlülükle de olsa geri çekti, "Döndüğünde..." dedi titreyen sesiyle. O anda içinde büyüyen arzuya yenilip masumiyetini ona sunarsa, Alex başkasıyla evlenmeye zorlandığında ne yapardı bilemiyordu.

Alex uzanıp gömleğinin içinden deri bir bez parçası çıkarıp onun eline tutuşturdu, "Beni hatırlatması için sana bir hediye getirdim."

Laren deriyi açtı. İçine sarılı olan renkli cam damlaları ay ışığında parlıyordu.

"Bunlar... Bunlar çok güzel," dedi nefes nefese.

"Onları Peder Nolan yaptı. Umarım günün birinde sana daha değerli hediyeler de verebilirim."

Laren ona masum bir öpücük kondurup elindeki büyüleyici taşlara hayranlıkla baktı.

Bir yandan da Alex'in ona geri dönmesi için dua ediyordu.

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

Tüm kemikleri ağrıyor ve tek istediği yatacak bir yer bulup dinlenmekti. Ancak bunu yapamazdı. Öncelikle herkesin yiyecek yemeği ve yatacak yeri olduğundan emin olmalıydı.

Karanlık çökene dek çalışmalarına rağmen tek yapabildikleri yıkıntıları temizlemek olmuştu. Glen Arrin'deki herkes bitkindi ve moralleri çok düşüktü. Düşman zayıflıklarını görmüştü ve bir daha saldırırlarsa ne yaparlardı bilemiyordu.

Bir an gözlerini kapatıp düşündü. Lord Harkirk şimdilik geri çekilmişti belki ama yeniden bir ordu toplayıp saldıracağına adı gibi eminde Alex.

Tüm klanın sorumluluğu omuzlarındaydı ve onların fısıldaşmalarını duymuştu. Daha şimdiden onun liderliğini sorgulamaya başlamışlardı. Ama Alex pes etmeyecek ve klanını yeniden güçlendirmek için elinden geleni yapacaktı.

Kardeşi Bram ona doğru yürüyordu. Yüzündeki ifade karanlıktı ve kötü bir haber vermeye geldiği her halinden anlaşılıyordu.

“Birkaç adamı konuşturlarken duydum. Akrabalarının yanına taşınmayı ve Glen Arrin'i terk etmeyi düşünüyorlar.”

“Bunun olmasına izin vermeyeceğim,” dedi Alex, kolundaki sargıyı düzeltirken. Eğer birileri ayrılırsa, diğerleri de onları takip edecekti ve bu da klanı daha da güçsüz kılacaktı.

“Onları durdurmak için ne yapabilirsin ki?” diye sordu Bram.

Beraber yürümeye başladılar, “Bu gece onları toplayıp konuşacağım.”

Yanlarından geçtikleri herkesin yüzünde umutsuz ve bitkin bir ifade vardı. Çoğu kalan az sayıdaki eşyalarını toplamaya başlamışlardı bile. Onları ikna etmek kolay olmayacaktı ama klanın şefi olarak sorumluluğu üzerine alacak, onların gitmesini engellemek için elinden geleni yapacaktı.

Brodie'nin evinin önünden geçiyorlardı. Adam ve neredeyse üç yaşındaki oğlu yıkıntıları topluyorlardı. Çocuk kendisi kadar olan bir kayayı kaldırmaya çalışıyordu. Babası eğilip ona yardım etti ve kayayı beraberce kenara taşıdılar.

Bunu görmek Alex'in içini acıtmıştı. Oğlu yaşasaydı Brodie'nin oğlunun yanında olacaktı. İçindeki boşluğu doldurmanın keşke bir yolu olsaydı.

Kızlarının yaşadığına duacı olmasın, diye hatırlattı kendi kendine.

Kalenin kapısına varmışlardı. Dougal, yanına Mairin ve Adaira'yı oturtmuş, at arabasıyla onlara doğru geliyordu. Hemen arkalarından Nairna ve Laren onları takip ediyorlardı.

Alex onu görünce öfkelenmişti. Karısı yine onun sözünü dinlememiş ve günü yatakta geçirmektense yürüyüşe çıkmıştı.

Onlara doğru ilerlemeye başladı. Attığı her adımda öfkesi de artıyordu. Laren'in yüzündeki ifade de ona yaklaştıkça kararıyordu. Elini yanına dayamıştı. Belli ki yarası canını yakıyordu.

“Kızları yürüyüşe mi çıkardın?” diye sordu, öfkesine hâkim olmaya çalışarak.

“Onları kaleden uzak tutmamı istemiştin.”

“Sana dinlenmeni ve onlara göz kulak olmanı söyledim.”

Onları saatlerdir ortalarda görmemişti ve bu ayazda yürüyüşe çıktıklarına inanamıyordu. Eğer Laren'i tanıyorsa kızlarını bu soğukta dışarıda bırakmazdı. Başını çevirip neşeyle Dougal'ın başının etini yiyen Adaira ve Mairin'e baktı. Kızlar hiç de saatlerce soğukta dolaşmış gibi görünmüyorlardı. Hatta yanakları kırmızıydı ve gülücükler saçıyorlardı.

“Kızları nereye götürdün?”

Laren telaşlanmıştı, “Sadece biraz yürüyüşe çıktık, hepsi bu.”

“Bu soğukta?”

“Şey. ben...”

“Bana yalan söyleme Laren,” dedi Alex buyurgan bir ses tonuyla. Uzanıp onun yüzüne dokundu. Karısının teni sıcaktı ve saçlarına da odun kömürünün kokusu sinmişti, “Neredeydiniz?”

Laren duruşunu dikleştirdi, “Peder Nolan'ın mağarasındaydık,” dedi onun dokunuşundan uzaklaşarak. Ancak Alex onun gerçeği tamamıyla anlatmadığına emindi.

“Neden oraya gittiniz ki?”

Alex, yaşlı rahibin ölümünden sonra mağaranın terk edildiğini biliyordu.

“Bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Kızlara yemek hazırlamam gerek,” dedi Laren. Ama Alex onu kolundan tuttu.

“Vanora onlarla ilgilenmeyi seviyor. İzin ver bu gece onlara göz kulak olsun. Seninle konuşmak istiyorum.”

Laren hiçbir şey söylemedi. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Alex başını hafifçe eğip onun ellerine bakınca kırmızı kan lekelerini fark etti.

“Lanet olsun Laren. Yaran kanıyor,” dedi öfkeyle. Ne diye böyle dik başlı davranıyordu ki?

“Önemli değil. Birazdan geçer,” diye kestirip attı Laren.

“İzin ver bu gece çocuklara Vanora baksın. Ve lütfen itiraz etme. Bu gece yaranla ben ilgileneceğim.”

Laren ağzını açıp bir şey söyleyecek olduysa da bundan vazgeçti. İtiraz etmenin bir yararı olmayacağını anlamıştı. Her ne kadar durumdan memnun olmasa da teslim olmuştu.

Alex, Dougal'a bir at ve yiyecek bir şeyler getirmesini söyledi. O gece karasının son iki yıldır ondan neden uzaklaştığını, ne gibi bir sır sakladığını öğrenmeye yeminliydi.

Alex, Laren'in ata binmesine yardım etti. O da hemen onun arkasına geçti ve elindeki meşaleyi ona verip ormana doğru atını sürmeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Laren, itiraz etmek istercesine.

Alex hiçbir şey söylemeden akşamın alaca karanlığında gizemli bir görünüme bürünmüş ormanın içine doğru atı sürmeye devam etti. Yarım saat kadar sonra atını durdurduğunda Laren başını hafifçe çevirip şaşkınlıkla sordu.

"Beni neden buraya getirdin?"

"Nedenini biliyorsun," dedi Alex, antik yıkıntıların ortasında attan inerek. Burası ilk kez öpüştikleri, birbirlerine aşklarını ilk kez itiraf ettikleri yerd ve belki de bunu yeniden yapabileceklerini düşünmüştü.

Laren attan indi ve dikitlere doğru yürüyüp elini bir tanesine yasladı.

"Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu."

Alex onu her bahar bayramında buraya getirirdi ve bayramı birbirlerinin kollarında, tüm gözlerden uzakta geçirirlerdi. Burası bir anlamda onları evlilik yıl dönümlerini kutladıkları gizli mabetleriydi. Tabi ilk çocuğun doğumundan sonra kaleden öylece uzaklaşmak güç olmaya başlamıştı. Laren, Mairin'i bırakıp buraya gelmeye gönülsüzdü ve zamanla da mabetlerini unutmaya başlamışlardı.

Laren bir kayaya oturmuştu. Yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Alex o an onu oraya getirmekle doğru bir karar verdiğini anlamıştı.

“Onları giymek zorunda mısın?” diye sordu, Laren’in elindeki eldivenleri işaret ederek.

“Şimdilik onlarla daha rahatım,” diye karşılık verdi Laren.

İtiraz etmedi. Belki de üşüyordu. Zira hava gerçekten de soğuktu. Hemen çadırı kurup ateş yaksa iyi ederdi.

Aklındaki tüm soru işaretlerine cevap almak istiyordu. Şimdi orada tüm gözlerden uzaktaydılar ve hiçbir şeyin dikkatlerini dağıtmasına izin vermeyecekti.

Laren hala ondan uzak durmaya çalışıyordu ve Alex de nasıl başlaması gerektiğini bilemiyor, kendini çadırı meşgul ediyordu.

Laren ona bakmıyordu bile. Belki de yarası yüzünden rahatsızdı kim bilir? Kendi kolu da acıyordu ama o buna alıştı. Daha önce de defalarca yaralanmıştı.

Sonunda çadırı kurdu ve dönüp Laren’e baktı. Karısının kızıl saçları yeni yükselen ayın ışığında parlıyordu. Ne kadar da güzeldi. Evlendikleri ilk gün de ona böyle hayranlıkla uzun uzun bakmış, onun beyaz tenine dokunmak için yanıp tutuşmuştu.

“Buraya en son gelişimizi hatırlıyor musun?” diye sordu sonunda cesaretini toplayıp.

“Sanırım Mairin doğmadan önceydi,” dedi Laren. Ses tonu yumuşamıştı, “O zamanlar çok gençtik.”

Alex onun yanına gelip oturdu. Başını hafifçe çevirip karısının yüzüne baktı. İşte o an onun yüzünde evlendiği o masum kızın yüzünü gördü. Uzanıp yüzüne düşen saçları hafifçe geriye doğru taradı.

“Bir zamanlar bulduğumuz her fırsatta buraya gelirdik. Şimdiyse benden uzak durmak için eline geçen her fırsatı kullanıyorsun,” dedi Alex. Laren hiçbir şey söylemedi, “Nedenini öğrenmek istiyorum Laren.”

“Senden uzak durmaya çalışmıyorum” dedi Laren. İşin doğrusu da buydu. Her şey aklını meşgul tutmak için bir hobi edinme çabasıyla başlamış, sonunda Alex ondan uzaklaştıkça o da cam işleme işine kendini adanmıştı.

Alex başını sağa sola salladı. Belli ki ondan böyle laf alamayacağını fark etmişti.

“Bana yararı göster,” diye buyurdu, “Onu temizleyip yeniden sarmalıyız.”

“Vanora üzerine bir bitki lapası yapıştırdı. Yakında iyileşir,” dedi Laren.

Alex bıçağını çekti, “Yarayı gösterecek misin, yoksa elbiseni kesip üzerinden zorla mı çıkarayım?”

Laren gözlerini ondan kaçırdı. Nedense bunu hayal etmek içine tatlı bir ürperti yayılmasına neden olmuştu. Alex’in onu asla incitmeyeceğini biliyordu. Ama yine de ondan bir şekilde çekiniyordu.

Ayağa kalktı ve ona arkasını döndü.

“Kolumu yukarı kaldırınca acıyor. Yani bana yardım etmen gerekecek.”

Alex sessizce onun ardına geçti. Laren kollarını elbiseden kurtarıp kocasının elbiseyi başından çıkarmasına yardım etti. Alex yavaşça elbisenin üst kısmını çıkarıyor, bir yandan da ona hafifçe dokunmayı ihmal etmiyordu. Bunu bilerek yaptığına emindi Laren ve bu onu baştan çıkarıyordu.

Sonunda içliğiyle kalmıştı. Buz gibi kış akşamında titriyordu ve göğüs uçları soğuktan sertleşmişti. Alex hala arkasındaydı. Uzanıp hafifçe onun omuzlarına dokundu. İçliğin askısıyla bir süre oynadıktan sonra onu Laren’in omuzlarından kurtardı ve kollarını okşayarak beline kadar indirdi.

Şimdi belden yukarısı çıplaktı. Hemen dürtüyle ellerini göğüslerine götürdü. Bir yandan da kendi kendine, *o senin kocan, ondan utanmana gerek yok*, diyordu.

Alex sessizce bir süre meşalenin ışığında yarayı inceledi, “Dikişlerini yırtmışsın.”

“Önemli değil. Bandajı değiştireceğim, zaten yara derin değil.”

“İzin ver de ben değiştireyim.”

Laren derin bir iç çekti ve kendini ona bıraktı. İtiraz etmenin yararsız olduğunu biliyordu. Alex nazikçe bandajı çıkardı. Dokunuşlarının sıcaklığı Laren'i ürpertiyordu.

Alex'in gömleğinden bir parça yırtıldığını duydu. Hafifçe dönüp ona baktı Laren, "O tuniği sonra benim dikmem gerekecek," dedi gülümseyerek.

"Şu an senin sağlığın daha önemli," dedi Alex, gözlerini yaradan ayırmadan. Vanora'nın yaptığı şifa lapasını düzeltti ve bandajı Laren'in beline sıkıca sarmaya başladı.

Kocasının parmakları tenine değdikçe ona en son ne zaman dokunduğunu bile hatırlamadığını fark etmişti Laren.

Ya da onu en son ne zaman öptüğünü...

Alex işini bitirmiş, eski bandajı katlayıp bir kenara atmıştı. Laren bir süre daha öylece durduktan sonra sonunda kocasının ona daha fazla dokunmayacağını anlayarak, derin bir iç çekti içliğinin askılarını yeniden omuzlarına doğru toparladı.

"Teşekkürler," dedi, hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak. Üzerini giymektense, pelerinine sıkıca sarındı ve ona yüzünü döndü.

"Peki ya senin yaran? İzin ver ben de senin yarana bakayım," dedi Laren.

Alex gönülsüzce de olsa kolunu yukarı sıyırdı ve kanlar içindeki bandajı gösterdi. Laren yarayı açınca bir an yüzündeki ifade değişmişti. Alex'in de duruşu gerginleşmişti. Belli ki canı acıyordu.

"Bütün gün bu yarayla çalıştığına inanamıyorum. Taş kaldırmaktan kaçınmalısın."

"Peki, ya sen? Sen bütün gün ne yapıyordun?"

Laren bu sorunun er ya da geç geleceğini biliyordu.

"Benim de kendimce yaptığım şeyler var... Ben... Ben bazı..."

"Dikiş ve nakışta iyi olduğunu biliyorum Laren ama sana yanımda ihtiyacım var. Glen Arrin'in Hanımefendisi olarak bana destek olmalısın."

Laren onun tahminini düzeltmedi. Ancak kocasının sesindeki hayal kırıklığını ve eleştirel tınıyı rahatlıkla ayırt edebiliyordu.

Sessizce sargıyı değiştirmeye devam etti Laren. Sessizliği uzayınca Alex tekrar söze girdi. Sesini biraz da olsa yumuşatmıştı.

“İnsanların önünde rahat edemediğini biliyorum Laren ama Nairna sana bu konuda yardım edebilir. Bir kez kuleyi yeniden inşa ettikten sonra onunla beraber bunun üstesinden geleceğinize inanmıyorum.”

“Ama benim istediğim bu değil,” dedi Laren, hiç düşünmeden.

“Artık geçmişe dönemeyiz,” dedi Alex fısıltıyla. “Artık şefim ve benden klanı sırtımı dönmemi bekleyemezsin.”

“Senden böyle bir şey beklemiyorum,” dedi Laren, artık kocasının gerçeği anlama zamanı gelmişti. “Ancak sen de benden olmadığımı biri gibi davranmamı bekleyemezsin.”

“Senden sadece bunu denemeni bekliyorum Laren,” diye çıkıştı Alex. “Mağarada saklanarak yaşayamazsın. Sen bir şefin karısısın.”

Laren gözyaşlarını saklamaya gerek duymadı. Alex bunun onu nasıl incittiğini göremiyordu. Onun için liderlik, nefes almak kadar doğal olabilirdi belki ama Laren için bu korlar üzerinde yürümekten farksızdı.

“Sen şef olmadan önce mutluyduk,” diye fısıldadı hıçkırıklarının arasında. “Her şeyimiz vardı.”

“Sana bir kale bile sunsam tatmin olmayacaksın değil mi?” dedi Alex ve elini saçına götürüp bir süre öylece durdu. “Laren, ne istediğini bilemiyorum. Benden aklını okumamı bekleyemezsin.”

Beni yalnızca olduğum gibi sevmeni istiyorum, o kadar.

Ancak kelimeleri bir türlü dilinde ses bulamıyordu. Bunu ona söylese de anlamayacağını biliyordu.

Uzun süren bir sessizlikten sonra Alex çadıra yöneldi. “Baharda Robert Bruce’la görüşmeye gideceğim. Eğer ona bağlılık yemini edersem bize destek çıkacak ve kayıplarımızı karşılayacaktır.”

“Birkaç gümüş karşılığında ona özgürlüğümüzü mü sunacağız?” dedi alayla. “Bunun karşılığında İngilizlere karşı savaşında onun askerleri mi olacağız?”

“Başka seçeneğimiz var mı?”

“Her zaman bir seçenek vardır,” dedi Laren, cesur bir tavırla. “Şimdilik Bruce'a gitme. Nairna'yla konuşup satabileceğimiz şeyleri ayarlayacağım.”

“Elimizde hiçbir şey kalmadı Laren. Her şey küle döndü.”

Laren onunla tartışmadı. Zira bunun sırrını ele vermek anlamına geldiğini biliyordu ve o akşamki konuşmalarından Alex'in bunu duymaya ve onun yaptığı şeyi kabullenmeye hazır olmadığı belliydi.

Nairna'ya camları satmasını söyleyecekti. Kazanacakları parayla Glen Arrin'i baştan inşa edebilirlerdi.

Alex çadıra girmişti bile. Onun ardından girip yanına uzandı. Ancak kocası ondan uzaklaşmıştı.

Bunun üzerine yapacağı yeni camların hayalini kurmaya başladı. Kendisini kocasına ve klanın halkına ispatlayacaktı.

Mayıs, 1300

Kulübenin içi karanlıktı. Herkesten uzak bir tepede inşa edilmiş evlerini terk etmek zorunda kalmalarının üzerinden 2 ay geçmişti. Ellerini annesinin kurutmak için astığı bitkilere uzatıp dokundu. Sonra da kız kardeşleriyle paylaştığı yer yatağının başucunda bir süre durdu ve ağlamaya başladı.

Her ne kadar fakir bir aile olsalar da, o kulübede geçirdikleri güzel anları bir türlü unutamıyordu Laren. Babası bazen bir balık yakalar ve tüm aile güle oynaya ziyafet çekerler, babasının abartılı öykülerini dinlerlerdi.

Gözlerini kapattı ve yanağından süzülen gözyaşı damlasına aldırış etmeden zavallı babasının anısına bir dua etti. Belki bir savaşçı veya iyi bir çiftçi değildi ama onlara karşı her zaman iyi bir baba olmaya çalışmıştı.

“Laren?”

Arkasını dönünce Alex'in kapıda durduğunu gördü. Bir anda onu görünce heyecandan nefesi kesilmişti. Onun hala Campell Klanında olduğunu sanıyordu. Koşup onun kollarına anılmak istemiş ama bunu yapamamıştı.

“Seni burada bulacağımı biliyordum,” dedi Alex. “Peder Nolan bana annenin ve kız kardeşlerinin Aziz Anne manastırına sığındığını söyledi.”

Laren hafifçe başını salladı. Ona annesi ve kız kardeşleriyle beraber Glen Arrin'den gitmeye zorladığını, üstelik bunu da bizzat kendi annesi Grizel Mackinloch'un yaptığını söyleyemezdi. Kadın onların arasında olan biteni duymuş ve oğlunun aşağı tabakadan biriyle beraber olmasının düşüncesine bile katlanamamıştı.

“Buraya gelmemeliydim,” diye fısıldadı. “Dönmem hataydı.”

“Ne... Neden böyle düşünüyorsun?” dedi Alex ve ona yanaşıp kollarının arasına aldı, “Ben gideli yalnızca iki ay oluyor ama sen sanki iki yıldır görüşmüyormuşuz gibi davranıyorsun.”

“Artık liderlik için senden başka aday yok,” dedi Laren. Klan liderinin her zaman nüfuzlu ve soylu bir aileden gelmesi gerektiğini iyi biliyordu.

“Amcum ölene dek lider olmayacağımı biliyorsun. Üstelik bu sadece bir Unvan...”

“Senin zümrene uygun biriyle evlenmen gerekiyor. Bunu senden bekleyeceklerdir.”

“Ben istediğim ve sevdiğim kadınla evleneceğim,” dedi Alex, kararlı bir ses tonuyla. Campell Klanı'na yaptığı ziyaret onu değiştirmişti.

Ancak Laren hayatın tozpembe olmadığını biliyordu. Alex onu karısı olarak seçmekte inat etse bile, klan halkı onu her zaman küçük görecekti. Bir düşünün kızının, klanın hanımefendisi olması görülmüş şey değildi.

Alex ona sıkıca sarıldı. Onun sıcaklığı içini ürpertiyordu. Çok genç ve tecrübesizdi. Arzularına nasıl karşı koyacağını bilemiyordu.

"Benimle gel," dedi Alex, "Gizli yerimize gidelim."

Ona hayır diyebilseydi keşke.

Alex onu elinden tuttu ve ormana doğru yürümeye başladı. Laren buna pişman olacağını biliyor ama kendini onun yanında olmaktan alıkoyamıyordu.

Antik yıkıntılara vardıklarında meşalelerin yandığını ve meşalelerin ortasında bir erkek figürünün beklediğini gördü. Bir an durduysa da, Alex'in yönlendirmesiyle onunla yıkıntıları doğru yürümeye devam etti.

Yaklaşınca bekleyen adamın Peder Nolan olduğunu fark etti. "Alex, bunu yapamayız."

"Seni karım olarak seçiyorum Laren. Seni sonsuza dek sevecek, koruyup kollayacağım."

"Alex, sen bir lider olacaksın ve... Ve ben senin için uygun bir eş değilim."

"Öncelikle sana iyi bir eş ve çocuklarıma da iyi bir baba olmak istiyorum."

Laren'in kalbi hızla çarpıyordu. Ona gerçeği anlatmalıydı.

"Bunu yapamayız. Çünkü... Çünkü annen bunu istemiyor. Babamın ölümünden sonra onları Azize Anne manastırına yolladı ve karşılığında da kız kardeşlerime çeyiz vereceğini söyledi. Eğer şimdi seninle evlenirsem..."

Alex onun yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Kimsenin seni ve aileni incitmesine izin vermeyeceğim. Kendime ait mal varlığım var ve evlenince senin ailen benim de ailem olmuş olacak."

Laren başını sağa sola salladı.

"Hayır, amcan buna izin vermeyecektir."

Alex onun gözlerinin içine baktı.

"Bana benden başka bir erkekle beraber olmayı hayal bile edemediğini söylemiştin."

"Evet... Ama bu senin her şeyden ödün vermeni gerektirecekse..."

"Laren, seni ve aileni canım pahasına koruyacağıma ve sana ve doğacak çocuklarımıza sadık kalacağıma, sizi son nefesime

kadar himayem altında tutacağımıza yemin ederim. Lütfen bana karım olma mutluluğunu tattır."

Laren daha cevap vermeye kalkmadan Alex eğilip onu öptü ve konuşmaya devam etti. "Eğer lider adayı olmam seni kaybetmem anlamına gelecekse bunu geri çevirmeye bile razıyım."

Laren onun gözlerine baktığında doğruyu söylediğini, onun aşkı için her şeyi yapmaya hazır olduğunu görebiliyordu.

Başını çevirip Peder Nolan'a baktı. Yaşlı rahip başıyla onaylayarak ona cesaret vermeye çalışmıştı.

Alex'e inanıyordu ve onu her şeyden çok seviyordu. Her ne kadar bir liderin eşi olmak için gereken özelliklere sahip olmasa da, aşklarının bunun üstesinden gelebileceğine inanıyordu. Şüpheler silinmeye başlamıştı.

"Eğer lider olman gerekiyorsa, seni bundan alıkoymaya çalışmayacağım."

"Öyleyse bana elini ver. Peder Nolan'ı daha fazla bekletmeyelim."

Peder Nolan Latince dualar mırıldanarak evliliklerini kutsarken heyecandan yerinde duramıyordu. İçinden dualar ediyordu. Ona layık bir eş olabilmek için her türlü fedakârlığı yapmaya hazırdu.

Sonunda tören bittiğinde ikisi de gülümsüyor, utançtan birbirlerine bakmaya çekiniyorlardı.

"Ben yeni evli çifti yalnız bırakayım," dedi Peder Nolan, ikisinin de yüzlerinin kızarmasına neden olarak.

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

“**K**ızı getirin!” diye emretti Lord Harkirk, önünde duran İskoç Klanı’nın şefine bakarak. Finian MacLachor ağzından kanlar akar halde önüne bakıyordu ve üstü başı gördüğü işkence yüzünden perişandı.

Birkaç dakika içinde askerler küçük bir kızla geri döndüler. Zavallı kız on yaşından biraz daha büyüktü ve hıçkırarak ağlıyordu.

“Aileni korumak için daha çok çaba harcamalısın,” dedi Harkirk, önünde iki büklüm duran İskoç savaşçı Finian'a zalimce gülümseyerek. Zavallı adam kızını görünce öfkeden deliye dönmüştü. Ancak onu tutan zincirlerden kurtulması imkânsızdı.

“Kızı bırak gitsin,” diye haykırdı bir kılıç kadar keskin sesiyle.

“Henüz değil,” dedi Lord. Ellerini göğsünde çaprazlayarak başıyla kızı geri götürmelerini işaret etti.

Küçük kız çığlık çığlığa bağırıp çağırıyordu.

“Baba... Kurtar beni...”

MacLachor'un öfkeden çığına dönmüş bir şekilde zincirlerinden kurtulmak için debelendi. Sonunda sakinleşip buz gibi bakışlarını Lord Harkirk'e çevirdi.

“Bizden ne istiyorsun?”

Harkirk tahtına oturdu ve hizmetçinin uzattığı şarap kadehini alıp yudumladı. Uğradığı yenilginin intikamını alacaktı. MacKinlochlar onu küçük düşürmüş, en yakın müttefiki Cairnross Lordu'nu gözlerinin önünde öldürmüşlerdi.

“Bana MacKinloch şefinin ve kardeşlerinin kafasını getireceksin.”

MacLachor yüzünü buruşturdu. “Neden? Seni yenilgiye uğrattıkları için gururun mu incindi.”

Harkirk elindeki kadehi adama fırlattı. Ancak isabet ettirememişti. Gümüş kadeh yerde gürültüyle yuvarlandıktan sonra durdu.

“Bunu yapacaksın çünkü kızını kurtarmanın tek yolu bu. Onu tekrar görmek istiyorsan bana onların kellelerini getirirsin.”

Harkirk'in MacKinlochlar'a tekrar saldıracak gücü vardı. Ancak askerlerini riske atmak ve kuzeydeki çalkantıları durdurmaya çalışan Kral Edward'ın öfkesini üzerine çekmek istemiyordu. İskoçları birbirine kırdırarak onlardan intikamını alacaktı.

“Onları yenemeyiz,” dedi MacLachor şefi. “MacKinloch Klanı çok güçlüdür.”

Harkirk yerinden kalktı ve gidip adamın boğazına yapıştı.

“Kaleleri yanarken izledim. Sahip oldukları her şey şimdi küle dönmüş durumda. Şimdi saldırmak için en uygun zaman ve bunu benim yerime sen yapacaksın. Tabi kızını sağ olarak geri istiyorsan.”

Finian'ın boğazını bırakıp tahtına doğru yürümeye başladı. “Aziz Agatha yortusuna kadar bana ilk kelleyi getireceksin, yoksa ben sana kızının kellesini yollarım.”

Alex, sabah ilk iş Laren'i Glen Arrin'e geri getirdi. Laren kızları alır almaz Peder Nolan'ın mağarasına doğru yola koyulmuştu. Bu Alex'i çılgına çevirse de hiçbir şey söylemedi. Önceki akşam yaptıkları konuşmayla karısını yanında olup ona destek çıkmaya ve Glen Arrin'in hanımefendisi gibi davranmaya ikna edebileceğini düşünmüş, ancak yanılmıştı. Laren kolay kolay değişmeyecekti ve bu onu öfkелendirdiği gibi üzüyordu da.

Şef olmadan önce ne kadar da mutluydular. Laren ilk kızlarını doğurduğunda çok farklı bir kadındı. Kendini çocuğuna ve kocasına adamıştı. Zaman buldukça dokuma tezgâhında çalışırdı. Renklere gözü çok yatkındı ve her zaman çok güzel dokuma işleri yaratmasını bilirdi.

Ama Alex'in hatırladığı en önemli şey, bulduğu her fırsatta koşup ona sarılmasıydı. Ona sıcak bir öpücük verir, söz verdiği gibi ona bir eş olarak elinden geldiğince yardım ederdi.

Şimdiyse değil koşup ona sarılmak ve bir öpücük vermek, ona bakmaktan bile çekinir olmuştu.

Karısını gölün kıyısı boyunca yürürken izledi. Kızıl saçları kış güneşinde parlıyordu. Onun attığı her adım nedense Alex'in içini acıtıyor, sanki karısını ondan daha da uzaklaştırıyordu.

Derin bir nefes aldı ve işine koyulmaya karar verdi. Ne zaman acı hissetse kurtuluşu çalışmakta bulurdu.

Temelin genişletilmesini emretti. Yeni kulenin boyutları eskisinden çok daha büyük olacaktı ve en azından birkaç aileyi barındırabilecekti.

Bram inşaatın yeni temelini görünce onun yanına gelmişti, "Bu işe kalkışmak istediğine emin misin biraderim? Çok fazla odun kesmemiz gerekecek."

"Oduna ihtiyacımız yok," dedi Alex ve karşı tepeleri gösterdi, "Taş ocakları kuracağız ve taşları at arabalarıyla buraya taşıyacağız. Kale eskisinden daha güçlü olacak ve yangın riski de azalacak."

"O kadar büyük bir kale inşa edecek kadar adamımız yok Alex," diye karşı çıktı Bram.

“Babamızın en büyük arzusu buydu,” diye hatırlattı Alex. Babası MacKinloch Klanı’nın günün birinde bölgenin en güçlü klanı olacağını söyler dururdu. Küçük bir çocukken hep babasının bu hayalini gerçekleştirmek ve onu gururlandırmak isterdi.

Her ne kadar babası onun şef olmasını istememiş olsa da, şimdi onun vasiyetini yerine getirme şansı vardı.

“İşi kısımlara ayıracağız,” diye devam etti Alex. “Harkirk yeniden saldıracak. Bu yüzden öncelikle dış duvarları onarmalı ve genişletip güçlendirmeliyiz.”

“Harkirk’i durdurmak için en az on tane duvara ihtiyacım olacak,” dedi Bram.

Alex sadece kardeşini değil, klan halkının çoğunu ikna etmesi gerektiğini biliyordu ve her ne pahasına olursa olsun bunu yapacaktı.

Ahırların yanından geçerlerken Dougal ve Callum’ı gördüler. İki kardeş ahırın çatısını yeniden onarmışlar ve yeni bölmeler eklemeye koyulmuşlardı.

“İyi iş çıkarmışsınız,” dedi Alex.

Dougal onun bu iltifatına gülümseyerek karşılık verdiyse de bir an sonra gülümsemesi söndü.

“Sanırım bunu bilsen iyi olacak... Brodie ailesini alıp Perth’e, karısının akrabalarının yanına taşınmayı planladığını söyledi.”

“Klanın tüm erkeklerine ihtiyacımız var. Gücümüzü yeniden kazanmamızın tek yolu bu,” diye belirtti Alex.

“Onlarla konuşmalısın,” dedi Bram, elini onun omzuna koyarak.

Alex bir şey söylemedi. Bunu yapması gerektiğini zaten biliyordu. Ancak sözcüklerin ne kadar işe yarayacağından kendisi de şüphe etmeye başlamıştı. Zira birçok klan üyesi akrabalarını kaybetmişti.

“Akşam herkesi bir araya toplayıp konuşacağım,” dedi Bram’a dönüp. Sonra da Dougal’a seslendi, “Bulabildiğin tüm atları ve arabaları kalenin kapısının önüne getir.”

Kaleyi tamamlamaları aylar sürecekti belki, ama eğer sıkı çalışırlarsa dış duvarları birkaç hafta içinde bitirebilirlerdi.

Callum ona yaklaşıp elini omzuna koydu ve hafifçe sıktı. Kardeşi tutsaklıktan kurtulduğundan beri konuşmuyordu. Ancak onun böyle destek verdiğini görmek Alex'e güç vermişti.

“Başaracağız,” dedi onun gözlerinin içine bakarak, “Yeter ki buna inanalım.”

Başını kaldırıp göle giden yolun üzerindeki tepeye baktı. Tepenin üzerinde beyaz bir taş, oğlunun mezarını işaret ediyordu. Birini kaybetmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu ve klanın üyelerini bir şekilde teselli edip onurlarını geri kazanmak için beraberce çalışmaya onları ikna etmeliydi.

“Yarından sonra gidip manastırla görüşeceğiz,” dedi Nairna. “Bram'la konuştum. Her şeyi ayarlayacak.”

“Ama... Ama o zamana kadar camı bitiremem!”

Değil bir tabakayı bir araya getirmek, bir renk yaratmak bile en az bir gün sürerken, bir sonraki güne camı yetiştirme fikri onu ürkütmeye yetmişti.

Nairna ona güven veren bir gülümseme gönderdi.

“Merak etme, camı bitirmek zorunda değilsin. Onlarla anlaşacağız. Eski işlerinden birini örnek olarak gösterip paranın üçte birini alacağız. Sonra da manastırın camlarının ölçüsüne göre işlerini düzenleyebilirsin. Ayrıca malzeme parasını da isteyeceğiz.”

İşte bu Laren'in aklına yatmıştı. Eğer yeterince malzemesi olur ve hangi ölçülerde cam yapacağını bilirse daha etkili çalışabilirdi. Daha şimdiden aklına bir sürü tasvir gelmeye başlamıştı bile.

“Peki ya yine bizi kandırmaya kalkarlarsa?” diye sordu, Dougal'ın başına gelenleri hatırlayarak.

“Dougal camı gezgin bir tüccara satmaya çalıştı. Ayrıca on dört yaşındaki çocuk gümüş paralardan ne anlar ki? Bu kez işi şansa bırakmayacağız.”

Laren ikna olmuştı. Başını salladı ve Nairna'ya gülümsedi, “Az da olsa Glen Arrin'in yeniden inşasına bir katkımız olursa ne ala.”

“Sen pazarlığı bana bırak. Emin ol klana büyük paralar getireceğiz.”

Adaira koşup başını Laren'in eteğine gömdü. O an Nairna'nın yüzündeki gülümsemeyi gözden kaçırmamıştı Laren. Belli ki o da kendi çocuğunu kollarına almak istiyordu.

Nairna eğilip küçük kızı kucasına aldı ve yanağını onun yanağına dayayıp tatlı sözler söyledi ve ona sıkıca sarıldı.

“Bram nasıl?” diye sordu Laren.

“Hala tutsaklık yıllarının acısını taşıyor. Harkirk'in elindeki tutsakları da kurtarmak istediğini söyleyip duruyor.”

“Buna izin veremeyiz,” dedi Laren. “Erkekleri kalede tutmamız gerek. Eğer Glen Arrin bu haldeyken yeni bir savaşa girerlerse sonumuz nice olur?”

Nairna uzanıp onun elini tuttu ve bu konuda onun yanında olduğunu gösterdi.

Laren gülümsedi. Yanında Nairna gibi bir arkadaşı olduğu için mutluydu. Bu ona güç veriyor, kız kardeşlerinden kalan boşluğu doldurmasına yardım ediyordu.

Birkaç adam taşları indiriyordu. Çoktan duvarın temeline başlamışlardı bile. Laren da daha ufak tefek taşları taşıyan kadınların arasına katıldı. Mairin ve Adaira da ona kendilerince yardım ediyorlardı.

Laren alnında biriken terleri sildi ve biraz ileride işleri yöneten kocasına baktı. Tüm erkekler gibi soğuğa rağmen üstü çıplaktı. Yaptıkları ağır işten dolayı soğuğu hissetmiyorlardı bile.

“Anne, susadım!” dedi Mairin.

“Gel benimle.”

Laren kızların elinden tutup onları su dolu varilin yanına götürdü ve ağaçtan oyulmuş kabı varile daldırıp suyu kızlara

paylaştırdı. Bir kap daha doldurup Alex'e doğru yürümeye başladı. Kocası da susamış olmalıydı.

Kadınların yanından geçerken bir an durdu ve onlara seslendi. “Erkekler susamış olmalı, onlara su verin.”

Hepsi birden şaşkınlıkla bir süre ona baktılar. Sonra da onlara denileni yaptılar ve bir bir kocalarına su götürmeye başladılar. Kadınların onun sözünü dinlemesi Laren'e garip gelmişti. Nedense kabuğu kırıp onlarla konuşmayı başardığı için kendini iyi hissetmişti.

Alex'e yaklaşırken içinde hissettiği karışık duyguları bastırmaya çalışıyordu. Acaba kocası onunla evlendiğine pişman mıydı? Ona layık olacağına söz vermiş ama sözünü bir türlü tutamamış ve kabuğunu kıramamıştı.

Kocasına doğru ilerlerken iki adamın konuşmalarına kulak misafiri oldu.

“Aklını kaçırmış,” dedi bir tanesi. Onu tanıyordu Laren. Konuşan Brodie idi. “Kaleyi tahta yerine taşın inşa edecekmiş,” diye devam etti adam. “Biz işi bitirene kadar İngilizler bizi çoktan tepelemiş olur.”

“Kendini İngiliz lordu sanıyor herhalde,” diye katıldı diğer adam. “İskoçların taş kale yaptığı nerede görülmüş? Kendimizi zor besliyoruz.”

“Ben sabah gidiyorum. Eğer koca bir sene taş taşımak istemiyorsan sen de benim gibi yap derim.”

Laren onların hemen önünde dikildi. Bir şey söylese de onların fikrini değiştiremeyeceğini biliyordu. Ama yine de onlara sert bir şekilde baktı. Alex elinden gelenin en iyisini yapıyor ve klanını korumak için uzun vadeli önlemler almaya çalışıyordu. Onlarınsa tek yaptığı eleştirmek ve şikâyet etmekte.

Başını sağa sola sallayıp onlara gözdağı verdikten sonra Alex'in yanına doğru yürümeye devam etti.

Kocası onu görünce çalışmaya ara verdi, “Bir şey mi oldu? Kızlar iyi mi?”

Laren'in bütün şevki kaçmıştı.

“Ben... Ben sadece bir şeye ihtiyacın var mı diye sormak istemiştim,” dedi bardağı uzatırken.

Alex kabı alıp kana kana içtikten sonra bir süre durdu ve sonrasında söze girdi.

“Nairna sabah bana seninle konuştuğunu ve klana para getirmek için bir planının olduğunu söyledi.”

“Evet. Bu doğru,” dedi Laren, sesini sakın tutmaya çalışarak. Nairna, Alex'e sırrını açıklamış olabilir miydi?

“Bana senin mağarada Peder Nolan'dan kalan birkaç parça cam bulduğunu söyledi. Onları çevredeki manastırlara satmak istiyormuşsun.”

Laren'in kalbi neredeyse duracaktı. Neyse ki Nairna ona yalnızca gerçeğin bir parçasını söylemişti ve bu da camları satmak için Alex'in ona izin vermesine yeterdi.

“Evet, ben bunun iyi bir fikir olacağını düşünmüştüm.”

Alex ona acı bir gülümseme gönderdi.

“Biraz hafta önce Dougal'ı da camların bir kısmını satmak için göndermiştiniz, değil mi?”

Laren hafifçe başını önüne eğdi. Suçluluk hissediyordu ve Alex bu konuda ona ne söylese haklıydı.

“Bunu sana söylemeliydik. Beni affet.”

“Bu kez Dougal hiçbir yere gitmiyor,” dedi Alex, “Bram, Nairna'yı manastıra götürecek ve umarım bu kez sorun çıkmadan geri gelecekler.”

“Ben de onlarla gitmek istiyorum,” dedi hiç düşünmeden. Alex onun bu çıkışı karşısında donup kalmıştı, “Yani tabi sen de uygun görürsen,” diye ekledi onu yumuşatmak için.

“Peki, ama neden.”

Laren onun gözlerinin içine baktı ve eldivenini çıkarıp elini onun elinin üzerine koydu. Alex eğilip onun eline baksa bile umurunda değildi. Ancak kocası büyük bir arzuyla onun gözlerine dalıp gitmişti.

“Çünkü bu benim için önemli,” dedi Laren.

Alex onun avucunun içini parmağıyla okşadı. Sanki kalabalığın içinde bir tek onlar vardı. Uzun zamandır ilk kez Laren kendini böyle rahat hissediyor, diğerlerine aldırıyordu.

“Peki, sen de git öyleyse,” dedi Alex, koyu kahverengi gözlerini ondan ayırmadan.

“Teşekkürler,” diye fısıldadı Laren ve elini yavaşça çekip eldivenini geri taktı.

Alex onu gülümsedi ve yaptıkları işi anlatmaya başladı.

“Temeli beklediğimden daha çabuk bitirdik. Dış duvar kıs bitene kadar tamamlanmış olur.”

“Umarım,” dedi Laren.

Alex derin bir nefes aldı ve sanki söyleyeceklerini nasıl söyleyeceğini bilmiyormuş gibi bir süre düşündükten sonra konuşmaya başladı.

“Kızları göndermeliyiz. Bunun zamanı geldi,” dedi bir anda.

Laren onu dönüp şöyle bir baktı.

“Ama onlar daha bebek sayılır.”

“Harkirk tekrar saldıracak. Onların bir dahaki saldırıda burada olmasını istemiyorum.”

Laren onun haklı olduğunu biliyordu. Ancak bunu yapamazdı. Onların gitmesine izin verirse kendisi de diri diri mezara girmiş olacaktı.

“Alex, bunun için çok erken,” diye itiraz etti.

“Onları Orkney Adası’na, kuzenimin yanına gönderebiliriz. Orada güvende olurlar. Bu savaş henüz bitmedi Laren ve uzun bir süre de bitmeyecek.”

Laren gözlerindeki yaşlar ve boğazına düğümlenen acıyla konuşmaya çalışıyordu. “En azından bahara kadar bekleyemez miyiz?”

“Laren, kalbinle değil, zihninle karar vermelisin.”

“Konu kızlarım olduğunda benden böylesine soğukkanlı bir karar vermemi nasıl bekleyebilirsiniz?”

“Çünkü onların ölmesine izin veremezsin,” diye kükredi Alex.

Laren gözyaşlarını sildi, “Bahara kadar onları bir yere göndermeyeceğim,” dedi duruşunu dikleştirerek.

“Peki bahara kadar,” dedi Alex.

Arkasını dönüp yürümeye başlamıştı ki Alex ona seslendi, “Laren! Bu gece klanın erkekleriyle konuşacağım. Belki sen de kadınların düşüncelerini dinlesen iyi olur.”

“Yapamam,” dedi Laren hiç düşünmeden.

“Onlarla konuşmanı değil, dertlerini dinlemeni istiyorum hepsi bu Laren.”

Kocasının gözlerindeki o istekliliği görebiliyordu. Onun güçlü bir kadın, bir lider olmasını istiyordu.

Gözlerini kapadı Laren. Bunu deneyecekti.

Ocak, 1303

Oğlunun soğuk bedeni mezara verilirken güçlkle ayakta duruyordu Laren.

Sadece dört gün yaşamıştı David.

Hemen yanındaki Alex sessizdi. Oğullarının ölümü onun için büyük bir şoktu. Amcasının zamansız ölümünden sonra klanın lideri olmuştu ve Laren oğullarının ölümünü onun lider oluşuyla gelen kötü bir lanet olarak görmekten başka bir şey yapamıyordu.

Doğumdan sonra bedeni çok zayıf düşmüştü, ama yine de ne bir lokma bir şey yiyebiliyor, ne de konuşmaya takat bulabiliyordu.

Peder Nolan cenaze törenini bitirdiğinde sessizce gölün kıyısına doğru yürümeye başlamıştı. Kimsenin baş sağlığı dileklerini dinlemek istemiyordu.

İçinden cıglık atmak, ağlamak geliyordu. Ama bunu yapamadı. Ardından gelen Alex'in sözlerini de duymuyordu. Kader bebeğini elinden almıştı.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

Laren kızların karnını doyurduktan sonra onları yatırmış ve dışarıya çıkmıştı. Bram'ın ona doğru yaklaştığını gördü. Yüzünde kararlı bir ifade vardı.

“Yaptığın cam işlerini gördüm,” dedi alçak bir sesle. “Bunu Alex'e söylemelisin,” dedi onu uyarır gibi. “Yoksa ben söyleyeceğim.”

Laren onun böyle bir tepki vereceğini hiç düşünmemişti ve bunu yapmak istemesinin altında yatan nedeni anlayamıyordu.

“Onu ha şimdi söylemişim, ha sonra. Ne fark eder ki? Önce işlerin para edip etmeyeceğini bir görelim,” dedi gerginlikle.

“Camlar sandığından daha değerli Laren. Üstelik Nairna'yı tanıyorsam istediğini almadan bu işin peşini bırakmayacaktır.” Bram bir süre sustu ve yemek hazırlayan kadınlara baktı. “Senin hakkında yanlış düşünceye kapılıyorlar. Senin bir işe

yaramadığını, zamanını tembellik ederek geçirdiğini düşünüyorlar.”

“Onların ne düşündüğü umurumda değil.”

“Gerçeği göremiyorsun. Onların düşünceleri Alex'in otoritesini sarsıyor. Eğer gerçeği bilirlerse sana da Alex'e de saygıları artacaktır,” dedi Bram ve elini onun omzuna koydu. “Seni böyle tehdit etmek istemezdim ama sabaha kadar zamanın var. Bunu ona ikimizden biri söylemeli ve bunu söyleyenin sen olmasını tercih ederim.”

Bram arkasını dönüp gittiğinde Laren uzun zamandır tuttuğu nefesini bıraktı. Alex'e gerçeği söylemeye hazır değildi. Kocasını kaleyi yeniden inşa etmekle böyle meşgulken bunu yapabilir miydi bilmiyordu.

Bram'ın sözleri zihninde yankılanıyordu.

Senin bir işe yaramadığını, zamanını tembellik ederek geçirdiğini düşünüyorlar.

Onların böyle düşünmesi umurunda değildi. Ancak bunun Alex'i böyle etkileyebileceğini daha önce düşünmemişti. Belki de onlara işe yaramaz bir düşünce olmadığını göstermenin zamanı gelmişti.

Alex yanan meşalelerin etrafında toplanmış klanın erkeklerinin önünde duruyordu. Bir zamanlar üç düzineden fazla olmalarına rağmen son saldırıdan sonra sayıları yirminin altına düşmüştü.

“Konuşmamız gerektiğini düşündüm,” diye başladı söze. “Aranızdan bazılarının kalenin inşaatıyla ilgili şüpheleri olduğu çalındı kulağıma.”

“Zamanımızı boşa harcıyoruz,” dedi Brodie öne çıkarak. “Taş kale inşa edecek kadar adamımız yok. Hem olsa ne yazar? Klanımız artık eski gücüne sahip değil. Ne yaparsak yapalım İngilizler gelip her şeyi yıkacaklar. Şimdi Fransız Dükü de ortalarda yok. Kendimizi savunamayız.”

“Eğer evlerimizi ve kalemizi yine tahtadan yaparsak gelip yine yakacaklar. Bunun daha büyük bir zaman kaybı olduğunu göremiyor musun?”

“Ne olursa olsun tahtadan bir yapıyı daha çabuk bitirebiliriz. Bize bir bak, başımızı sokacak yerimiz, yiyecek yemeğimiz bile yok.”

Alex diğerlerinin yüzündeki çaresizliği görebiliyordu. Çoğu Brodie'ye katılıyorlardı. Ancak onların bu karamsarlığını gidermeliydi.

“Eğer herkes elindekini paylaşırsa kışı rahatça atlatabiliriz,” dedi. Brodie'ye yaklaştı. “Babam Tavin her zaman insanlarımızı koruyabilecek güçlü bir kale yapmanın hayalini kurardı. Bunu yapabileceğimize inanmalıyız.”

“Gerçekçi olalım. Bunu yapacak gücümüz yok,” diye itiraz etti Brodie.

Alex onun gözlerinin içine meydan okurcasına baktı. “Sana kalsa İngilizlere teslim olmayı seçersin değil mi? Karının akrabalarının yanına kaçmayı planladığını duydum seni korkak,” dedi sesini yükselterek. “Glen Arrin'i yakıp yıkmış olabilirler ama klanımızı dağıtmalarına izin vermeyeceğim. Bizi bölemeyecekler.”

Alex Brodie'ye bir omuz atıp erkeklerin arasına doğru yürüdü ve hepsine birden seslendi. “Onlara güçlü olduğumuzu göstereceğiz. Eğer yine saldırırlarsa tarlalarımızı onların kanlarıyla sulayacağız.”

“Alex,” dedi Ross. “Belki de bir kale hayali kurmaktansa kendimizi korumak için en kısa zamanda ne yapabiliriz ona bakmalıyız. Taş bir kale çok para gerektirir.”

Alex, eski dostu yaşlı Ross'a döndü, “Klanımızın savaşımaya değer olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Yıllardır İngilizlerle savaşıyorum,” dedi Ross sakın ses tonuyla, “Ne yaparsak yapalım geri geliyorlar. Onlardan sonsuza kadar kurtulamayız.”

“Pes etmemizi istiyorlar,” dedi Alex sakince. “Her şeyden vazgeçip yollarından çekilmemizi ve bu toprakları onlara

bırakmamızı istiyorlar. Bizim kendimizi savunacak kadar güçlü olmadığımızı düşünüyorlar.”

Tek tek herkesin yüzüne baktıktan sonra konuşmaya devam etti Alex. “Onlara yanıldıklarını göstermeliyiz. Ormanımız ağaçlar, tepelerimiz kayayla dolu. Tek yapmamız gereken çalışmak. Eğer onlara beraberce karşı durmazsak İngilizler tüm İskoçya’yı ele geçirecek ve kaçıp saklanacak hiçbir yer kalmayacak.”

Şimdi erkekler sessizce onu dinliyorlardı. Alex bundan cesaret alıp konuşmaya devam etti, “Duvarın temelini attık bile” dedi taşları göstererek, “Belki bir dahaki kışa kadar çalışmamız gerekecek. Ama çok çalışacak ve onlara gücümüzü göstereceğiz. Biz bu dünyadan göçsek bile çocuklarımız güçlü bir kalede güven içinde yaşayacaklar.”

Erkekler kıpırdanmaya başladılar. Alex hala onların ikna olup olmadığından emin değildi ancak söyleyecek daha fazla şeyi yoktu ve ardını dönüp Ross'un evine, karısına ve kızlarına doğru yürümeye başladı.

Onu tek takip eden Nairna'nın köpeği Caen olmuştu. Hayvanın başını sevgiyle okşadı. “Görünen o ki tek destekçim sensin.”

Ross'un evine varınca Vanora'nın ateşi gece için hızlandırmaya çalıştığını gördü. Kızlar çoktan bir köşeye kıvrılıp uyumaya başlamışlardı.

“Laren nerede?” diye sordu.

Kadın başını çevirip ona baktı, “Bilmiyorum. Nereye gittiğini söylemedi. Ama şimdiye kadar dönmesi gerekiyordu. Kızları bırakıp ona bakmaya gidemedim.”

“Gideli ne kadar oldu?”

“Bir saat kadar.”

Alex'in içine bir korku düştü. Laren kızları öylece bırakıp kolay kolay gitmezdi. Başına bir şey gelmiş olmalıydı. Belki de yarası açılmış ve bir yere düşüp bayılmıştı.

Telaşla bir meşale kaptı ve koşarak göle doğru ilerlemeye başladı. Yine o gezilerinden birine çıkmışsa onu oralarda bulabilirdi.

Burnuna gelen duman kokusu ilgisini çekmişti. Dougal'ın önceki gün topladıkları külleri buraya bir yerlere döktüğünü biliyordu ama bu koku sanki yeni yakılmış bir ateşten geliyordu.

İleride bir figür seçiliyordu, meşaleyi öne doğru tutunca Laren'in kızıl saçlarını tanıdı ve rahatlayıp yürümeye başladı.

“Nerelerdeydin?” diye seslendi Alex. “Vanora'ya bile nereye gittiğini söylememişsin. Başına bir şey geldi diye öyle korktum ki!”

“Ben iyiyim,” dedi Laren ve neredeyse durmadan onun yanından geçip gitti. Alex ona ulaşip elini tuttu.

“Sürekli buraya gelmenin bir sebebi olmalı. Bana bunu açıklamalısın.”

“Sadece yarın yanımıza alacağımız cam parçalarını kontrol etmeye gelmiştim. En iyilerini seçtiğimizden emin olmalıydım.”

Alex ona bir süre baktı. Yine üzerinde o garip kül kokusu vardı ve teni de sanki uzun süre ateşin karşısında durmuş gibi sıcak ve nemliydi. Üstelik çok da gergin görünüyordu.

“Alex,” diye mırıldandı. “Sana göstermem gereken bir şey var.”

Ses tonundaki o gergin tınının neye işaret olabileceğini bir türlü kestiremiyordu. Sanki ondan korkuyormuş gibi bir hali vardı ve her zamankinde daha da çekingendi.

Onun elini bırakmadı. Laren kıyı boyunca yürümeye başladı. Sonunda daha dört günlükken kaybettikleri oğullarının mezarının yanına kadar geldiler. Laren yola devam etmek istedi ancak Alex kısaca bir dua etmeden oradan öylece geçip gitmek istemiyordu ve onu durdurdu.

“Bazen senin buraya sırf David'i ziyaret etmek için geldiğini düşünüyorum.”

“Onu düşünmek bile içimi öyle acıtıyor ki bazen geçerken kafamı başka bir yana çeviriyorum,” dedi Laren.

Oğullarının ölümünün üzerinden geçen üç yıl boyunca Alex'in onu düşünmeden geçirdiği bir gün bile olmamıştı. Her zaman onun adımlarını takip edecek, tıpkı onun kendi babasına duyduğu hayranlık gibi, ona hayran olacak bir oğlu olsun istemişti.

Laren gözlerini kapamıştı. Ağlamıyordu ama acı çektiği her halinden belliydi. Onu kaybettiklerinde de ağlamamış, tüm acısını içine atmıştı.

Alex o zamanlar ailesi için güçlü olmak zorunda olduğunu biliyordu. Üstelik daha yeni lider olmuştu ve klanın onu zayıf görmesini istemiyordu.

“O asla unutulmayacak,” dedi sonunda.

Laren'e baktı. Onun hissettiği acıyı görebiliyordu. Karısının elini tuttu ve yürümeye başladı.

“Bana göstermek istediğin bir şey olduğunu söylemiştin.”

Laren hafifçe başını salladı ve onu gölün kıyısı boyunca yönlendirdi. Sonunda Peder Nolan'ın mağarasının önünde durdular. Alex içeriden gelen ışığı görebiliyordu. Laren'e dönüp baktı. Karısı tüm duygularını maskeleymiş gibiydi.

İçeri girdiklerinde Dougal'dan biraz daha genç olan bir çocuğun, ocağın başında ateşi körüklediğini gördü. Neler olup bittiğini anlayamıyordu. Çocuk onları görünce sanki ürkmüştü.

Alex çocuğu tanıyordu. Adı Ramsay'di. Laren gidip çocuğun omzuna dokunmuştu.

“Çekinmene gerek yok,” dedi ona fısıltıyla ve duvarda asılı olan aızı ona uzattı. “Al bakalım. Şimdi gidip biraz dinlen. Yarın sabah yeniden gelip işe devam edebilirsin.”

Çocuk ona uzatılan aızı alıp minnettarlıkla gülümsedi. “Yeşil camı eritmeye başladım,” dedi azıktan bir parça kuru et alıp ağzına artarken.

Alex onun neden bahsediyor olabileceğini bir türlü anlayamıyordu. İçerisi çok sıcak olduğu için pelerini çıkarıp bir kenara attı ve sorgulayan gözlerle Laren'e baktı.

Karısı elindeki eldivenleri çıkarıp, ellerini ona sergiledi. Alex gördüğü karşısında dehşete düşmüştü.

“Tanrım, Laren. Sana ne oldu böyle?”

Koşup onun ellerini incelemeye başladı. Çoğu yanık izi eskiydi ve yeni yaralar da kapanmaya yüz tutmuştu.

“Bazen sıcak bir cam parçasını kırmaya çalışırken böyle kazalar kaçınılmaz oluyor,” dedi Laren.

Alex hala onun ne söylemek istediğini anlayamıyordu.

“Ne demek istiyorsun Laren? Bunları... Bunları sen mi ürettiyorsun?”

Laren başını önüne eğdi.

“Evet.”

Alex bakışlarını ondan alamıyordu. Şaşkınlığını gizleyemiyordu. Ama bu onun hiçbir şey söylemeden ortadan kaybolmasını açıklıyordu.

Ellerindeki yaraları ise daha önce fark etmemişti Alex. Karısının sürekli eldiven giymesine bir anlam veremiyor ama bunu ona sormaya da çekiniyordu.

“Peki, ama... Bunu yapmayı ne zaman öğrendin?”

“Üç yıl kadar önce... David'i kaybettikten hemen sonra...”

Alex hala şaşkındı. David'i kaybetmelerinin ardından yeni verilen liderlik görevine kendini fazlasıyla kaptırmış ve kendini çalışmaya vererek acılarını unutmaya çabalamıştı. Görünen o ki, karısı da tıpkı onun gibi kendini meşgul etmek için kendini bir şeylere adamıştı.

Ama hala onun bunu neden yıllarca gizlediğini anlayamıyordu. Şimdi onun kızların yanında uyumak istediğini söyleyip geceleri ortadan kayboluşunu, saatlerce süren yürüyüşlere çıkışını daha iyi anlayabiliyordu.

“Kızların karanlıktan korktuğunu bahane edip yanımdan ayrıldığını söylediğin geceler buraya geliyordun, değil mi?”

Laren kızarmıştı, “Evet. Ateşin sönmesine izin veremezdim. Peder Nolan öldükten sonra aylarca tek başıma çalışmak zorunda kaldım. Sonunda Ramsay bana çırak olmayı kabul etti.”

“Peki ama bana neden bir şey söylemedin? Neden bana yıllarca yalan attın?”

Laren yaralı ellerine baktı.

“Klanın işleriyle çok meşguldün ve... Ve ilk zamanlar yaptığım şeylerin hiçbir değeri yoktu. Bunu anlamayacağından korktum. Ama bu işi seviyordum. David'in ölümünün acısını unutmama yardım ediyordu. Bu benim kaçışımdı, anlıyor musun?”

Alex ona yaklaşıp yüzünü ellerinin arasına aldı. Hissettiği şeyler öyle karışık ki, ne diyeceğini bilemiyordu.

“Bana yıllarca yalan söylediğine hala inanamıyorum.”

Laren bunu inkâr etmeye kalkmadı. Evet, ondan gerçeği gizlemişti ancak David'in ölümünden sonra Alex'e bile yanaşmaya gücü yoktu. Ne zaman kocasının yüzüne baksa, zavallı bebeklerinin yüzünü hatırlayıp kahroluyordu.

“Üzgünüm,” dedi gururlu bir biçimde. “Buna onay vermezdin ve o zamanlar aklımı diri tutacak tek şey buydu.”

“Haklısın, böyle tehlikeli bir işe kalkışmana asla izin vermezdim.”

“Belki Peder Nolan kadar yetenekli olmayabilirim ama camları satmayı başarırsak klana biraz da olsa para getirmeyi başarabiliriz.”

“Klana para kazandıracak başka yollar da var Laren,” dedi Alex kollarını göğsünde çaprazlayarak.

Laren onun böyle tepki vereceğini düşünmüş ama her ne dense onun biraz daha yumuşak davranacağını ummuştu.

Bir süre sessizce, öylece durdular. Alex hala mesafesini korumaya devam ediyordu.

“Benden başka neler saklıyorsun merak ediyorum,” dedi Alex soğuk bir ses tonuyla.

“Sana her şeyi söyledim,” dedi Laren. Sonunda gerçeği söylemenin verdiği rahatlıkla onun karşısında şimdi daha cesurdu.

Alex, yüzünde okunması güç bir ifadeyle mağaranın ağzına doğru yürümeye başladı. “Geliyor musun?” diye sordu buz gibi bir ses tonuyla.

Laren başını sağa sola salladı. “Ramsay’i gönderdim, erittiğimiz camı öylece bırakamam.”

“Sen bilirsin,” dedi Alex ve ardına bakmadan gecenin karanlığına daldı. Laren onu bir süre izledi. İçi acıyordu. Kocasının onu anlamasını, yaptığı işi takdir etmesini isterdi.

Ama artık bunun bir önemi yoktu. Ona gerçeği söylemişti ve şimdi artık işine odaklanmanın zamanıydı.

Alex, David’in mezarının başında durdu ve eğilip toprağa dokundu. O soğuk şubat gecesini hatırladı. Oğullarını toprağa vermelerinin üzerinden yalnızca bir ay geçmişti.

Laren doğru düzgün bir şey yemiyor, gün içinde ortalarda görünmüyordu. Bebek için ördüğü kıyafetleri ve beşiği bile kaldırmamıştı.

Geceleri ondan uzak durmak için elinden geleni yapıyor, yatağın bir köşesine kıvrılıp ona yakın olmak içini acıtıyormuş gibi davranıyordu.

Alex onu nasıl teskin edeceğini bilmiyor, kendi acısını açığa vurmaktan çekiniyordu.

Bir gece uyandığında Laren’i beşiğin başında bulmuştu.

“Sanki tüm bu yaşananlar gerçek değilmiş gibi,” diye fısıldamıştı, “Bazen zihnimde onun ağlayışını duyuyor, koşup beşiğin başına geliyorum.”

Alex boğazına düğümlenen acıyla öylece onu dinlemeye devam etmişti. Ne uzanıp ona dokunabiliyor ne de bir söz söyleyebiliyordu.

“Biliyorum. Artık her şeyi geride bırakmanın zamanı geldi,” demişti Laren, yüzünde Alex’in yüreğini bir bıçak gibi yaran bir ifadeyle. “Onun eşyalarını kaldırmama yardım eder misin?”

Laren onun yanına gelmesini, David için hazırladıkları eşyaları toplamasına yardım etmesini bekliyordu. Alex bir adım öne çıkmış sonra da oğlu için yaptığı tahta kılıcı görüp olduğu

yere çivilenmişti. Eğer Laren'e bir adım daha yaklaşırsa kendini artık tutamayacağını ve yüreğinin paramparça olacağını biliyordu.

Sonunda yapabildiği en iyi şeyi yapmış, onu orada öylece bırakıp odalarından çıkıp gitmişti.

~ ALTINCI BÖLÜM ~

Ertesi sabah Laren, Alex'i görmemişti bile. Dougal onun erkenden taş ocağına gittiğini söylemişti. Atlara doğru ilerlerken kızların ona doğru koştuğunu gördü.

“Anne, bunlar senin için,” dedi Mairin, avucundaki küçük parlak taşları sanki birer elmas parçasıymış gibi dikkatle onun avucuna yerleştirirken.

“Senin için,” diye ablasını taklit etti Adaira. O da kopardığı bir çiçeği ona uzatıyordu. Laren ikisine de sarılıp alınlarından öptü.

Kızlara hava kararmadan döneceklerine söz verip Dougal'ın ayarladığı ata bindi. Yarası hemen hemen iyileşmişti ve artık ağrı hissetmiyordu.

Bram atını onun yanına sürdü.

“Alex gelmiyor mu?”

“Hayır,” dedi Laren, “Ama ona her şeyi anlattığıma emin olabilirsiniz.”

Bram ağzını açıp bir şey söyleyecek gibi olduysa da Nairna araya girdi ve kocasını susturdu.

“Hadi, geç olmadan yola koyulalım.”

Yol boyunca Alex'le yaptıkları konuşmayı düşünüp durdu. Düşündükçe de içi daha çok acıyordu.

Tüm kalbini yaptığı camlara döküyordu. Bu onun için sanattan daha öte bir şeydi. Öyle ki, erittiği her cam parçasıyla ölüyor, ona verdiği şekille yeniden hayat buluyordu. Keşke Alex bunu anlayabilseydi.

Yüzünde soğuk rüzgârın verdiği tazelikte atını sürmeye devam etti.

Yıllar öncesine dönebilmeyi dilerdi. Alex'le saatlerce ormanda dolaşır, birbirlerinin kollarında uzanıp gökyüzünü seyredерlerdi. Şimdiyse iki yabancı gibiydiler. Öyle ki birbirlerini anlamıyorlardı bile.

Alex cam işlemenin onun için ne demek olduğunu göremiyordu. Ama ne olursa olsun onu seviyordu Laren ve sevmeye de devam edecekti. O kızlarının babası ve dünyada istediği tek erkekti. Günün birinde aşklarının yeniden alevlenmesini ummaktan başka bir şey gelmezdi elinden.

Önünde at süren Bram ve Nairna'yı izledi. Ne kadar da mutluydular. Birbirlerine kaçamak bakışlar atıp gülümsüyorlardı. Bir zamanlar Alex'le yaşadığı tutkulu aşkı onlarda açıkça görebiliyordu.

Alex'in istediği eş olmak için çabalamalısın. Güçlü olmalı ve halkının karşısına çıkmalısın.

Keşke bunu yapacak cesareti olsaydı. Değişebilir miydi? İçinde bir yerlerde Alex için bunu yapabileceğine olan inancı hala

diriydi. Ama eğer bunun için sanatından vazgeçmesi gerekiyorsa ne yapardı bilemiyordu.

Önlerinde uzanan tepelere çökmüş sisi izlemeye koyuldu. Güneş ışığı sisin içinde eriyip gidiyor, vadiye gri bir hava veriyordu. Kendisi de klan halkının içinde işte böyle hissediyordu. İçindeki ışığı gölgeleyen sis yüzünden bir hayalet gibi onların arasında dolaşıyor, kimsenin dikkatini dahi çekmiyordu.

Belki de artık kabuğundan çıkmalı ve yalnızlığını klanın diğer üyeleriyle de paylaşmalıydı. Alex'in istediği de buydu. Ondan bir lider olmasını değil, klanın diğer üyelerini dinlemesini, onlarla arkadaş olmasını istiyordu. Kararlıydı, bu konuda Nairna'dan yardım isteyecekti.

Deriye sarılmış cama dokundu. "Tanrım, umarım klana para getirmeyi başarabilirim," diye mırıldandı kendi kendine.

İleride görünen manastırın görüntüsüyle heyecanı daha da artmıştı. Yaklaştıkça manastırın sade duvarları belirginleşiyordu.

Hayal kırıklığı artmaya başlamıştı. Kilisenin duvarlarında pencere için açılmış bir boşluk bile yoktu. Rahipler sade bir hayat yaşamayı seçmiş, münzevi kişiler olurlardı. Böyle renkli ve gösterişli cam işleriyle ilgilenmezlerdi.

Atlarından indiler ve manastıra doğru yürümeye başladılar. Laren, Nairna'nın yanına yanaştı ve duyduğu şüpheleri dile getirmek istedi. Ancak kadın onun elindeki deri kabı alıp gördüğü ilk rahibe doğru yürümeye başlamıştı bile.

Laren geride kalıp olan biteni izlemeye karar verdi. Kaybedecek neleri vardı ki?

Nairna ballandıra ballandıra camın işçiliğini övmeye başlamıştı. Laren onu duyunca yanaklarının kızarmasına engel olamadı. İlk defa yaptığı işlerden biri görücüye çıkıyordu.

Başrahip olduğunu düşündüğü yaşlıca adam, bir süre camı inceledi. Laren ve Bram onlara doğru yaklaştılar.

"Otuz gümüş veririm," dedi yaşlı adam.

Nairna yüzünü ekşitmişti. “Sizin gibi tanrı yolundaki bir adamın böyle güzel bir işçiliğe gerçek değerini vereceğini düşünmüştüm,” dedi usta bir satıcı edasıyla.

“Burası mütevazı bir manastır. Çok fazla paramız yok.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi Nairna ve camı gerisin geri deriye sarmaya koyuldu. “Böyle güzel bir işçilik cemaatin ilgisini çekerd. Neyse ki batıda bir kiliseyle anlaştık. Tüm pencerelerini ustamızın yaptığı İncil'in hikâyelerinden tasvir edilmiş camlarımızla süsleyecekler,” diye ekledi.

Arkasını dönüp yürümeye başlamıştı Nairna. O sırada rahip elini çenesine götürüp bir süre düşündü.

“Şu camı bir daha görebilir miyim?”

Nairna arkası rahibe dönük, Laren'e göz kırptı ve dönüp rahibe doğru yürümeye başladı.

“Yeni bir kilise yaptırıyoruz,” dedi rahip. “Kardinalden camlar için biraz ödenek isteyebilirim. Vatikan kutsal haçtan bir parçayı yeni kilisemize hediye edeceğini söyledi. Belki de onu koyduğumuz köşeyi tasvirli camlarla aydınlatmak doğru olacaktır.”

Laren bir adım öne atılıp istavroz çıkardı.

“Cama çarmıha gerilme tasviri yapılmasını ister misiniz peder?”

Nairna dönüp ona uyarıcı bir bakış attı. İşe karışmayacağına söz vermişti ve her şeyi berbat edebileceğini biliyordu. Ama kendini tutamamıştı.

“Bu hanım da kim?” diye sordu rahip. Katolik bir rahip, böyle bir cam işçiliğinin, bir kadının elinden çıktığına asla inanmaz, böyle bir şeye saygı göstermezdi.

“Ben... Ben cam ustasının kardeşiyim,” diye yalan söyledi hiç düşünmeden. Neyse ki başrahibin yüzü yumuşamıştı.

“Kardeşiniz yetenekli bir sanatçı doğrusu. Böyle renkler yakalamak cam işinde güçtür.”

“İşe başlamadan önce oruç tutup dualar eder sayın rahip,” dedi Laren, Nairna'nın söylediklerini hatırlayarak. *Onlara duymak istediklerini söylemeliyiz...* “Çok inançlı biridir.”

Rahip ona gülümsedi, “Öyleyse gelin oturun da bir anlaşılmaya varalım.”

“Yüz gümüş mü? Bunu karşılayamayız” dedi başrahip.

Nairna yarım saat kadar daha pazarlık ettikten sonra yetmiş beş gümüşe anlaştılar. Rahip malzemeler için de elli gümüş ödemeyi kabul etti ve her gelen yeni parça için de ödeme yapacaklarını söyledi.

“Ölçüleri alalım mı?” diye sordu Nairna.

Rahip elindeki cama büyülenmiş gibi bakmaya devam ediyordu.

“İnşaata yeni başladık,” dedi gözlerini camdan ayırmadan. “Genç bir rahibi gönderip ölçüleri size sonra vereceğim. Ustanıza şimdilik bu boyutta iki parça daha yapmasını söyleseniz yeter.”

Teşekkürlerini sunduktan sonra atlarına binip gümüşlerle beraber manastırdan ayrıldılar.

Laren nefes almakta bile güçlük çekiyordu. Kalbi heyecanla atıyordu ve yaptığı camı o fiyata satmayı başardıklarına hala inanamıyordu.

Nairna ve Bram önde at sürmeye devam ediyorlardı. Manastırı geride bırakıp tepenin ucuna ulaştıklarında durdular. Nairna atından atlayıp kollarını havaya kaldırdı ve bir sevinç çığlığı atıp Bram'a sarıldı.

Ancak Laren onun sevincine bir türlü katılamıyordu. Başarılarının verdiği heyecanla donup kalmıştı.

“Neyin var?” diye sordu Nairna. “Başardık. Camı satıp iyi bir anlaşma yaptık. Hadi gülümse.”

Laren gülümsemeye çalıştı.

“Bu... Buna hala inanamıyorum. Basit bir işe bu kadar para ödediklerine hala inanamıyorum.”

“Kendini hafife almaktan vazgeç,” dedi Nairna. “Klandakiler onlara böyle iyi para getirdiğimizi duyduklarında...”

“Hayır,” diye onun sözünü kesti Laren. Herkesin önünde sırrını açıklamaya henüz hazır değildi. “Önce Alex’le konuşmam gerek.”

Nairna onun elini dostça sıktı. “Seninle gurur duyacak.”

Laren da buna inanmayı çok istiyordu. Ama yola tekrar koyulduklarında kaygıları artmaya başlamıştı.

Alex atını hızlandırdı.

Brodie ve ailesinin önüne geçip durdu ve onları durmaya zorladı.

“Glen Arrin’e sırt çevirmene izin veremem Brodie. Biz bir aileyiz.”

Brodie’nin karısı hemen yanındaki küçük oğullarına sarıldı ve ona bir bakış attı.

“Burası artık güvenli değil.”

“Atlar taş duvarları geçebilir mi?” diye karşı çıktı Alex, “Kalemizi taştan yaparsak onu yakabilirler mi?”

“Onu savaştan uzak tutmak istiyoruz,” dedi Brodie, oğlunun yanına gidip elini onun omzuna koyarak, “Ona güvenli bir yuva sunacağız.”

“Benim de tek istediğim bu. İnan bana,” dedi Alex ve atından inip ona doğru yürüdü. “Dönüp Glen Arrin’e bir bak. Daha şimdiden duvar yükselmeye başladı. Babalarımızın yarattığı mirası güçlendirecek ve sonraki kuşaklara hediye edeceğiz. Çocuklarımız güven içinde yaşayacaklar.”

Brodie’nin yüzüne kararsız bir ifade yerleşmişti. Alex bunu görünce devam etti.

“Oğluna nasıl bir miras bırakmak istiyorsun? Seni özgürlüğü için savaşan biri olarak mı, yoksa korkup klanını terk eden biri olarak mı hatırlamasını istersin?”

Finian MacLachor uzaktan Glen Arrin'i izliyordu. Yeni yaptıkları duvara hayranlıkla bir süre baktı. Herkes canhıraş çalışıyordu. Kimsenin buz gibi havaya aldıracağı yoktu.

Kız kardeşinin sözleri kulaklarında çınlıyordu.

O İngiliz Lordu'nun maşası olamazsın. Eğer bir İskoç klanına saldırırsan barışı bozacaksın.

Finian yumruğunu sıktı. Bu onun da en son istediği şeydi. Ama buna mecbur bırakılmıştı.

Tavin MacKinloch onun için bir ağabeyden farksızdı. MacLachor ve MacKinloch klanları her zaman barış içinde yaşamışlardı ve şimdi o bunu bozmak üzereydi.

Tek ihtiyacı olan bir rehineydi. Şefin en küçük kardeşini rehin alabilirdi. Ya da belki de karısını... Bir kez elinde bir rehine olduğunda Alex ve kardeşleri onu kurtarmak için geleceklerdi ve bu da ona onların kafalarını Lord Harkirk'e sunmak için bir şans verecekti.

Gözlerini kapadı. Kendisinden tiksiniyor, böyle bir şey yapmak zorunda olduğu için büyük acı çekiyordu. Ama başka çaresi yoktu. Harkirk onları pusuya düşürmüştü ve kızını tutsak almıştı.

MacLachor klanında artık savaşıcak erkek de kalmamıştı. Sayıları on beşin altına düşmüştü ve bu işi kendi başına halletmekten başka çaresi yoktu.

Kaleye iyice yaklaşmış bir hendeğe gizlendi ve kimi kaçıracağını düşünmeye başladı.

Sonunda tutsak alacağı kişiyi gözüne kestirmişti. Alex MacKinloch ve kardeşleri onu kurtarmak için her şeyi göze alacaklardı.

Çok fazla zamanı yoktu. Kızının kanı onun ellerindeydi.

Alex bir taşı daha duvara yerleştirdikten sonra soluklanmak için durdu. Ufuktaki tepelere yeniden sis çökmeye başlamıştı.

Brodie ve ailesi Glen Arrin'e geri dönmüştü ve bu klan halkına gözle görülür bir şekilde moral vermişti. Herkes daha istekli çalışıyordu ve inançları da artmıştı.

Alex eğer baş başa verirlerse altından kalkamayacakları güçlük olmadığını çok iyi biliyordu ve kardeşlerinin de yanında olması ona güç veriyordu.

Eğilip bir taş daha alacaktı ki tepenin ucunda beliren üç atlıyı fark etti. Laren, Bram ve Nairna dönüyorlardı. Atları da keselerle yüklüydü. Belli ki klan için yiyecek almışlardı.

Bram ve Nairna'nın yüzü gülüyordu. Ama Laren'in yüzünde gergin bir ifade vardı.

Önceki geceyi, ona söyledikleri yüzünden duyduğu pişmanlıkla uykusuz geçirmişti. Onunla gurur duyması, ona sarılıp yaptığı işi takdir etmesi gerekirdi. Ancak bir türlü Laren'in gerçeği ondan saklamasını, ona duyduğu güveni kaybetmesini hazmedemiyordu.

Alex onlara doğru yürümeye başladı. Nairna yüzünde büyük bir gülümseme ve heyecanla atından indi. Laren hemen yanındaydı. Onun elini tutup Alex'e doğru sürükledi.

"Hadi, söyle ona!"

Alex karısının mavi gözlerine baktı. Bunun üzerine Laren bakışlarını önüne eğmişti.

"Camı satmayı başardık. Nairna onlarla daha fazlası için anlaştı."

"Buna inanabiliyor musun?" diye atıldı Nairna büyük bir sevinçle. "Başrahip camın işçiliğine bayıldı," dedi ve gümüş kesesini kaldırıp ona gösterdi, "Pazar yerinde durup yiyecek aldık."

Nairna'nın heyecanı ve neşesi öyle bulaşıcıydı ki Alex ona gülümsemeden edemedi. Ancak Laren'in yüzü hala asıktı. Sanki mutlu değil gibiydi.

Alex yiyecek çuvallarını indirmek için onlara yardım etmeye koyulduğunda Laren onun yanına geldi ve çuvalın ucundan tuttu. Sonunda başbaşa kaldıklarında dayanamayıp sordu Alex, "Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Laren bir süre sessizce yürümeye devam etti. Hala yüzünde mutluluktan eser yoktu.

“Hayır. Klana katkı sağladığımız için memnunum.”

“Öyleyse neden yüzün asık?”

Laren derin bir iç çekti ve söze girdi. “Dün gece beni öylece bırakıp gittiğin için,” dedi sonunda, mavi gözlerini ona dikerek.

Ne diyeceğini bilemiyordu Alex. Özür dilemeli miydi yoksa ona sakladığı sır için öfkelenmeli miydi? Bram ve Nairna bile onun yaptığı cam işini ondan çok daha önce öğrenmişti. Eğer ona güvenmiyorsa bu evliliğin ne anlamı vardı ki?

Sessizliği uzayınca Laren dayanamadı.

“Böyle devam edemeyiz,” dedi mırıldanarak. “Bu beni çok acıtıyor.”

Alex onun ne demek istediğini anlayamıyordu. Laren’in söyledikleri kulağa kırıcı geliyordu ve sanki bu evliliğe devam etmektense yalnız kalmayı yeğlemiş gibi bir hali vardı.

“Seni böyle kendimden uzaklaştıracak ne yaptım bilemiyorum,” dedi sonunda. “Ama benimle konuşmuyor, düşüncelerini benimle paylaşmaktansa yalnız kalmayı tercih ediyorsun.”

Uzanıp onun elini tuttu ve eldivenini çıkarıp ellerindeki yanık izlerine baktı.

“Benden neden böyle sır sakladığını anlayamıyorum,” diye ekledi.

“Artık birbirimizi tanımıyoruz bile,” dedi Laren gözlerinde yaşlarla. “Hiçbir şey eskisi gibi değil ve bunu nasıl değiştireceğimi de bilemiyorum.”

Alex bunu görebiliyordu. David’in ölümünden sonra aralarındaki mesafe daha da büyümüştü. Sonunda Laren okla yaralanıncaya dek onun varlığını bile unutmuştu. Ancak o an karısına duyduğu sevgiyi yeniden hatırlamıştı ve onu kaybetmeye niyeti yoktu.

Keşke ne yapabileceğini bilseydi.

“Artık geri dönsek iyi olacak,” dedi Laren. “Kızları Vanora’ya bırakmıştım.”

“Dur,” dedi Alex, onun elini sıkıca tutarak. “Bir şeyi bilmeye ihtiyacım var.”

Laren sessizce durup ona baktı. Alex az sonra söyleyecekleri için cesaretini toplamaya çalışıyordu.

“Glen Arrin’in hanımefendisi olmak istemediğini biliyorum. Ama bir şef olarak sorumluluklarımı değiştiremem.”

Laren başını sallayıp onun devam etmesini bekledi.

“Ama bu kalede, bu hayatı yaşamaktan mutlu olmadığını görebiliyorum,” dedi Alex ve durup derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. “Artık benimle mutlu değilsin.”

Laren’in yanağından süzülen gözyaşı Alex’in haklı olduğunu gösteriyordu. Alex elini onun yüzüne götürüp onu gözlerine bakmaya zorladı.

“Benimle evli kalmaya devam etmek istiyor musun Laren?”

Laren’in sessizliği uzadıkça Alex’in yüreğine yayılan acı sıcaklık daha da büyüyordu. Sonunda karısı sessizliği bozdu.

“Bilmiyorum Alex. Bilemiyorum.”

Karısının gözlerindeki acı dolu bakış onu yerine çivilemişti. Laren arkasını dönüp yürümeye başladığında öylece kalakalmıştı ve karısının ellerinin arasından kayıp gittiğine hala inanamıyordu.

Laren doğru kararın ne olduğunu bilemiyordu. İçi kan ağlıyor, gözyaşlarını saklamaya çalışarak yürümeye devam ediyordu.

Alex evliliklerini bitirmek istiyor olabilir miydi? Ona bu soruyu sorduğuna göre bunun üzerine düşünmüş olmalıydı.

Gerçek şu ki; ondan ayrı yaşamayı hayal edemiyordu. Ama onun istediği kadına da öyle bir anda dönüşmesi imkânsızdı.

Camlar için anlaşmaya varmışlardı ve bu da aylarca mağarada geçirmesi gerektiği anlamına geliyordu. Alex’in önceki geceki tepkisini de gördükten sonra artık sağlıklı bir ilişki kuramayacaklarını anlamaya başlamıştı. Onun karısı olabilecek, onun yanında klanı yönetebilecek kadar güçlü değildi ve Alex ona olan inancını tamamen yitirmişti.

Üstelik son üç yıldır Alex de onun istediği gibi bir eş olamamıştı. Hayatlarının en zor anında birbirlerine destek olmaksızın uzaklaşmayı tercih etmişlerdi. Belki de yollarını ayırmaları en doğru karar olacaktı.

Gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. Kızlarının onu böyle görmesini istemiyordu. Ardından gelen ayak seslerini duyduysa da dönüp bakmadı.

Bir el onu yakalayıp durdurdu ve kendisine doğru çevirdi.

“Ne demek bilmiyorum?”

Laren bir süre şokla sessiz kaldı. Sonunda Alex'in elleri onun yüzüne ulaştı.

“Bunca yıllık evliliğimiz çaba harcamaya değmez mi?” dedi gözlerinden ateş saçarak.

“Bunun için her şeyi yapmaya hazırım, inan bana,” diye söz e girdi Laren, “Ama ben artık evlendiğin o hayat dolu kız değilim. Canımın yarısını David'le birlikte gömdüm. Benden hiç olmadığı birine dönüşmemi istiyorsun. Bunu yapamam Alex.”

“Senden bunu asla istemedim,” dedi Alex, dudaklarını onun dudaklarına iyice yaklaştırarak. “Ama seni artık tanıyamıyorum.”

“Tanımaya da çaba harcamıyorsun.”

“Bana bir şans daha ver,” dedi Alex, sıcak nefesini onun dudaklarında gezdirerek. “Aramızda artık sırlar olmamalı.”

“Öyleyse bana ve kızlarına daha çok zaman ayıracağına söz ver.”

Alex kollarını onun beline doladı ve onu kendine çekti. “Bana bu gece nasıl cam yaptığını göstermeye ne dersin?” dedi.

Laren hiçbir şey söylemedi. Yaşadığı inişli çıkışlı duygular onu yormuştu. Ancak içinden bu kez bunun yeni bir başlangıç olmasını diliyordu. Her şeyin daha iyiye gitmesi için dua etmeye başlamıştı bile.

“Hadî, diğerlerinin yanına gidelim,” dedi Alex, onu elinden tutarak.

Laren kızların yanına gitmesi gerektiğini söyleyip, onunla sonra mağarada buluşmak üzere yanından ayrılmıştı. Alex gülümsüyordu. Karısının tavrını yumuşatmayı başardığı için mutluydu.

Kadınlar meydanda Nairna'nın etrafını sarmışlardı. Bram da ona aldığı yiyecekleri ve kumaşları dağıtmasında yardımcı oluyordu.

Alex onları böyle neşeli görmekten mutluydu. Belki karısı lider olarak onun yanında durmamıştı ama klana kazandırdığı parayla halkını mutlu etmeyi başarmıştı.

Bram onu görünce çuvaldan bir şişe çıkarıp yanına yanaştı.

"Bu sizin için. Laren'in başarısını kutlamak istersiniz diye düşünmüştüm," dedi elindeki şarap şişesini ona uzatırken.

"Karın çöp çatanlık işini sana yaptırıyor, ha?"

Bram bir kahkaha attı.

"Laren sana ne söyledi bilemiyorum ama inan bana yaptığı cam klana iyi para getirecek. Daha şimdiden koca bir kilise için anlaşma yaptık. Yakında çok sıkı çalışmaya başlaması gerek, yani bu geceyi iyi değerlendirseniz iyi olur," dedi kardeşi ve onun omzuna bir yumruk atıp Nairna'nın yanına doğru yürümeye başladı.

Laren'in karnına heyecandan ağırlar giriyordu. Kızları uyutmuş mağaraya doğru ilerlerken Alex'le geçirecekleri zamanın hayalini kuruyor, nasıl başlayacaklarını bilemiyordu.

Mağaraya vardığında bir an girişte durduktan sonra içeriye girdi. Alex ateşin başında onu bekliyordu.

Onu görünce ayağa kalktı ve elini ona uzattı. Laren utangaç bir tavırla onun elini tuttu ve kendisini yönlendirmesine izin verdi. Alex yere bir battaniye sermişti ve üzerinde de iki kap vardı. Kabin birini ona uzatıp yanına oturmasını söyledi.

Laren gergin bir şekilde büyük yudumlarla şarabı içmeye başladı. Biraz cesarete ihtiyacı vardı. Şarabın aroması daha önce hiç tatmadığı kadar güzeldi ve içini ısıtmıştı.

“Ramsay’i eve gönderdim. Beni ateşi diri tutmam konusunda uyardı.”

“İşini ciddiye alıyor,” dedi saçlarını toplayıp Ramsay’in eritmeye bıraktığı renkli camları çevirmeye koyuldu.

“Bazıları onun... Onun farklı bir çocuk olduğunu söylüyorlar.”

Kocasının bir anlık duraksamasından Laren onun ne demek istediğini anlamıştı.

“Evet, farklı bir çocuk. Diğerleri onunla dalga geçiyor. Ama o detaylara çok düşkün bir çocuk ve çok da zeki. Bazen saatlerce içinden sayarak camı ne zaman ateşe yerleştirmenin doğru olacağını hesaplıyor. Diğerlerinin onu anlamaması normal. Onun sorunlu olduğunu düşünüyorlar çünkü yalnız başına olmayı tercih ediyor.”

Alex ona doğru yürüyüp kestiği bir parça yeşil camı incelemeye koyuldu.

“Bram bana yaptığınız şu anlaşımadan bahsetti,” dedi neden sonra.

Laren derin bir nefes aldı, “Klanın paraya ihtiyacı vardı.”

“Peki, bunu gerçekten yapmak istiyor musun?”

“Her şeyden daha çok,” diye cevap verdi, elindeki camı ateşten alarak soğumaya bırakırken.

Alex onu elinden tuttu ve yeniden battaniyenin üzerine oturdular. Alex tuniğinin içinden bir avuç biçimli taş çıkarıp onları Laren’e uzattı.

“Bunlar da ne?” diye sordu Laren.

“Bunları sizin eve geldiğimde seni uyandırmak için çatınıza atardım,” dedi Alex.

Laren taşlara dokundu.

“Senin geleceğin geceler hiç uyumazdım ki?” dedi, hala kocasının ona bunları neden verdiğini anlamaya çalışarak.

“Seni artık tanıyamadığımı söylemiştim,” dedi koyu kahverengi gözlerini ona dikerek. “Bu yüzden her şeye en baştan başlamanın yapılacak en doğru şey olduğunu düşündüm.”

Alex'in sözleri geçen yıllar içinde bir buz kütesine dönmüş olan kalbine tatlı bir ateş düşürmüştü. Haklıydı. Eğer mutlu olmak istiyorlarsa her şeye yeniden başlamalıydılar.

Laren onu elinde tuttu ve ayağa kaldırdı. Sonra da battaniyeyi toplayıp mağaranın girişine serdi ve uzanıp Alex'e yanına uzanmasını işaret etti.

“Hatırlıyor musun? Böyle uzanıp saatlerce yıldızları izledik.

Alex kolunu uzatıp onu kendine çekti ve sarıldı. “Soğuktan korunmak için sıkı sıkı sarılırdık.”

Laren başını ona çevirip baktı. Son üç yılda kocasının yüzündeki çizgiler, aldığı sorumluluğun etkisiyle nasıl da değişmişti. Ama şimdi onun gözlerine bakınca bir zamanlar âşık olduğu o genç adamı yeniden görebiliyordu.

“Cam yaptığımı senden gizlediğim için üzgünüm,” dedi bir an sonra.

Alex derin bir iç çekti. Bu konunun onu rahatsız ettiği her halinden belli oluyordu. “Artık bunu geride bırakalım,” dedi sonunda ve ona daha da sıkıca sarıldı.

İşte o an Laren onu ne kadar da özlediğini anlamıştı. Onun sıcaklığına iyice sokuldu ve onun erkeksi kokusunu derin derin içine çekti.

Mutluluk gözyaşları gözlerini nemlendirmeye başlamıştı bile.

Mart, 1303

Laren öylece duvara bakıyor, bir türlü uyuyamıyordu. David'i toprağa vermelerinin üzerinden iki ay geçmişti ama onun içinde duyduğu acı bir nebze olsun dinmemişti.

Peder Nolan'a gidip yardım istemişti. Acısından uyuyamıyor; yemiyor, içmiyordu. İşte o an yaşlı rahip ona cam yapma işinden bahsetmişti. Alex kendini işiyle meşgul ediyor ve acısını öyle

gidermeye çalışıyordu. Belki kendisi de oyalanacak bir meşgale bulmalı, içindeki acıyı bir şekilde dışa vurmalıydı.

İlk başlarda acemilikle sürekli elini yakıyordu. Hele bir gün aceleyle sıcak cama eldivensiz dokununca eli fena halde yanmıştı.

Ama buna aldırımıyordu. Hatta duyduğu fiziksel acı ona kendini iyi bile hissettiriyordu.

Fakat bir gece Alex yatağın uzak köşesinden uzanıp onun eline dokunmak isteyince refleksle elini çekmişti. Yanık hala tazeydi ve dokununca çok acıyordu.

Ona söylemeli miydi? Kocasını belli ki onu teselli etmek için ona yanaşmak istememiş, o da sanki onun dokunuşundan rahatsız oluyor gibi elini çekmişti.

“Alex?” diye fısıldadı karanlığa.

Ancak cevap alamadı.

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

Laren yavaşça kalkıp ateşin başına geçti. Camı çok uzun süre başıboş bırakmamalı, yakalamak istediği renk için onu birkaç kez şişirmeliydi.

Alex hala uyuyordu. Demir borunun ucundaki kor halinde olan cam topunu tekrar ateşe daldırdı ve bir süre ısıttı. Sonra da boruyu çevirmeye ve camı iyice tavlamaaya başladı. Cam kırmızı bir kor haline gelince de boruya üfleyerek onu şişirmeye koyuldu.

“Neden uyumaya devam etmiyorsun?”

Laren, Alex'in sesini duyunca bir an irkildiyse de işine odaklanmaya gayret gösterdi.

“Şu parçayı da bitirip yanına döneceğim.”

Şişirdiği parçayı soğumaya bırakıp başka bir parçayı daha ateşe daldırdı.

Elleri titriyordu. Alex'in orada olması onu heyecanlandırıyordu. Tek istediği kocasının da onun yaptığı işteki güzelliği görebilmesiydi.

Boruyu ateşte çevirmeye devam etti. Cam eriyip sünmeye başlayınca hemen onu ateşten aldı. O anda heyecanını bastırmayı yeniden başarmıştı. Bu işi defalarca yapmıştı ve artık yaptığı cama ruhunu vermeyi iyi biliyordu. Alex'in varlığı her ne kadar onu heyecanlarsa da hata yapmak gibi bir şansı yoktu.

"Neden camı sürekli olarak yeniden ısıtıyorsun?" diye sordu Alex, büyük bir ilgiyle.

"Çünkü cam çok hızlı soğuyor," diye cevapladı Laren. "Parçaları belli bir boyuta getirmeli sonra da soğutup onları yeniden şekil vermek için ısıtmalıyım. Zira bir anda onlara şekil vermeye kalkarsam soğuduklarında hemen çatlayabiliyorlar. Bu yüzden kademe kademe ilerlemeliyim."

Alex ilgiyle onu dinliyordu. Laren clindeki boruya üfleyerek yeni bir cam topu daha yarattı ve soğumaya bıraktı.

"Sanki bir kadeh yapacakmışsın gibi görünüyor," dedi Alex.

"Cam işinin temeli bu. Eğer onu şişirmezsem camı borudan ayıramam."

Laren ona dönüp baktı, "Ramsay'i gönderdiğine göre senin yardımını isteyebilir miyim?"

"Ben... Ben cam yapmaktan anlamam ki?" dedi Alex.

"Şu boruyu görüyor musun?" dedi Laren. Ucuna cam parçası takılı demir boruyu göstererek, "Benim tek başıma ateşte döndüremeyeceğim kadar ağır."

Alex gönülsüzce de olsa boruya uzandı ve onu kaldırıp ateşe koydu. Yeşil cam ısınırken gözlerini ondan ayıramıyordu.

"Şimdi tıpkı benim yaptığım gibi boruyu çevirmeye başla," diye komut verdi Laren, "Ben dur diyene kadar durma."

Alex şaşırtıcı bir biçimde ona söyleneni harfiyen yerine getiriyordu. Bunu görmek Laren'in hoşuna gitmişti.

"Şimdi onu şuradaki mermer masaya bırakabilirsin. Dikkat et. Mermer sıcak."

Belki de Nairna haklıydı. Alex onun yaptığı işi takdir edecek kadar olgundu. Ona kızmasının tek sebebi bunu ondan yıllarca saklamış olmasıydı.

“Cam orada da erimeye devam etmeyecek mi?” diye sordu Alex ilgiyle.

Laren başını salladı, “Mermerin altındaki ateş nispeten daha ağır yanıyor. Böylelikle cam bir anda soğumayacak. Küçük parçaları kesmenin tek yolu bu. Yarın camı düzleştireceğim.”

“Bana tamamladığın camları gösterebilir misin,” dedi Alex.

Laren bir an duraksadıysa da mağaranın karanlık bir noktasında sakladığı cam parçalarından birini ona göstermeye karar verdi. Ancak bir yandan da onun yaptığı işi beğenmeyeceğini düşünerek kaygılanmaya devam ediyordu.

Peder Nolan'ın ölümünden sonra her ne kadar işinde ustalaşmayı kendi kendine başardıysa da Alex'in görüşü onun için herkesinkinden daha önemliydi. Cam paneli bir masaya koyup üzerindeki deri örtüyü kaldırdı. Camda bir çobanın sürüsünü tepeden aşağıya doğru sürüşü tasvir edilmişti.

Bir süre Alex'in camı izlemesine izin verdi. Heyecanla onun yorumunu bekliyordu.

Alex camı dikkatlice izledi. Parmaklarını uzatıp renkli tasvirlere dokundu.

“Diğerlerini de görmek istiyorum.”

Laren kendisine söyleneni yapıp camları tek tek ona göstermeye başladı. Sanki gösterdiği her parçayla ona ruhunun gizlediği bir bölümünü de sergiliyordu. Alex'in bir şey söylemesini bekledi.

Ancak kocası sadece başını hafifçe sallamakla yetinmişti.

Bu Laren'in içini acıtmıştı. Bir iltifat beklemiyordu ama en azından onun işine saygı duyduğunu söyleyebilirdi Alex.

“Ateşi bir süre başıboş bırakabilir misin?” diye sordu kocası sonunda.

“Ramsay yakında gelir. Sanırım o zamana kadar camları soğumaya bırakabilirim.”

“Güzel,” dedi Alex ve onu elinden tutup mağaranın ağzına doğru yürümeye başladı. Dışarısı hala karanlıktı. Tek ışık kaynağı Glen Arrin’in yanan meşaleleriydi. Alex kaleye doğru yürümeye başladı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Laren.

“Ben de sana benim tutkumu göstereceğim.”

Evlerin arasından geçtiler ve kalenin yeni duvarının temelinin önünde durdular. Duvar neredeyse dizlerine kadar yükselmişti. Ancak Laren’i en çok şaşırtan şey duvarın kalınlığıydı. Yapıyı tamamen değiştirmişlerdi. Kalenin avlusu şimdi olduğundan çok daha genişti.

Alex onu belinden tutup duvarın üzerine kaldırdı ve hemen sonra da onun yanına tırmanıp kaleye bakmaya başladı.

“Duvarı neden bu kadar kalın yapıyorsunuz anlayamadım,” dedi Laren.

“Çünkü bu kez taş temel üzerine tahta duvar dikmeyeceğiz. Tüm kale taştan olacak.”

Laren ne diyeceğini bilemiyordu. Her ne kadar taş bir kalenin güvenlikleri için çok daha iyi olacağını düşünse de, böyle bir kalenin İngilizler için büyük bir tehdit oluşturacağını ve çok fazla dikkat çekeceğinin de farkındaydı. Laren’in elinde olsa tüm klanı gözlerden uzak bir ormanın içine taşırdı.

“Belki tamamlanması yıllar sürecek,” dedi Alex. “Ama sonunda buna değecek.”

Laren duvarın üzerine oturdu. Şafak yavaş yavaş sökmeye başlamıştı.

“Bunu yapmayı ne kadar istediğini görebiliyorum,” dedi Laren.

“Bu babamın en büyük rüyasıydı ve bunu onun anısına yapmak zorundayım,” dedi Alex, onun hemen yanına çökerek.

Berberce doğan güneşi izlemeye koyuldular. Laren başını onun omzuna yasladı ve derin bir iç çekti. Alex uzanıp onun yüzüne dokundu.

“Yaptığın camlar çok güzel,” dedi sonunda, “Onlara ruhunu kattığın belli oluyor.”

Laren böyle bir iltifat beklemiyordu. Alex'in sesinin tonundaki tını onun içtenliğinin en büyük kanıtıydı.

“Yapmak istediğin şey buysa lütfen devam et. Sana elimden geldiği kadar destek olacağıma söz veriyorum. Ancak sen de benim yapmak istediğim şeye saygı duymalısın. Bu klanı en baştan inşa etmek zorundayım.”

Alex ona istediği özgürlüğü vermiş, yaptığı işe saygı duyduğunu söylemişti. Ama nedense karşılığında kendi özgürlüğünü istiyor gibiydi. Alex babasının hayalini gerçekleştirmek için çalışacak, belki de bu yolda ondan daha da uzaklaşacaktı. Sanki aralarındaki mesafe daha da büyüyordu.

“Döndü,” dedi Bram, kaşlarını çatmış ona doğru yürürken, “Tanrı yardımcımız olsun.”

“Kim döndü?” dedi Alex, neler olup bittiğini anlamaya çalışırken.

“Sevgili annemiz.”

Alex ne diyeceğini bilemiyordu. Annelerinin yokluğunda Glen Arrin'i yönetmek her zamankinden çok daha kolaydı. Zira yaşlı kadın her şeyi eleştirmeye bayılır, ona buna laf sokmaktan zevk alırdı. Kameron MacKinnon, Locharr Lordu, onu ve klanın diğer kadınlarını yanına sığınmacı olarak almıştı. Ancak belli ki son saldırıdan sonra Grizel dayanamamış ve kalenin halini görmek için geri gelmişti. Bu da demek oluyordu ki herkesin başı beladaydı.

“Nerede?”

“Kapıda, onu getiren arabanın yanında. Daha şimdiden Ross'u kulenin hali için azarlamaya başladı bile.”

Alex bunu bekliyordu. Grizel muhtemelen onun kaleyi güçlendirme planlarına karşı çıkacak ve onu eleştirecekti. Zaten güçlkle sağladığı beraberlik ruhu, annelerinin gelişle tehlike altındaydı. Klan halkı onun eleştirilerinden olumsuz etkilenebilirdi. Kızların elinden tutup kapıya doğru yürümeye başladı. Grizel torunlarını görünce belki biraz yumuşardı.

Daha onu karşıdan görür görmez yüzündeki huysuz ifadeden başlarına gelecekleri sezmeye başlamıştı. Bram hemen yanındaydı ve Naima da onlara doğru yaklaşıyordu.

“Nihayet birileri beni karşılamaya gelmeyi akıl etti,” dedi yaşlı kadın ve küçük kızlara bakıp hemen ardından bakışlarını yine Alex'e dikti. “Karın yine ortalarından kayboldu, değil mi?” dedi yüzünü ekşiterek.

Alex yumruğunu sıkı ve sesini kontrol etmeye çalışarak söz e girdi. “Laren'in kendi meşguliyetleri var,” dedi.

Grizel eğilip kızları bir süre inceledikten sonra onları babalarına geri gönderdi. Alex, Vanora'dan onları bir süre yanında tutmasını rica ettikten sonra kaleyi bir müfettiş edasıyla incelemeye koyulan annesinin yanına geri döndü.

“Neden buradasın anne?” diye sordu Alex uzun bir sessizlikten sonra.

“Yanlış hatırlamıyorsam burası benim de evim,” dedi kadın, etrafına eleştirel bakışlar atarak. “Ayrıca Kameron bana kalenin durumunu anlatınca gelip size yardım etmem gerektiğini düşündüm.”

Alex onun tek niyetinin onları eleştirmek olduğunu biliyordu ama bir şey söylemedi.

“Görüyorum ki Tavin'in, uğruna çalıştığı her şeyi mahvetmişsiniz,” dedi kaşlarını çatarak.

“Bunu yapan İngilizlerdi,” dedi Alex.

“Çünkü o Fransız kadını Lord Cairnross'dan kaçırıp belayı üzerinize çektiniz.”

“Onu kaçırmadık, kurtardık,” diye düzeltti onu Alex. “Leydi Marguerite bize sığındı ve biz de onu koruduk.”

“Sonunda da belanızı buldunuz,” dedi kadın yıkıntılarını göstererek. “Şimdi de güçlü bir kule yapacağınıza duvarlarla vakit kaybediyorsunuz. Tavin bunu görse asla tasvip etmezdi.”

Alex dişlerini sıkı. Annesiyle mücadele etmenin yararsız olduğunu biliyordu. Kadının tek istediği sivri diliyle herkesi rahatsız etmekte.

“Leydi Grizel, döndüğünüzü görmek ne kadar da güzel,” diye araya girdi Nairna. Sanki gerçek bir soyluya hitap ediyordu. “Benimle biraz yürüyüp kalenin yeniden düzenlenmesinde neler yapabileceğimizi bize anlatmak ister misiniz?”

Nairna onu elinden tutup onlardan uzaklaştırmıştı. Doğrusu ona borçluydu Alex. Eline geçen ilk fırsatta ona bir ipek kumaş hediye edecekti. Eğer Grizel her şeyin kendi kontrolü altında olduğunu düşünürse ayak altından çekilir, bu da işlerini kolaylaştırırdı.

Derin bir nefes alıp kızların yanına doğru yürümeye başladı. Ancak akıllı karısı Laren'deydi. Sabahtan beri onu görmemişti ve onun kendini çalışmaya kaptırıp bir şey yemeyi unuttuğundan emindi.

Onu çalışırken hayal etti. Gerçekten de yaptığı cam işleri büyüleyiciydi. Kum ve mineralleri birleştirip öyle renkler yaratmak, olsa olsa bir büyü'nün eseri olabilirdi. Karısının böyle sabırlı ve güçlü olduğunu, yaptığı işte böylesine kendine güvendiğini biliyordu.

Onun böyle bir iş yapabilecek kadar yetenekli olduğunu düşünmezdi. Yaptığı camlar klanı büyük para getirecek ve kaleyi güçlendirmelerinde önemli bir rol oynayacaktı. Buna minnettardı, ama nedense bunun onu saatlerce mağaraya hapsedeceğini çok iyi biliyor ve bu onun canını sıkıyordu.

Kendisi de karısı ve bir şef olarak sorumluluklarının arasına sıkışıp kalmıştı. Tüm gün çalışıyor, sonunda bitkin düşüp uyuyordu. Yakın gelecekte de bu rutin değişecek gibi durmuyordu ve bu düşünce onu daha da yormaya başlamıştı.

Laren mağarada cam fırınının başında, kendisi de burada inşaatta çalışırken birbirlerine nasıl zaman ayırabilirlerdi ki? Eğer evliliklerini kurtarmak istiyorlarsa bu rutini kırmaları gerekiyordu.

Şimdilik bunu nasıl yapacağını bilmiyordu Alex ve kafasında tüm o soru işaretleriyle kızlarına yanaştı. İki kız taşları üst üste diziyor ve sonra da yıkıp yeniden başlıyorlardı. Alex onları bir süre uzaktan izledi. Onların yüzündeki gülümseme içini

ısıtıyordu. Mairin, henüz dört yaşında olmasına rağmen her geçen gün annesine daha da çok benziyordu. Onu yerden aldığı taşı büyük bir titizlikle diğer taşın üzerine koyarken izledi.

“Ne inşa ediyorsunuz Mairin?” diye sordu.

“Kale. Tıpkı senin gibi,” dedi ve küçük kardeşine baktı, “O da İngilizler gibi onu sürekli yıkıp duruyor.”

Adaira koşup taşlara bir tekme attı ve gülerek ablasının yanına koştu, “Bir daha.”

Mairin gözlerini devirip yeniden taşları dizmeye başladı. O çalışırken Alex sordu, “Annenizin cam işi yaptığını biliyorsunuz, değil mi?”

“Ateşe yaklaşmamız yasak. Yoksa elimizi yakarız,” dedi kız ve hemen ardından gülümsedi, “Bu konuda konuşmamalıyız. Ayrıca ben ablası olarak Adaira'yı ateşten uzak tutmalıyım.”

“Aferin sana,” dedi Alex ona sarılarak. Adaira'yı da diğer koluyla sarıp ikisini de kaldırdı.”

“Ben en çok mavi camı seviyorum,” dedi Mairin. “Çok güzel bir renk, değil mi?”

“Evet. Annenizin camları büyüleyici,” dedi Alex. Yıllar önce ona verdiği cam damlacıklarını hatırladı. Acaba onları saklamış mıydı Laren?

Duyduğu bir sesle bir anda irkildi. Kızları yere bıraktı ve etrafına bakınmaya başladı. Sanki bir atlı yaklaşıyordu. Duvarın ucuna doğru koşup etrafına bakındı. Ancak sesin kaynağını göremiyordu.

Bir süre alarm durumunda etrafına bakındı. İçgüdüsel olarak gidip kılıcını aldı.

“Baba. Ben acıktım,” dedi Mairin.

Alex başını salladı. “Tamam. Gidip bir şeyler ayarlayacağım. Sonra da beraber annenizin yanına gideceğiz,” dedi hala kaygıyla sesin nereden geldiğini anlamaya çalışarak. Kılıcını beline taktı ve kızların elinden tutup Vanora'nın evinden bir azık alarak mağaraya doğru yürümeye başladı.

Her on adımda bir durup etrafını kolluyordu. Nedense duyduğu o ses tüm duyularını alarma geçirmişti. Düşman bir

gözcü göndermiş olabilir miydi? İngilizlerin bu uzun süren sessizliği son günlerde şüphelerini daha da arttırmaya başlamıştı.

Bir süre sonra hiçbir şey göremeyince aklının ona oyun oynadığına karar verip kendi kendini yatıştırmaya çalıştı.

Mağaranın girişine varınca Alex, Adaira'yı yere bıraktı. Laren içeride yalnız başına çalışıyordu. Dün hazırladığı cam toplarına şekil vermeye başlamıştı ve Alex bunu görünce hayranlıktan çenesinin düşmesine engel olamamıştı.

Laren onları görünce gülümsedi, “Ben de sizi almaya gelecektim kızlar,” dedi ve eğilip Adaira'yı öptü. Sonra da Alex'in kucagındaki küçük Mairin'i öpmek için uzandı. Bir an duraksadı. Alex'i de öpmek istediği belliydi ama kızların önünde bunu yapmaktan çekiniyordu.

“Kalede her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Hemen hemen,” dedi Alex ve Mairin'in ağırlığını diğer koluna verdi. “Annem döndü,” diye ekledi. Laren hiç tepki vermemişti ama onun kayınvalidesiyle aralarının iyi olmadığını iyi biliyordu, “Neyse ki Nairna onu meşgul etmeyi başardı.”

“Ona ne kadar süre dayanabilecek merak ediyorum,” dedi Laren, fırının üzerindeki renkli cama bir göz atarak.

“Grizel o kadar da kötü biri değildir,” dedi Alex, ortalığı yumuşatmak için.

“Belki sana karşı değil, ama... Neyse, bu konuyu kızların önünde konuşmayalım.”

“Anne ben acıktım,” dedi Mairin. “Yiyecek bir şeyler getirdik, beraber yiyelim.”

“Harikasınız. Açlıktan ölüyordum,” dedi Laren.

Azığı açıp yere serdikleri battaniyeye oturdular ve yemeğe başladılar. Adaira, Alex'in kucagından bir türlü ayrılmıyordu. Alex onu beslemeye başladı.

“Böyle beraber ailece en son ne zaman yemek yedik hatırlamıyorum,” dedi Laren.

Alex onun bunu neden söylediğini anlamamıştı. Acaba laf mı sokuyordu.

“Çok uzun süre kalamayacağım,” dedi. Kalede yapılacak çok iş vardı ve şef olarak en çok o çalışmalı, diğerlerine örnek olmalıydı.

Yine de Laren'i yalnız başına bırakıp gitme düşüncesi onu rahatsız ediyordu. Özellikle de kalede duyduğu o atlının sesi onu kaygılandırıyordu.

Adaira'yı kucağından indirirken üzerinde bir sıcaklık hissetti. Yüzünü ekşitince Laren gülmeye başladı. Küçük kız altına yapmıştı.

“Hemen çıkar da gölde yıkayayım. Ateşin başında hemen kuruyacaktır,” dedi Laren, ağzına birkaç lokma atıp Adaira'nın üzerini çıkarmak için atıldı.

Laren, Alex'in tuniğini gölün soğuk suyuna daldırıp yıkamaya başladı. Kocası da üzerini temizlemek için eğilmiş. çıplak vücudunu gölün soğuk suyuyla yıkıyordu.

Sonunda işini bitirip doğrulduğunda gözlerini Alex'in vücuduna kenetledi. Kocasının kaslı göğsünden damlayan su damlaları karnına doğru süzülüyordu.

Alex onun bakışlarını yakalamıştı ve o da onu baştan aşağı süzmeye başlamıştı. Laren kendini durduramayıp elini ona uzattı ve suyun soğukluğuyla buz gibi olmuş tenine parmak uçlarını dokundurdu.

Alex onu bileğinden yakaladı ve onun avucunun içini kendi tenine bastırdı.

“Bu gece kızlar uyuduğunda benimle burada buluş.”

Kocası tüm heybetiyle onun karşısında dikilmiş, eğilip kendi burnunu onun burnuna dayamıştı.

Laren, kendine hâkim olamıyor, içinde yükselen sıcaklık onu adeta ele geçiriyordu. Alex ellerini onun yüzüne götürüp hafifçe kulağının arkasından boynuna doğru okşayınca ne olacağını düşünmeden onu öpmeye başladı.

Yılladır böylesine yakınlaşmamışlar, aralarında böyle bir çekim hissetmemişlerdi. Alex dudaklarını aralayıp onu büyük bir açlıkla öptü ve sonunda geri çekildiğinde Laren güçlükle ayakta duruyordu.

“Bu gece!” diye tekrar etti Alex ve onu bıraktı. “Kızları geriye, kaleye götüreyim mi?” diye ekledi, dili tutulmuş Laren'e bakarak.

“Hayır... Buna gerek yok! Ramsay yakında gelecek ve ateşi devralacak. Ben onlarla ilgilenebilirim.”

Alex başıyla onaylayıp, ıslak tuniği soğuğa aldırmadan üzerine geçirdi ve kaleye doğru yürümeye başladı.

Laren bir süre onu izledi. Ne kadar da mağrur ve güçlüydü. Asla kendi zayıflıklarından söz açmıyor, kaygılarını ve korkularını dile getirmiyordu.

Ancak onun taşıdığı yükün ağırlığını hissedebiliyordu Laren ve karısı olarak bu yükü onun omuzlarından almak için biraz daha çaba göstermeliydi.

Laren elindeki keskiyi bırakıp mağaranın ağzına doğru yürüdü. Yağmur başlamak üzereydi ve hava iyiden iyiye serinlemişti. Kızları içeri aldı ve onları sıkıca sarıp geç olmadan geri dönmenin akıllıca olacağına karar verdi.

Glen Arrin'e doğru yürümeye başladılar. Adaira kucağında, Mairin de hemen yanında, pelerinin altına sokulmuş ağır ağır yürüyorlardı.

Ormanı henüz aşmışlardı ki arkalarından birinin geldiğini hissetti. Hafifçe başını çevirip baktığında atının üzerinde duran bir adamın onları izlediğini gördü. Adamın yüzü başına taktığı pelerinden seçilemiyordu. Kalp atışları hızlanmıştı ve koşar adımlarla Glen Arrin'e doğru yürümeye devam etti. Adaira ona yetişemeyince onu da kucağına aldı ve hiç hız kesmeden iç avluya daldı.

Adam onları takip etmemişti. Ancak varlığı bile Laren'in içini rptermeye başlamıştı. Kıyafetlerine bakılırsa bir İskoç'tu. Belki de başka bir klandan haberci olarak gelmişti.

Kalenin i avlusu şiddetli yağmur yüzünden neredeyse boştu. Herkes işi bırakıp evlerine dinlenmeye çekilmişti.

Hemen Vanora'nın evine yöneldi ve telaşla içeri daldı. Gördüğü şeyi Alex'e söylemeli miydi bilemiyordu?

Ross ve Alex bir köşede oturmuş konuşuyorlardı. Vanora hemen atılıp kızların üzerindeki ışak kıyafetleri değiştirmeye başlamıştı. En uzak köşede ise Grizel oturuyordu.

Kadının yüzü her zamanki gibi asıktı. Koyu saçlarını arkasında bağlamıştı ve üzerindeki elbisede bir tek yama bile yoktu. "Gelin de büyük annenize bir öpücük verin," dedi kızlara.

İki kız önce bir annelerine baktılar. Laren çaresizce onlara başıyla onay verdi. Kızlar da en az kendisi kadar Grizel'den hoşlanmıyorlardı.

Kızlardan hemen sonra kendisi de ona doğru yanaşıp selam vermek istediyse de kadın ona bakmadan konuşmaya başlamıştı.

"Görüyorum ki evini ve aileni her zamanki gibi ihmal ediyorsun."

"Senin de her zamanki gibi ağzından bal damlıyor," dedi Laren ve daha bunu söyler söylemez kendi dilini ısırarak istedi. Grizel'le kimse laf kavgasına girmeye cesaret edemezdi ve kendisi de bundan hep kaçınırdı. Ancak bazen onun sivri diline dayanamadığı zamanlar olurdu.

"Senin Alex'e asla iyi bir eş olamayacağını ilk baştan beri biliyordum. Sen de ne buldu onu da anlayamıyorum ya."

"Bu kadarı yeter anne!" dedi Alex. "Eğer buraya bana ve karıma hakaret etmeye geldiysen sana bir an önce Locharr'a geri dönmeni tavsiye ederim.

"Burası benim evim. Hiçbir yere gitmiyorum."

Laren, Grizel'den olabildiğince uzaklaşıp kızlarla ilgilenmek için bir kenara çekildi. Adaira onların tartışması yüzünden ağlamaya başlamıştı.

“Bir şey yok tatlım,” dedi Laren onun başını okşayarak ve onu yatağa yatırdı. “Hadi, artık uyku vaktin çoktan geldi.”

Grizel hala bir köşeden kızları çok şımarttığını, onlara doğru düzgün annelik bile edemediğini söyleyip duruyordu.

Laren dişini sıkıp kızları güç bela uyutmayı başarinca yağmura aldırmadan dışarıya attı kendini. Alex hemen arkasından dışarıya çıkmıştı. Grizel’le aynı çatı altında kalmaya bile katlanamayacaktı.

Hızlı adımlarla çamur deryasına dönmüş iç avluda yürümeye başladı. Sonunda kulenin yıkıntılarına ulaşınca durdu ve elini duvarın kalıntılarına koyup bir süre öylece durdu. Alex hemen ardından gelmişti.

“Daha fazla dayanamadım,” dedi ona dönmeden.

“Biliyorsun, o hep böyledir. Ona aldırmamayı öğrenmelisin” dedi Alex.

Laren yüzünü ona döndü. Yağmur tüm şiddetiyle üzerilerine dökülüyordu. Üşüyordu ama Grizel’e daha fazla katlanamazdı.

“Onunla çok üzün süre aynı çatı altında yaşayabilir miyim, bilemiyorum.”

Alex elini onun omzuna koyup onu teskin etmeye çalıştı.

“Bize bir yer inşa etmeye çalışacağım.”

Laren başını onun omzuna dayadı. Soğuktan titriyordu.

“Alex. Telaşlanmanı istemiyorum ama bunu sana söylemeliyim. Bugün David’in mezarının yakınlarında bir atlı gördüm.”

“Ne... Ne diyorsun sen? Ne zaman?”

“Kızlarla dönüş yolunda gördük onu. Başında başlık vardı. Ama onun İngiliz olmadığına eminim. Zira üzerinde Kelt Kumaşı vardı.”

“Harkirk birilerini ajan olarak kiralamış olabilir,” dedi kaygılı ses tonuyla. Klan için kaygılandığı görülebiliyordu.

“Vanora’nın yanına geri dön,” dedi. “Bram ve ben ormanı arayacağız. Eğer hala oradaysa onu bulacağız.”

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

Gecenin ilk saatlerine dek Alex ya da Bram ortalarda görünmemişti. Callum'ın da onlarla gittiğine emindi. Sürekli evin kapısına bakıyor, kocasını girişte görmeyi umuyordu.

O gece mağarada buluşmayı planlamışlardı oysaki. Ama şimdi şu davetsiz misafirin varlığı planlarını berbat etmişti.

Ramsay!

Çırağı şimdi mağarada olmalıydı ve çocuğun Glen Arrin'e gelen şu yabancıdan haberi yoktu. Adam onun için bir tehdit oluşturabilirdi ve Ramsay'in başına bir şey gelmesine izin veremezdi.

Ona haber göndermenin bir yolu olmalıydı. Bir şekilde onu kaleye geri getirmeliydi. Ama kimi gönderebilirdi ki? Kendisi gitmeye kalkarsa Alex'in onu asla affetmeyeceğini çok iyi biliyordu. Acaba Dougal'ı gönderebilir miydi? Bir süre

düşündükten sonra bunun da iyi bir fikir olmadığına, genç adamı da tehlikeye atmanın işi daha da karmaşık hale getireceğine karar verdi.

“Bu ev benim yaşlı kemiklerim için çok soğuk,” dedi Grizel, “Ateşe bir odun daha atın.”

“Çok üşüyorsan ateşe yaklaş,” diye karşılık verdi Vanora. “Daha fazla odun atamam.”

“Daha ne kadar yaklaşıyım? Biraz daha yanaşırsam kendimi yakacağım.”

Vanora onunla açıkça eğleniyordu. Ancak Ross'un yaşlı kadının dırdırından sıkıldığı açıkça belliydi. Ross'tan mağaraya gidip Ramsay'i geri getirmesini isteyebilirdi. Yaşlı adam öyle sıkılmıştı ki bunu yapmaya gönüllü olacağına şüphe yoktu.

Laren pelerinine sarında ve onun yanına yanaştı.

“Dışarıda biraz konuşabilir miyiz?”

Beklediği gibi Ross istekli bir biçimde yerinden kalktı ve kendi pelerinini alıp onu takip etti.

Dışarı çıktıklarında yaşlı adam sordu:

“Sorun nedir?”

Ross şu davetsiz misafir hakkında her şeyi biliyordu ama onun yaptığı cam işinden habersizdi. Bu yüzden kelimelerini dikkatle seçmeye çalıştı.

“Ramsay MacKinloch, Peder Nolan'ın mağarasına gitmişti. Çocuk şu davetsiz misafirin varlığından habersiz. Benimle beraber gelip onu Glen Arrin'e getirmeme yardım eder misin?”

Ross başını sağa sola sallamaya başladı. “Alex ikimizin de canına okur. Seni bir yere bırakmamı tembihledi.”

“Biliyorum. Ama Ramsay sadece on bir yaşında. Birinin onunla ilgilenmesi gerek.”

“Bence gecenin bir yarısı tek başına mağaraya gitmemesi gerektiğini bilecek kadar büyük.”

“Lütfen Ross,” dedi Laren, adamın koluna dokunarak. “Onun için kaygılanıyorum. Ona yemek getireceğime söz vermiştim. Babası onunla ilgilenmiyor.”

Yaşlı adam bir süre düşündü. Sonra da gönülsüzce bir meşale kaptı.

“Benimle kalenin duvarına kadar gel ve mağarayı tarif et. Sonra da kızlarının yanına döneceğine söz ver.”

“Söz veriyorum,” dedi Laren ve onunla beraber kalenin duvarına kadar yürüdü. Gece zifiri karanlıktı ve meşale olmadan bir şey görmeleri imkânsızdı.

“Sahili takip et,” diye tarif etmeye başladı Laren. “Biraz ilerdeki ağaçlardan sağa dön. Ramsay ateş yakmış olmalı, mağaranın girişini kaçırman imkânsız.”

“Tamam, çocuğu geri getireceğim,” dedi Ross ve hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Laren bir süre orada durup onun doğru yöne gittiğinden emin olduktan sonra ağaçların arasına dalıp Glen Arrin'e doğru yürümeye başladı. Elindeki meşale neredeyse sönmek üzereydi ve adımlarını hızlandırdı.

Bir anda ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. İçgüdüsel olarak onu takip eden biri olduğunu fark etmişti. Yanında kendini koruyabileceği bir silah yoktu ve Glen Arrin'e kadar olan mesafe de azımsanamayacak kadar uzundu. Meşaleyi ıslak zemine bastırıp söndürdü. Karanlıktan yararlanarak onu takip eden kişiden kurtulabilirdi. Öylece bir süre hareketsizce durdu.

Ancak ayak sesleri yaklaşıyordu.

Koşmaya başladı. Ancak bir el pelerinini kavramıştı bile. Dengesini kaybetmesine rağmen düşmemişti. Kısa bir çılgılık attı. Hemen sonra bir el uzanıp ağzını kapatmıştı.

Ondan kurtulmak için tüm gücüyle çırpındı. Ama adamın güçlü kollarına karşı yapabileceği pek bir şey yoktu. Neredeyse gözleri kararmaya başlamıştı. Adam onun ağzını ve burnunu sıkı sıkı kapatıyordu.

Acaba onu kaçırmak mı istiyordu? Buna izin vermezdi. Bir süre hareketsizce durdu. Adam onun bayıldığını düşünüp belki tutuşunu gevşetirdi.

Öyle de olmuştu. Onun elinin gevşediğini hisseder hissetmez çılgılığı bastı.

“Alex!”

Adam onun ağzını yeniden kapamaya çalışırken başını sağa sola sallayıp çırpınıyor, ona teslim olmamak için gücünün son zerresine kadar mücadele ediyordu.

Sonra bir anda ormanda bir savaş çılgılığı yankılandı ve onu tutan eller gevşedi. Yüzükoyun yere kapanmıştı Laren. Başını kaldırdığında Alex'in kılıcını salladığını gördü. Hemen ardında elinde meşale ile Bram yaklaşıyordu. Ross da biraz ileride soluk soluğa onlara doğru geliyordu.

“Laren ile kal,” dedi Bram. “Onu yakalayacağız.”

Bram ve Ross ormanda gözden kaybolmuşlardı. Laren nefesini toparlamaya, ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Alex gelip onu kollarının arasına aldı ve ayağa kaldırdı. Korkudan titriyor.

“Ö-zür di-ler-im... Ben... Ben sadece Ramsay'i uyarmak istemişim.”

Alex onun saçını okşayarak yatıştırmaya çalıştı.

“Tamam. Geçti. Seni eve götüreceğim.”

“Hayır,” dedi Laren. “Mağaraya gidelim. Ramsay'in iyi olduğundan emin olmalıyım.”

Alex cevap vermeden kaleye doğru yürümeye başlamıştı. Laren onun kendisini doğruca Ross'un evine götürdüğünü düşünmeye başlamıştı. Onun elini sıkıca tutuyordu. Derken kalenin duvarındaki meşalelerden birini alıp ona döndü.

“Onun senin için ne kadar önemli olduğunu farkındayım. Ama çok karanlık. Meşalesiz gitmek intihar olur.”

Laren başını salladı. Doğruca mağaraya doğru yürümeye başladılar. Laren ona iyice sokulmuştu ve yaşadığı olayın şokuyla hala titriyordu.

Neredeyse esir düşecekti ve tutsaklara neler olduğunu çok iyi biliyordu. Alex'in kardeşi Callum, döndüğünden beri konuşmamıştı ve Bram'in vücudundaki kesiklerin ruhuna açtığı kapanması zor yaralar da aşikârdı. Eğer tutsak düşseydi başına gelecekleri hayal bile edemiyordu.

Tüm bu düşüncelerle kocasına daha da sıkı sarıldı.

“Onu Harkirk göndermiş olabilir mi?” diye sordu sonunda.

“Şüphesiz. Eğer seni tutsak alabilirse, seni kurtarmak için ona kendimi sunacağımı biliyor,” dedi Alex.

Mağaraya ulaştıklarında ateşin sönmeye yüz tuttuğunu fark ettiler. Ramsay'den hiç iz yoktu. Alex onu ateşin başına götürüp ısınması için bir süre ona arkasından sarıldı.

“Onun burada olacağını söylemiştin.”

“Burada olmalıydı.”

Ramsay sözünün ehliydi ve işini aksatmazdı. Ya başına bir şey gelmişti ya da babası onu bırakmamıştı. İkinci seçeneğin doğru olduğunu ummaktan başka bir şey gelmezdi elinden.

Alex ateşe birkaç odun ekledi ve alevlerin yükselmesini bekledi. Mağaranın içi iyice aydınlanmıştı ve ikisi de ısınmaya başlamışlardı.

“Beni kurtardığın için teşekkürler,” dedi Laren, uzun süren bir sessizlikten sonra.

Alex yüzünde okunması güç bir ifadeyle ateşi izlemeye devam ediyordu. Laren ona yanaşıp iyice sokuldu. Ona ihtiyacı vardı. Onun kollarında kendini güvende hissedebileceğini biliyordu ve az önce yaşadıklarının korkusunu unutabileceği tek yer onun sıcaklığıydı.

Alex ona sıkıca sarıldı ve alnına bir öpücük kondurdu.

“Sana dokunmaya kalkanı öldürürüm.”

Laren başını onun göğsüne gömüp bir süre Alex'in kalp atışlarını dinledi. Ne zamandır içinde yükselen ateşe artık engel olamıyordu.

“Dün gece bana verdiğin taşlar...” dedi fısıldayarak. “Bana yeniden başlamak istediğini söylemiştin.”

Alex başını hafifçe eğerek onu onayladı. Laren nasıl başlayacağını bilemiyordu ama ona sarılmaktan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Bir zamanlar olduğu gibi onun çıplak bedenini bedeninde hissetmek ve kendinden geçip onunla saatlerce sevişmek istiyordu.

“Geri dönmeliyiz,” dedi Alex. “Vanora bizi merak etmiştir. Ayrıca Ross ve Bram'ın şu davetsiz misafiri yakalayıp yakalamadıklarını öğrenmeliyim.”

Laren o anda bunun ne yeri ne de zamanı olduğunu farkındaydı ama onu ölesiye istiyordu. Alex ondaki bu garipliği sezmiş olmalı ki merakla ona bakıyordu.

“Laren? Sen iyi misin?”

Laren kelimelerin yetersiz olacağını çok iyi biliyordu. Acaba kocası da onu böyle şiddetle arzuluyor muydu? Bunu öğrenmenin tek yolu vardı.

Alex, Laren üzerindeki pelerini çözerken onu merakla izliyordu. Karısının mavi gözleri doğruca onun gözlerine bakıyordu ve sanki ona bir şey söyleyecekmiş ama buna cesaret edemiyormuş gibi bir hali vardı.

Hemen sonra hiç beklemediği bir anda onun üzerine atılmıştı Laren. Onu büyük bir açlıkla öpmeye başlamıştı. Bir an neye uğradığını şaşırmıştı Alex.

Hala karısının uğradığı saldırının şokundaydı ve onu öyle yerde uzanırken görünce ne yapacağını bilememişti.

O da karısını öpmeye başladı. Tanrı biliyor onu özlemişti. Onun tadı dudaklarına değmeyeli aylar olmuştu ve az önce yaşadıkları o korku dolu anın ardından onu kaybetmenin korkusuyla onu ne kadar arzuladığını daha da iyi anlamıştı.

Yine de içinde yükselen ateşi bastırmaya çalışıyordu. Onun bedeni üzerinde hak iddia etmek değil, evliliklerini yeni bir gidişata sokmak istiyordu.

Ancak Laren'in dudaklarına daha ne kadar karşı koyabilirdi bilmiyordu. Ona sahip olma düşüncesi içinde bir çığ gibi büyümeye başlamıştı.

Derken karısının parmaklarının erkekliğine ulaştığını hissetti.

“Seni istiyorum Alex,” diye yalvardı Laren. “Az önce yaşadığım şeyi bana unuttur.”

Karısı daha cevap beklemeden eteğini yukarı kaldırmış ve onun üzerine tırmanmaya başlamıştı.

Onu yıllardır böyle istekli görmemişti ve aralarındaki cinsel hayat uzun süredir yalnızca soğuk bir şekilde, yeni bir bebek yapmak için verdikleri çabadan öteye gitmiyordu. Ama şimdi onu böyle arzulu görmek içindeki hayvani güdüyü uyandırmaya yetmişti.

Karısının kalçalarını kavradığı gibi onu havaya kaldırdı ve duvara yasladı. Dudaklarını bir saniye olsun onun dudaklarından ayırmamıştı.

Laren'in eli de hala erkekliğindeydi ve ona bir anlamda yol gösteriyor, kendi kadınlığına doğru rehberlik ediyordu.

Sonunda erkekliği Laren'in sıcak ve nemli kadınlığının ağzına dayandığında vahşi bir şekilde inledi. Laren da nefes nefeseydi ve bir an durup onun gözlerinin içine bakarak onu içine aldı ve tatlı soluğunu onun dudaklarının arasına bıraktı.

Alex onu kalçalarından tutmuş ve duvara iyice dayamıştı. Laren şimdi ondan biraz daha yüksekteydi ve onun yüzünü ellerinin arasına almış nefes nefese onu öpüyordu.

Alex erkekliğini saran sıcaklığın verdiği ateşle inliyor, onun içinde gidip geliyordu. Kendinden geçmişti ve o an da sanki karısını ruhunun derinliklerinde hissedebiliyordu.

İşte o an yeniden bir olmuşlardı. Yıllardır aralarında yaşanan o soğukluk bir anda silinip gitmiş, bedenleri ve ruhlarıyla yeniden birleşmişlerdi.

İkisi de soluk soluğaydılar. Alex, Laren'in içinde gidip geliyor, karısı da kalçalarını oynatarak onu kendine doğru çekmeye devam ediyordu. İkisi de zirveye ulaşmak üzereydiler.

Laren dudaklarını ondan çekti ve başını geriye atıp çığlık çığlığa zirveye ulaştı. Alex de o anda tohumlarını onun içine bırakmaya, tüm bedeniyle onun yeniden bir parçası olmanın keyfini yaşamaya başlamıştı.

Hemen ardından birbirlerine baktılar. Az önce olup bitene ikisi de inanmıyor gibiydi. Dudakları tekrar birleştiğinde Alex bunun rüya olmadığını anlamıştı.

Glen Arrin'e ulaştıklarında Laren'in yanakları hala kırmızıydı. Yol boyunca ikisi de konuşmamıştı.

Walter, Callum ve Dougal'ı yanına alan yaşlı adam, evinin önünde durmuş onlara el işaretiyle yanına yanaşmalarını işaret ediyordu.

“Bir sorun mu var Walter?” diye sordu Alex.

Adamın yüzünde kaygılı bir ifade vardı. “Ramsay. Onu dışarıda buldum. Sana haber vermem için ısrar edip durdu.”

“Ah, şükürler olsun,” dedi Laren, “O iyi mi?”

“Babası... Onu gözleri kapanana dek dövmüş. Onu gölün kenarında buldum ve gözlerine buz basıp yanımda eve getirdim. Yol boyunca ateşten, mağaradan bahsedip durdu. Sonunda da sana haber vermem için bana yalvardı. Uyuyana kadar sayıklayıp durdu zavallı.”

“Onu babasının yanına gönderemeyiz Alex,” dedi Laren, “Bana onu koruyacağına söz ver.”

Kocasının yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlamak güçtü. Ama Laren onu tanıyorsa, onun masum bir çocuğun babası tarafından şiddet görmesine izin vermeyeceğine emindi.

“Delikanlı bende kalabilir. Biliyorsunuz bir ailem yok ve yerim de var.”

“Şimdilik öyle olsun,” dedi Alex. “Ramsay'in babasıyla konuşacağım. Ama önce sana saldıran adamı bulmalıyız,” dedi ve Ross'un evine doğru yürümeye başladı. Bram ve Ross'un evin hemen önünde beklediğini görünce adımlarını hızlandırmıştı.

“Adamı yakalayamadık,” dedi Bram. “Aramaya yarın devam edeceğiz.”

“Sanki bir hayalet gibi iz bırakmadan kaçıp gitti,” dedi Ross.

Laren onun bir hayalet olmadığını pekâlâ biliyor, adamın ağzına kapanan elini hatırladıkça ürperiyordu.

Ross içeri girmiş, Bram da evinin yolunu tutmuştu. Laren da içeri girmek istemiş ama Alex onu durdurmuştu. Laren başını kaldırıp ona bakınca yanaklarının kızarmasına engel olamamıştı.

Kısa süre önce olanlar ona kendini yeniden canlı hissettirmeye yetmişti ve her ne kadar kocasının üzerine öyle atıldığı için utansa da buna pişman değildi.

Alex'in kaygılı bakışları hemen sonra ona hissettiklerini unutturmuştu. Kocasının tavrı bir anda değişmişti.

“Mağaraya dönmeni istemiyorum Laren,” dedi. “Bu akşam olanlardan sonra buna izin veremem.”

Laren kaşlarını çattı. Onun ne demeye çalıştığını anlayamıyordu.

“Alex, manastırla yaptığım anlaşmaya ne olacak? Verdikleri siparişi bir an önce bitirmeliyim. Burada cam yapamayacağımı sen de biliyorsun.”

Alex ona uzanıp sarıldı.

“Anlaşma umurumda değil Laren. Bu gece seni neredeyse kaybediyordum ve bir daha kaleden öylece ayrılmana izin vermem.”

“Ama yalnız olmayacağım ki? Ramsay da benimle...”

“Geri dönmüyorsun,” dedi Alex onun sözünü keserek. “O gümüşlere ihtiyacımız yok. Senin hayatın benim için her şeyden daha önemli.”

Kocasının sesi sertleşmeye başlamıştı ve Laren ne diyeceğini bilemiyordu. Bir şeyler söylemeye kalkınca Alex onu susturdu.

“Burada kalıp Nairna'yla birlikte kadınları organize edebilirsin. Burada da yapabileceğin önemli şeyler var.”

“Benden... Benden cam yapmayı bırakmamı mı istiyorsun?” dedi Laren. Kocasının söylediklerine inanamıyordu.

“Bunu sana emretmek zorunda bırakma beni,” dedi Alex gözlerini kaçırarak.

O seviştiği tutkulu eş gitmiş, yerine soğuk bir lider edasına bürünmüş olan klan şefi gelmişti ve dikte etmek üzere olduğu şey de çok ciddiye.

“Öyleyse izin ver Callum benimle gelip mağarada nöbet tutsun,” dedi son bir umutla.

“Hayır. Dışarısı güvenli değil,” dedi ve onu bileğinden tutup içeriye çekti.

“Alex... Hayır,” dedi Laren ayak direyerek. “Benden Nairna'nın gölgesinde yaşamamı bekleyemezsin. Benden bekleneni yapacak ve aldığım siparişi söz verdiğim gibi tamamlayacağım.”

Alex elini saçına götürdü ve derin bir iç çekti. Sakin kalmaya çalıştığı belli oluyor ancak sinirlerine bir türlü hâkim olamıyordu.

“Eğer bugün o adam seni kaçırıyorsa başına gelecekleri düşünebiliyor musun?” dedi sesinin tonunu ayarlamaya çalışarak.

Laren bakışlarını önüne indirdi. Başına gelecekleri hayal edebiliyordu. Muhtemelen ona tecavüz ederler ve onu köle olarak kullanmaya kalkarlardı.

“Sana birinin dokunmasına bile izin vermemem Laren. Cam yapmanın senin için ne demek olduğu umurumda bile değil. Benim için senin hayatın her şeyden daha önemli.”

Alex'in sözleri yüreğine bir bıçak gibi saplanmıştı. Oysaki yaptığı işle klanı para getirmeyi başardığı için kocasının onunla gurur duyacağını düşünmüştü. Cam yapmanın onun için ne demek olduğunu anlayacağını ummuş hatta buna tüm kalbiyle inanmıştı. Şimdiyse bunların hepsinin boş bir hayal olduğunu görebiliyordu.

Ama teslim olmayacaktı. Artık o güçsüz kadın olmayacaktı. Babası bir düşküncü ve elinde hiçbir şeyi yoktu. Laren onun gibi olmayacaktı. Saygı duyduğu bir işi vardı ve bundan vazgeçmeyecekti.

“Hayır,” dedi yine. “İşimden vazgeçmeyeceğim. Tıpkı senin şef olmaktan vazgeçmeyeceğin gibi ben de beni ben yapan şeyden kendimi mahrum etmeyeceğim.”

Alex ateş saçan gözlerle ona bakıyordu.

“Bunu yapmak zorundasın.”

Son sözünü söylemiş birinin mağrurluğuyla arkasını döndü ve Vanora'nın evine girdi. Laren onu takip etmekten başka çaresi olmadığını biliyordu.

İçeriye girince ne Vanora'nın ne de Grizel'in sorularına cevap verdi. Onları duymuyordu bile. Kızlarının yanına uzandı ve

pelerinini başına çekip Alex'ten olabildiğince uzak durmaya çalıştı.

Laren sabahdan beri onunla konuşmamıştı. Alex saldırganı bulmaları için bir ekip göndermiş ancak ekip sadece kan izleri ve nehre kadar giden at izlerinden başka bir şey bulamamışlardı. Adamın kim olduğunu ve geri dönüp dönmeyeceğini bilmeleri imkânsızdı. Ama en azından onu yaralamışlardı ve bu onlara zaman kazandıracaktı.

Kendini işe verip Laren'i düşünmemeye çalıştı. Ancak önceki gece yaşadıkları o ateşli anlar aklından bir türlü çıkmıyordu. Onun inleyen sesini, sıcak nefesini hala teninde hissediyor gibiydi.

Laren onu görmezden geliyordu. Ama ona söyleneni yapmıştı ve Nairna'yla birlikte diğer kadınları dolaşp neler yapmaları gerektiğini anlatıyorlardı.

O çalışırken Laren ve Nairna yanından geçtiler. Karısı ona dönüp bakmamıştı bile. Ama önceki gece ona söylediklerine pişman değildi. Onu öylece yerde uzanırken gördüğünde neredeyse aklını yitirecekti. Onu korumak zorundaydı ve bu içgüdüyü durdurması imkânsızdı.

Alex gözlerini ondan alamıyordu. Önceki gece mağarada yaşadıkları anlar aklından bir türlü gitmiyordu ve kendini istemsizce onun kalçalarına bakarken buldu. Hemen sonra onun, kalenin dışına doğru yürüdüğünü fark edince kendine geldi ve onun ardından koşmaya başladı.

Koşarak ona yetişti ve elini tuttu.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?”

Laren duruşunu dikleştirdi ve elindeki kovayı kaldırıp ona doğru tuttu.

“Kızların susuzluktan ölmelerini mi istiyorsun? Gidip gölden su alacağım. Yoksa buna da mı izin vermeyeceksin.”

“Yalnız gitmene izin veremem,” dedi ve kovayı onun elinden kapıp buz tutmuş göle doğru yürümeye başladı. Laren burnundan soluyarak onu takip ediyordu.

Kovayı suya daldırıp doldurdu ve karısına uzattı, “Al bakalım.”

Laren’in öfkesini dizginleyemediğini görebiliyordu, “Şimdi de kızlarım için bir kova su dahi alamayacak kadar aciz görüyorsun beni demek.”

Alex öfkeyle kovayı yere çaldı.

“Lanet olsun Laren. Dün gece seni az daha kaybediyordum. Benden bunu isteyemezsin. Tehlike hala geçmiş değil ve onun geri geleceğine eminim. Senin kimseye tutsak olmana izin vermeyeceğim.”

“Ama beni kendine esir ettiğinin de farkındasın değil mi?” dedi Laren. Sesinin tınısı buz gibiydi, “İstersen beni kendine zincirle, böylelikle gözün hep üzerimde olur. Ya da belki beni bir yatağa zincirler ve dilediğin zaman gelir keyfine bakarsın.”

“Dün gece üzerime saldıran sendin,” dedi Alex hiç düşünmeden. “Ben seni rahatsız etmemek için elimden geleni yapıyordum.”

Laren elini şaşkınlıkla açılan ağzına götürdü.

“Keşke uzak dursaydın,” dedi öfkeyle. “Belki de beni boşamalısın. Böylece istediğim kadar cam yapabilirim.”

İkisi de hadlerini aşmışlardı ve Alex onun bunu öfkesinden söylediğini biliyordu. Kendisi de densizlik etmişti ve ona kendini nasıl affettireceğini bilmiyordu. Bir süre ikisi de söylediklerinden duydukları utançla sessiz kalmışlardı.

“Eğer cam fırınları bu kadar uzakta olmasaydı...” diye söze girdi Alex. “Belki bahar geldiğinde yine çalışmaya başlayabilirsin. Ama önce şu adamı yakalamamız gerek.”

“Bunun benim için ne demek olduğunu bir türlü anlayamıyorsun, değil mi?”

Alex ne diyeceğini bilemiyordu. Laren eğilip yerdeki kovayı aldı ve göle daldırıp doldurdu. Karısı haklıydı, bunun onun için ne demek olduğunu tam olarak anlayabilmiş değildi. Kendi

hayatını tehlikeye atacak kadar büyük bir tutkuyla cam yapmaya devam etmek istemesini hiçbir zaman anlayamayacaktı da.

“Öyleyse bana anlat,” dedi onu yeniden bileğinden yakalayarak. “Senin güvenliğini sağlamaya çalışıyorum ve bu yüzden bana bir canavarmışım gibi davranıyorsun.”

Laren, onun bileğini tutan elini sıkıca tuttu ve sakın bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Cam yapmak bana bir amaç veriyor. Bu beni diğerlerinden farklı kılan tek şey. Bu işi yaparak kendimi ispatlayabilirim. Kimsenin beni babam gibi bir düşkün olarak görmesini istemiyorum.”

Alex onun nemli gözlerinde evlendiği o genç kızı görmüştü yeniden. Daha önce onun ailesinin fakirliği veya babasının düşkünlüğü hakkında hiç düşünmemişti. Ona baktığında yalnızca kalbini çalan dünyalar güzeli kızı görüyor, onu nereden geldiğine aldırmış etmeksizin seviyordu. Oysaki hiç bu açıdan bakmaya çalışmamış, diğerlerinin onun hakkında ne düşündüğüne önem vermemişti. Ama görünen o ki karısı buna önem veriyordu ve bu onun için çok önemliydi.

Alex düşüncelere dalmış sessizce dururken Laren ekledi. “Beni bundan alıkoyma Alex. İzin ver bunu yapmaya devam edeyim.”

“Tehlike geçene kadar Glen Arrin'de kalacaksın,” dedi sonunda.

“Peki, ya sonra?” diye sordu Laren fısıltıyla.

Ne diyebilirdi ki? Eğer onu cam yapmaktan mahrum ederse kendisine karşı hiç dinmeyecek bir nefret besleyeceğini çok iyi biliyordu. O anda ona umutla bakan mavi gözlerinde nefreti görmek istemiyordu.

“Callum seni korumayı kabul ederse gelip çalışabilirsin.”

Laren'in mavi gözleri bir anda parlamıştı. Kollarını onun boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı.

Ancak Alex verdiği karardan hala kuşku duyuyordu ve ona karşılık vermedi. Evliliğini kurtarmak için kendinden ödün

vermesi gerekmişti ve eğer onun başına bir şey gelirse bunun sonuçlarına katlanabilir miydi bilmiyordu.

Finian yere uzanmış yatıyor, yarasından akan kan donmuş toprağa damlıyordu. Üzerinden neredeyse bir hafta geçmesine rağmen yara kapanmamıştı ve artık bir şeyler yapılmazsa kolunu kaybedebilirdi. Daha şimdiden ateşi yükselmeye başlamıştı.

Bir an sonra artık klanına dönüp yarasının iyileşmesini beklemekten başka çaresi olmadığına karar verip güçlüğüle doğruldu. Gözleri kararıyor, ayakta durmakta zorlanıyordu.

Derken bir atlının yaklaştığını duyunca çalıların ardına çöküp gelenin kim olduğunu gözlemeye başladı. Sonunda atlının bir rahip olduğunu fark edince korkusu dinmişti. Ortada tehdit yaratacak bir durum yoktu ve ayağa kalktı.

Rahip onu görmüş, ona doğru at sürmeye başlamıştı. Finian olduğu yere oturup kaldı. Yürümeye gücü yoktu. Genç rahip onu öyle görünce atından indi ve telaşla yanına geldi. Kollarını sıvayıp onun önünde diz çöktü.

“Kanaman var. İzin ver sana yardım edeyim.”

Finian, başıyla onu onayladıktan sonra tuniğinin kolunu yukarıya doğru sıyırdı. Rahip bir süre yarasına baktıktan sonra atına koştu ve bir bohçayla geri döndü.

“Kılıç yarası, değil mi?” dedi bohçayı açıp bir bez parçası çıkarırken, “Şansın var iltihap kapmamış. Yarayı temizleyip sarabilirim ama dikiş atmak için yanımda malzeme yok. Yine de benimle Glen Arrin'e gelebilirsin. Orada sana yardım edeceklerdir.”

“Glen Arrin mi?” diye tekrar etti onu Finian duyduğuna inanamayarak.

“Evet,” dedi Rahip. “Orada bulunan cam ustasına yeni manastırın planlarını götürmeliyim.”

Adam yarayı sararken acısından dişlerini sıkı Finian.

“Gelecek misin?” diye tekrar sordu Rahip. “MacKinlochlar yardımsever insanlardır.”

Ancak Finian başını sağa sola salladı. Klandan kimse onun yüzünü görmemişti ama kolundaki yarayı fark ederlerse ondan şüphelenirlerdi ve bu da kimliğini açığa çıkarırdı.

“Sağol rahip ama sanırım aileme dönsem iyi olacak.”

Rahip ona gülümsedi. “Aile kutsaldır. Tanrı yanında olsun. Hadi, var sevdiklerinin yanına git.”

Finian'ın içine düşen acı tarifsizdi. Aile gerçekten de kutsaldı ve onları korumak için her şeyi yapmak zorundaydı. Gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı.

Kış artık yüzünü iyiden iyiye göstermeye başlamıştı.

Laren camlarıyla ilgilenmeye devam ediyordu ve daha şimdiden şeffaf plakaları hazırlamıştı. Callum onu korumayı kabul etmişti ve mağaranın çevresinde her gün devriye geziyordu.

Laren onun için kaygılıydı. Genç adam hala bir kelime dahi etmemişti. Bazen ona yiyecek bir şeyler sunuyor, karşılığında sadece baş selamı alıyordu.

Şu yabancı bir daha görülmemişti ve Alex'in içi biraz daha rahat gibiydi. Ama yine de yer yer ona kaygılarından bahsediyor, her an tetikte olmasını salık veriyordu.

Bir sabah mağaraya doğru gitmek üzere hazırlanırken bir rahibin at sırtında Glen Arrin'in kapısının önüne geldiğini gördü. Adam kahverengi basit cübbesi ve başındaki başlığıyla münzevi birini andırıyordu.

Kapının önünde durup atından indi ve sanki doğru yere geldiğinden emin olmak istiyormuş gibi ortalığı kolaçan etmeye koyuldu.

Laren onun planları getirmek için gelen rahip olduğunu tahmin etmişti ve hemen Nairna'ya haber gönderdi. Kadın koşar adımlarla gelip rahibi karşıladı. Adam yorgun görünüyordu ama yine de onlar gülümsemeye gayret göstermişti.

“Manasturdan geldiğini tahmin ediyorum,” dedi Nairna. Rahip sadece başını sallamakla yetinmişti. “Yorgun olmalısın. İzin ver

sana yiyecek bir şeyler sunalım. Sonra da bizim için sabah duası edersin.”

“Ta... Tabi,” dedi rahip bir an duraksayarak. Hemen sonra da kendini tanıttı, “Ben Rahip Stephen.”

“Hoşgeldin rahip, dilersen Laren sana camları göstereyim. Klan halkının bundan haberi yok, bu yüzden mağaraya geçelim.”

“Mağara mı?”

Adamın aklı karışmış gibiydi. Laren hemen açıklama ihtiyacı duydu.

“Camı mağarada yapıyoruz. Ocaklar için en uygun yer,” dedi Laren. Onu kalenin duvarlarından uzaklaştırmak için can atıyordu. Rahibi görenler kesin dedikoduya başlayacaktı.

Adam başını eğip kendisine önerilen yemeği reddetti ve bir an önce planları göstermek istediğini söyleyip mağaraya doğru onları takip etmeye koyuldu.

Laren yol boyunca ona gerçeği anlatmanın uygun olup olmayacağını düşünüyordu. Tanrının yolundaki insanlara camı kendisinin değil de, erkek kardeşinin yaptığını söyleyerek yalan söylemişti ve bu yüzden de vicdanı rahat değildi. Üstelik anlaşmaları uzun sürecek ve er ya da geç gerçek cam ustasının kim olduğu ortaya çıkacaktı.

Mağaranın ağzına yanaştıklarında dayanamayıp tüm cesaretini toplayarak söze girdi.

“Dürüst olmak gerekirse camı yapan benim, erkek kardeşim değil.” diye itiraf etti. Nairna ona sert bir bakış atmıştı ama o doğruyu söylemeye kararlıydı. “Manastıra karşı dürüst olmalıydım. Özür dilerim. Ama başrahibin kadın olduğum için işi reddedeceğinden korktum.”

Adam hiç tepki vermemişti. Sanki onun ne anlattığından bihaberdi. Laren ona incelemesi için yeni yaptığı parçalardan birini verdi. Adam uzun uzun camı inceledikten sonra tatmin olmuş bir şekilde camı ona geri uzattı.

“Planlar yanında mı?” diye sordu Nairna.

Adamın ifadesi bir an garipleştiyse de hemen sonra yanında taşıdığı bohçayı açıp bir süre karıştırdıktan sonra bulduğu

parşömeni Laren'e uzattı. Parşömente yapılacak işlerin kopyaları çizilmişti. Laren bir süre şemaları inceledikten sonra başını kaldırdı ve adama baktı.

“Bunları yazdan önce hazır edemem. Ayrıca bana pencere ölçülerini de getireceğini sanıyordum?”

“Şey... Ölçüleri gelip neden kendin almıyorsun?” dedi rahip. “Başrahip bunun daha uygun olacağına karar verdi. Ben sana eşlik edebilirim.”

Laren bir an düşündü. Ancak Alex onun Glen Arrin'den ayrılmasına asla izin vermezdi.

“Bence en doğrusu ölçüleri sizin alıp getirmeniz. Hatta inşaat ilerledikçe çerçeveleri de getirseniz çok daha iyi olur.”

Adam hafifçe başını salladı ve ona ne gibi malzemeler kullandığını sormaya başladı.

Aradan geçen yarım saat boyunca Laren ona nasıl malzemeler kullandığını anlattı ve hangi renkleri yoğun olarak camlarda görmek istediklerini sordu. Sonra da ateşten aldığı camı aceleyle çevirmeye başladı. Neredeyse onu unutuyordu.

Bir an sonra rahip uzanıp onun elini tuttu.

“Sorumu duydun mu?”

Laren onun dokunuşuyla kızardı ve gerçekliğe döndü, “Özür dilerim. Camı ateşte fazla tutmuştum ve... Neyse. Geç oldu. Kızlarımın yanına dönsem iyi olacak.”

Rahip elini onun elinde bir süre daha tuttu. Bu Laren'i rahatsız etmeye başlamıştı. Nairna çoktan Glen Arrin'e dönmüştü ve Callum da mağaranın dışındaydı.

“Sana eşlik etmemi ister misin?”

Laren donup kalmıştı. Daha önce ona Alex'ten başka hiçbir erkek dokunmuş değildi ve ne yapacağını bilemiyordu.

Sonunda elini çekip arkasını döndüğünde Alex'i mağaranın ağzında dururken gördü.

Ağustos 1303

Alex, Laren'i dizlerini içine çekmiş yatarken bulmuştu. Gün ortasında bile artık onu yataktan çıkaramıyordu. Gidip tahta pencere korumalıklarını açtı ve içeriye biraz ışık girmesini sağladı.

"Hasta mısın?" diye sordu.

Laren öylece duvara bakıyordu ve yüzü solgundu. Oğullarını kaybetmelerinin üzerinden daha bir yıl bile geçmemişti ve sanki oğluyla birlikte karısını da toprağa vermişti. Laren artık onunla konuşmuyordu bile.

Oysa birkaç ay önce her şeyin yolunda gitmeye başladığını düşünmüştü Alex. Beraber uzanmışlar ve sonunda karı koca olarak uzun süredir yerine getirmedikleri görevlerini yerine getirmişlerdi. Ancak onun kendisine sarılışındaki soğukluğu fark etmişti ve o andan sonra da karısı tıpkı bir mum gibi yavaşça sönüp gitmişti.

Gidip yatağın başına oturdu Alex.

"Sana yardım etmek istiyorum Laren. Ama ne yapacağımı bilemiyorum."

Laren uzanıp onun elini tutmuş ve karnına götürmüştü. Alex bir an soluğunu tutmuştu. Onun neyi işaret ettiğini anlamıştı ve heyecandan ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilemiyordu.

"Laren... Bu harika bir haber. Bebek ne zaman geliyor?"

"Baharda," dedi Laren duygusuz bir ses tonuyla. Alex onu anlayamıyordu. Yoksa bebeği istemiyor muydu? Sonunda onun ağlamaya başladığını fark etti. Onu omuzlarından tutup teselli etmeye çalıştı.

"Bu kez her şey güzel olacak," dedi. Karısı belli ki yeni gelen bebeklerini de kaybetmekten korkuyordu. "Sana söz veriyorum. Tanrı bizi yeni bir bebekle kutsuyor."

"Ya yine olursa... Ya onu da kaybedersem..."

"Hayır. Böyle düşünmeyi bırak. Ona bir şey olmayacak."

Ancak Laren ne kıpırdıyor ne de başını kaldırıp ona bakıyordu.

Onu yalnız bırakmalısın dedi içinden bir ses, Şu anda seni yanında istemiyor.

Alex içindeki karmaşık duygularla kalkıp kapıya doğru yürümeye başladı. Kapıda durup arkasını döndü ve tekrar yatağa kıvrılmış olan karısına son bir kez baktı.

Laren sanki doğmamış bebeklerini korumak istercesine ellerini karnına siper etmişti.

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

“**M**anastırına dön,” diye emretti Alex, rahibe. Bir eli kılıcındaydı, “Hemen şimdi.”

“Nasıl istersen,” dedi rahip Stephen başını eğerek. Ancak yüzünde hiçbir utanç ifadesi yoktu. Sanki yaptığı şeyin yanlış olduğunu düşünmüyor gibiydi. Callum adamın yanına geçip ona mağaranın dışına kadar eşlik etti.

Alex, Laren'e döndü.

“Şu rahip neden elini tutuyordu?” diye sordu karısına sakın bir sesle. Laren önündeki cam parçasına bakarak söze girdi.

“Elimi falan tutmuyordu. Sadece bana Glen Arrin'e kadar eşlik etmeyi teklif ediyordu.”

“El ele mi?” diye sordu Alex. Rahiplerin bekâret yemini etmiş olduklarını pekâlâ biliyordu ama yine de aralarında bazılarının bu yemini tutamayacak kadar nefesine düşkün olduklarına şüphesi yoktu ve bir rahip bile olsa kimsenin karısına dokunmasına göz yumamazdı.

Laren'e yaklaşıp onu belinden tuttu ve kendine doğru çekti. Bir süre onun güzel mavi gözlerine ve duman kokusu sinmiş kızıl saçlarına baktı. Sonra da gözleri onun pembe dudaklarına kenetlendi.

Laren kendini geri çekip ona bir baktı. “Rahip bana planları getirmiş hepsi bu. Böyle kıskanç olmanı gerektirecek bir durum yok.”

Fazla korumacı davranıyor olabilirdi belki ama Laren'in ne düşündüğünü umursamıyordu. Sanki onun üzerinde hak iddia edencesine onu sıkıca tutmaya devam etti.

Her gece yan yana uyumalarına rağmen Laren kızlarını sıcak tutmak için onlara yakın uyuyordu. Oysaki bir an önce kendi odalarına sahip olmak ve onunla baş başa kalmak için neler vermezdi.

“Lanet rahip bile son haftalarda benim sana dokunduğumdan çok dokundu,” dedi kıskançlıkla.

Laren onun sözlerinden rahatsız olduğunu çırpınıp ondan kurtulmaya çalışarak gösterdi.

“Ne yapalım. Kalenin inşaatı tüm zamanını alıyor.”

Bu doğrudu. Şu gizemli yabancının ortaya çıkmasından sonra tehlikede olduklarına kanaat getirmiş ve işleri hızlandırmak için neredeyse gece gündüz çalışmaya başlamıştı.

“Yakında dış duvarlar bitecek,” dedi onu bırakarak. “Birkaç haftalık işimiz kaldı.”

Laren başını salladı. Sonra da işine geri döndü. Alex bir süre onu izledikten sonra söze girdi.

“Nairna bir kutlama düzenliyor. Biliyorsun ki Noel zamanı. Sen de orada olmalısın.”

Laren'in yüz ifadesi bir anda değişmişti. Mahcup olmuş gibi bir hali vardı.

“Ona hazırlıklar için yardım etmeliydim. İşime kendimi öyle kaptırmışım ki Noel'in geldiğini bile unuttum,” dedi cam ocağındaki ateşe bakarak, “Bana bir iyilik yapıp Ramsay'i bulur musun? Ateşle o ilgilenebilir.”

“Peki, sonra da beraber Glen Arrin'e döneriz,” dedi Alex. Onunla birlikte kaleye dönmek ve bir çeşit illüzyon bile olsa klan halkına onun halkın hanımefendisi olduğunu göstermek istiyordu. İşin aslı her şeyden çok, ona kendisini böyle hissettirmek için yanıp tutuşuyordu. Şu saldırı olayından sonra adamı yakalamaya odaklanıp yine onu ihmal etmişti.

Kar atıştırmaya başlamıştı. Alex mağarayı geride bırakıp Glen Arrin'e doğru yürümeye başladı. Bir an sonra Ramsay'i nerede bulacağına dair bir fikri olmadığını fark etti. Önce Walter'ın evine baksa iyi ederdi. Zira delikanlı diğer çocuklarla pek zaman geçirmezdi.

Ancak tepenin ucuna geldiğinde çocuğun yere çökmüş beklediğini gördü. İyice büzüşmüş, soğuktan korunmaya çalışıyordu. Zavallının üzerinde yalnızca ince bir tunik vardı ve Alex onun kendi eski tuniği olduğunu fark etmişti. Belli ki tuniği ona Laren vermişti.

Alex onun yüzünü bir süre inceledi. Neyse ki çocuğun yüzünde yeni morarıklıklar yoktu. Babası Eoin de ortalarda görünmüyordu. Walter çocuğu şimdilik evine almıştı almasına da, delikanlı bundan daha iyisini hak ediyordu. Belki kuleyi yeniden inşa ettiklerinde çocuğu sahiplenebilirlerdi. Bunun Laren'i mutlu edeceğini düşünüp kendi kendine gülümsedi.

“Ramsay! Laren'in sana mağarada ihtiyacı var,” dedi çocuğa. “Ama bu geceki kutlamaya gelmek istiyorsan bir şeyler ayar...”

“Gelmek istemiyorum,” dedi Ramsay ve ayağa kalkıp mağaraya doğru koşmaya başladı. Sanki daha fazla konuşmak istemiyordu.

Alex onu takip etti. Mağaraya ulaştığında Laren'in gitmek için hazırlandığını gördü. Başına başlığını geçirmişti ama uzun saçları göğüslerine kadar düşüyordu. Ramsay'e bir şeyler söyledikten sonra dışarı çıktı ve onunla beraber yürümeye başladı.

Yanaklarına değen kar taneleri, teninin sıcaklığıyla buluşur buluşmaz erimeye başlıyordu.

Bir süre sessizce yürüdükten sonra başını ona çevirdi.

“Seni hiçbir erkeğe değişmeyeceğimi bilmelisin.”

Alex bunun üzerine ona gülümsedi ve onu çekip kolunun altına aldı, “Ama yine de benden diğer erkeklere güvenmemi isteme.”

Sessizce kaleye doğru yürümeye devam ettiler. Duvarlara meşaleler dikilmişti ve iç avluya doğru yaklaştıklarında neşeli bir melodi duymaya başladılar. Monroe gaydasını çıkarmış çalışıyordu ve insanlar iç avlunun ortasında yakılmış olan ateşin etrafında toplanmaya başlamışlardı.

Alex, Nairna'nın iç avluyu ökse otlarıyla süslemiş olduğunu fark etti. Bu onu gülümsetmişti. Laren da ona bakıp gülümsedi.

“Biz de evimizi her Noelde böyle süslerdik,” dedi Laren. “Kız kardeşlerimle birbirimize otlardan ördüğümüz kolyeler ve bileklikler hediye eder, sanki onlar altındanmış gibi birbirimize poz verirdik.”

“Peki ya gerçek hediyeler?”

“Annem bize atkı veya eldiven örerdi. Babam da tuzak kurup tavşan yakalarsa o gece ziyafet çekerdik.”

Alex ona gülümseyerek bakıyordu. Karısının hayatıyla ilgili ne kadar da az şey biliyordu.

“Kızlar nerede?” diye sordu Laren.

“Bak, oradalar!”

Bir grup küçük kız Grizel'in etrafında halka oluşturmuş dans ediyorlardı. Grizel en güzel dans edenin eline küçük parlak taşlar koyuyordu.

“Onu böyle görmek bir mucize değil mi?” dedi Alex, annesini göstererek. “Daha sonra da Dougal onlara bir çadırda hikâye anlatacak. Yani güvendeler. Bu gecenin tadını çıkarmanı istiyorum.”

Laren kızlara bir süre baktı ve neşelerinin yerinde olduğunu görünce başını sallayıp Alex'i takip etti.

Beraber kalabalığın içine yürüdüler. Alex onu elinden tutup öne çıkardı ve Monroe'ya işaret etti. Adam işareti alınca biraz daha yumuşak bir melodi çalmaya başlamıştı.

“Hadi dans edelim,” dedi Alex, onu elinden tutup herkesin ortasına çekştirerek. Laren bir şey söylemeye fırsat bulamadan kendini ortada buldu. “Sanki burada bizden başka kimse yokmuş gibi benimle dans etmeni istiyorum.”

“Ama bütün klan bize bakıyor,” dedi Laren, utanıp başını onun boynuna gömerek.

Alex onu çenesinden tutup gözlerine bakmaya zorladı ve eğilip burnunu onun burnuna dokundurdu.

“Boşver onları,” dedi Alex ve onu belinden tutup dans etmeye zorladı. Bir süre sonra Laren' ile göz göze dans etmeye başladılar. En son ne zaman böyle dans etmişlerdi hatırlamıyordu Alex. Eğilip dudaklarını onun dudaklarına iyice yaklaştırdı.

“Beraber kutladığımız ilk Noel'i hatırlıyor musun?” diye sordu Alex.

“Nasıl unuturum. Beni o gece ilk kez öpmüştün” dedi Laren yanakları kızarak.

Alex elini onun yanağına götürüp okşadı. Onu iyice kendine bastırmıştı. Elinde olsa onu kendi derisinin altına gizlerdi.

“Bu akşamki oyunlar için herkes bir hediye hazırladı. Herkes elinden geldiğince bir şeyler katacak,” dedi Ross, yüzünde hınzır bir gülümsemeyle onlara yanaşarak.

Laren kendini hafifçe geri çekti. Yüzü kızarmıştı. Alex başıyla onayladı. “Biz de bir şeyler ayarlayacağız,” dedi.

Ross yanlarından uzaklaşınca kenara doğru yürümeye başladılar.

“Yaptığın camlardan bir parçayı hediye olarak sunmaya ne dersin?” diye sordu Alex.

“Hayır,” dedi Laren hiç düşünmeden.

“Büyük bir parça olmasına gerek yok. Hatta şu yaptığın renkli parçalardan kalanları bile versek yeter.”

“Bunu bir sır olarak saklamayı tercih ederim,” dedi Laren. Eninde sonunda sırrını paylaşmak zorunda olduğunu bilse de henüz buna hazır değildi. Herkesin ona bakıp fısıldayacağına emindi ve bu onu geriyardı.

“Neden? Senin kendini onlara ispatlamak istediğini sanıyordum?”

Laren kalabalığın dışına doğru yürümeye başladı. Alex onu takip ediyordu.

“Ben sadece henüz kendimi hazır hissetmiyorum,” dedi Laren.

“İşleri manastıra teslim ettiğinde herkes gerçeği öğrenecek zaten.”

“Bana biraz daha zaman ver,” dedi Laren. Herkesin gözü üzerindeyken cam işine nasıl konsantre olabilirdi ki?

Nairna neşeyle onlara doğru yürüyordu.

“Demek buradasın. Hadi, oyunumuza başlıyoruz,” dedi ve onu elinden tutup diğer kadınların yanına doğru çekti.

“Neler oluyor?” diye sordu Laren.

Nairna cevap vermemiş, bunun yerine tüm kadınları sıraya dizmeye başlamıştı.

“Şimdi,” diye seslendi erkeklere, “Kim oyuna katılmak ister?”

Erkekler şaşkınlıkla ona bakıyorlardı. Karılarının sıraya dizildiğini görünce çoğu öne çıktı. Alex de onların arasındaydı.

“Ne yapıyor bu böyle?” dedi Laren, Vanora'ya dönerek.

“Bu oyunu bilmiyor musun?” dedi yaşlı kadın. “Bekle ve gör, çok eğleneceksin.”

“Şimdi hediyelerinizi hazırlamak için on dakikanız var,” dedi Nairna, erkeklere seslenerek, “Sonra onları bir sepete koyacağız ve kadınlar hediyeyi vereni tahmin etmeye çalışacaklar.”

Erkekler gülüşerek hediyeleri getirmek için dağıldıklarında Nairna kadınlara gözlerini kapatmalarını söyledi. Laren neler olup bittiğini anlamasa da ona söyleneni yaptı.

Erkekler hediyelerle dönmüşlerdi ve tek tek ellerindekileri sepete yerleştirmeye başladılar.

“Şimdi gözlerinizi açın,” dedi Nairna, kadınlara seslenerek. Sonra da sepeti onların önünde gezdirip her birinden bir cisim seçmelerini istedi.

Kadınlar bir bir hediyeleri seçmeye başladılar. Bir tanesi sepetten kurutulmuş çiçekler, bir diğeri de yün bir atkı aldı. Sonra bir parça ballı kek çıkardı bir diğeri. En sona Vanora ve Laren kalmıştı.

Vanora cam bir kavanoz çekti sepetten ve incelemeye başladı. Laren'e ise bir şişe İskoç viskisi kalmıştı.

“Bu da ne?” dedi Vanora, “Hangi erkek bir kadına kül ve kum verir ki?”

Laren bunu duyar duymaz Alex'e baktı. Yanakları kızarmış, başını önüne eğmişti.

Kadınlar tek tek ellerindeki hediyeleri kimin verdiğini tahmin etmeye çalışıyorlardı. Herkes gülüp eğleniyordu. Sıra Vanora'ya geldiğinde yaşlı kadın huysuzca söylendi.

“Şu kum ve külü kesin beni kızdırmak için Ross vermiştir,” dedi. “Kadın ruhundan hiç anlamaz yaşlı keçi.”

Diğerleri güldüler. Ross öne çıktı ve hediye onun vermediğini belirtti.

“Bir de karım olacaksın. Beni daha iyi tanırsın sanmıştım” dedi

Laren'in sırası geldiğinde hemen öne çıktı ve hediye veren tahmin etmeye çalıştı. Aslında bu hiç de zor değildi.

“Bence viskiyi veren Ross'tan başkası olamaz,” dedi.

Yaşlı adam kahkahayı bastı ve Vanora'ya döndü. “Kalbime giden yol şişelerden geçer aşkım. Yıllar süren evliliğimizde bunu anladın sanıyordum.”

“İyi de bu kum ve külü veren kim?” diye sordu Vanora.

“Tahminimce Alex,” dedi Laren gülümseyerek.

“Hediyeyi kabul edip Ross'a öpücük verecek misin? Yoksa başka bir hediye mi seçeceksin?” diye sordu Nairna.

“Ben kum ve kül kavanozunu tercih ederim,” dedi Laren, Alex'e kaçamak bir bakış atarak.

Isıran soğuğu yarararak mağaraya doğru yürümeye başladılar. Alex, Laren'i kendi peleriniyle sıkıca sarmıştı. Karısı gergin görünüyordu.

Mağaranın ağzına geldiklerinde Laren durdu. "İzin ver Ramsay'i göndereyim."

Bir dakika kadar sonra çocuk mağaranın ağzında görüldü. Yine başını önüne eğmişti. Alex onu kolundan tuttu.

"Walter sana iyi davranıyor mu?" diye sordu çocuğa.

Ramsay başını sallamakla yetindi.

"Peki, ya baban? O günden sonra Eoin seni bir daha rahatsız etti mi?"

Çocuk yine başını salladı. Alex onun çektiği işkenceleri daha önceden fark etmediği için suçluluk hissediyordu. Ancak onun başına bir daha bir şey gelmemesi için elinden geleni yapacaktı.

"Babanın evine bir daha dönmek zorunda değilsin. Ben bir şeyler ayarlayacağım."

Çocuk o an başını kaldırıp ona baktı. Sanki ne diyeceğini bilemiyordu. Ama duydukları hoşuna gitmiş gibiydi. Hemen sonra koşarak Glen Arrin'e doğru ilerlemeye başladı.

"Ona göz kulak olduğun için teşekkürler," dedi Laren arkasından. Sonra da mağaraya, ateşin başına döndü ve kırmızı bir kor halindeki cam parçasını ocaktan aldı. "Biraz daha işim var. Yarım saat sonra ateşi tekrar hızlandırmalıyım."

Alex pelerinini yere serdi ve onu yanına davet etti. "Öyleyse gel otur biraz."

Laren tereddüt ettiyse de oturdu. Alex onunla burada görüşmenin pek de iyi bir fikir olmadığını düşünüyordu. Zira Laren'in aklı sürekli camdaydı. Ancak artık görüşebildikleri tek yer orasıydı.

"Bu hiç hoşuma gitmiyor," dedi sonunda. "Birbirimizi göremez olduk."

"İkimizin de yerine getirmesi gereken sorumlulukları var," dedi Laren.

“Duvarın inşaatı yakında bitiyor. Sonrasında bize kalacak bir yer ayarlayacağım,” dedi ve bir süre ateşe baktı. “Peki, ya senin işin ne zaman bitecek?” diye sordu. Ona cam için izin vermişti vermesine de, bunun onları böyle ayıracağını tahmin etmemiştir. Onu sabah mağaraya giderken görüyor, akşam döndüğünde de yorgun düşmüş bir şekilde ikisi de uyuya kalıyorlardı.

“Yaza kadar devam edecek gibi görünüyor,” dedi Laren. “Ramsay camı şişirmeyi öğrendi ancak daha çok çalışması gerek. Bu yüzden ona da eğitim vermeye devam etmeliyim.”

“Keşke zamanı geri alabilsem,” dedi Alex. “Keşke o iki genç aşığı bize yeniden yaşatabilsem.”

Ardını dönüp ateşin duvara düşürdüğü gölgeleri izlemeye koyuldu. Laren’in gölgesi ona doğru yaklaşıyordu. Yüzünü ona döndüğünde karısının kızıl saçlarını açtığı gördü. Örgülerin etkisiyle kıvrılmış bukleler omuzlarına düşüyordu.

Elini elbisesinin askısına götürdü Laren. Ancak Alex onun gözlerinde hiçbir istek göremiyordu. Sanki onu yatıştırmak için kendini sunmaya kalkıyor gibiydi.

Onu ölesiye istiyor ama Laren’in kalbi buna dâhil olmayacaksa ona dokunamayacağını biliyordu.

“Bunu yapamam,” dedi sonunda. “Aramızdaki mesafeyi bedenlerimizin açlığını doyurarak çözemeyiz.”

Laren’in mavi nazarlarını iç burkan bir acı doldurmuştu. Ancak Alex kararlıydı. Ona dokunmayacaktı.

Laren üstünü başını hızla toparlayarak hiddetle konuşmaya başladı. “Seni artık tatmin edemiyorum, değil mi?”

Alex mermer masanın üzerinde soğumaya bırakılmış bir cam parçasını eline alıp inceledi. Renksiz parça belli ki kullanışsızdı ve öylece bir kenara bırakılmıştı. Kenarları pürüzlü olmasına rağmen keskindi. Hemen sonra onu gerisin geri masaya bıraktı ve arkası Laren’e dönük, konuşmaya başladı.

“Evliliğimize ne oldu bilemiyorum. Artık tanıdığım Laren değilsin.”

“Evet, haklısın değilim,” dedi Laren cesur bir ses tonuyla. Az önce yaşadığı hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyor gibi bir hali vardı.

“Oğlumuzu toprağa verdiğimiz günden beri benden kaçırıyorsun,” dedi Alex. “Kendini bu mağaraya gizlediğinden beri sanki bir karım yokmuş gibi hissediyorum.”

Laren'in ifadesi sertleşmişti, “Uzaklaşan yalnızca ben değildim. Eve döndüğümde seni ortalarda görmüyordum. Benimle zaman geçirmektense klan halkını tercih ediyor, biz uyuduktan sonra dönüyordun.”

“Ben onların şefiyim. Bu benim görevim.”

Karısının bu gerçeği anladığını ve buna saygı duyduğunu düşünüyordu. O dönem daha yeni şef olmuştu ve klanın ihtiyaçlarını gidermek için çok çalışıyordu.

“Keşke gerçeğin bu olduğuna inanabilseydim. Beni görmezden geliyordun.”

Karısının yönelttiği suçlama gerçekten ağırdı ve gerçeklik payı da yok değildi. O zamanlar Laren'e acısını dindirmek için nasıl yardım edeceğini bilemiyor, kendi acısıyla bile güçlükle başa çıkabiliyordu. Bu yüzden hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam etmeyi deniyor, kendini klanın işleriyle meşgul edip acısını unutmaya çalışıyordu.

“Seni görmezden gelmeye çalışmıyordum,” dedi Alex.

Laren o anda öylesine kırılgan görünüyordu ki Alex'in aralarını düzeltme umudu iyiden iyiye kırılmaya başlamıştı.

“Evlenmeden önce kimse bizim beraber olmamızı istemezdi. Geceleri gelir, kimseye görünmeden beni alır ormana götürürdün” dedi Laren, yavaşça bakışlarını ona doğru kaldırarak, “Birbirimizi öyle severdik ki bizi hiçbir gücün ayıramayacağına inanıyorduk.”

Alex o günleri hatırlıyordu. Uzanıp Laren'in elini tuttu ve avucunun içine bir öpücük kondurdu.

“Artık beni eskisi gibi sevmediğini düşünüyorum,” dedi Laren, acı çekiyormuş gibi dudaklarını bükerek.

“Bu doğru,” diye itiraf etti Alex. “İkimiz de değiştik,” diye devam etti acısını belli etmemeye özen göstererek. “Hiçbir aşk başladığı gibi yaşanamaz ama onu daha güçlü kılmak elimizde.”

Laren uzanıp elini onun kalbinin üzerine koydu. Sanki bir çare düşünüyormuş gibi Alex'e uzun uzun baktı ve sonunda, “Gün batımı bizim sınırimız olsun,” dedi.

Alex onun ne demek istediğini anlayamamıştı. “Gün batımı mı?”

“Güneş battıktan sonra işi Ramsay'e devredecek ve eve döneceğim. Sen de aynısını yapacağına söz ver.”

Alex bir süre yanan ateşi izledi. Laren'in bu sözü tutabileceğine dair şüpheleri vardı. Bazen çalışırken işine kendini o kadar kaptırıyordu ki zamanın nasıl geçtiğini bile anlamıyordu. Ama yine de bunu denemeye değerdi.

“Kabul.”

Karısının yüzü aydınlanmıştı, “Bu evlilik için her şeyi yapmaya hazırım, inan bana Alex.”

Glen Arrin, 1298

Babası mezara indirilirken Alex onun yüzüne uzun uzun baktı. Herkes bir bir ölünün üzerine bir avuç toprak atıyordu. Tören bitince ağır adımlarla oradan uzaklaşmaya başladı.

Kimse onun ağladığını görsün istemiyordu. Tepenin başına gelince koşmaya başladı. Eğer annesi onu ağlarken görürse muhtemelen onu cezalandırırdı. Ciğerleri yanıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Nereye gittiğini bile bilmiyordu. Tek istediği herkesten ve her şeyden uzak olmaktı.

Tepenin üzerindeki açıklıktan ormana daldı ve sonunda kendini pagan diktlerinin arasında buldu. Dizlerinin üzerine çöktü ve omuzları sarsılarak ağlamaya başladı.

Babasını ve iki kardeşini kaybetmişti. Bram'ı durdurmaya çalıştıysa da kendisinden yaşça büyük olan kardeşine söz geçirmeyi başaramamıştı. Bram kılıcını kapıp İngilizlere doğru koşmaya başlamış, küçük kardeşleri Callum da onu takip etmişti.

Alex bir korkak gibi geri de kalmış, onların yanında savaşmaya kalkmamıştı. Savaşa katılanların çoğu gibi cesetlerine kimse ulaşamamıştı.

“Onlar öldü,” demişti amcası Donnel. “İngilizler esirlerini asla yaşatmazlar.”

Alex başını taş dikite yasladı. Elleri titriyordu. Arkasından yaklaşan ayak seslerini duymasına rağmen önce tepki vermedi. Sonra hafifçe başını çevirince yanaklarından süzülen yaşlarla ona bakan Laren'i gördü. Bir melek kadar güzeldi.

Hiçbir şey söylemeden ona yanaşıp, elini onun omzuna koymuştu. Alex onun da son çatışmada babasını kaybettiğini biliyordu. Onu daha önceden de tanınmasına rağmen ona hiç yanaşmamış, onunla bir kelime bile etmemişti. Zaten Laren başka çocuklarla pek fazla konuşmazdı. Ailesinin fakirliği yüzünden utanıyormuş gibi bir hali vardı. Oysa Alex buna hiçbir zaman aldırılmamıştı.

“Seni yalnız bırakmamı ister misin?” demişti Laren.

Alex ona bakıp başını sağa sola sallamıştı. İki de babalarını kaybetmişlerdi ve acılarını paylaşacak başka kimseleri yoktu.

Ayağa kalkıp onun ağlamaktan kıpkırmızı kesilmiş olan mavi gözlerine baktı. Söyleyecek bir sözü yoktu. Sadece ağlamak ve çok sevdiği babasının yasını tutmak istiyordu.

Sonra hiç düşünmeden Laren'e sarıldı. Kız da tüm masumiyetiyle ona karşılık vermişti. Onun sıcaklığı bir şekilde ona güç veriyordu.

O günden sonra aralarında sanki görünmez bir bağ varmışçasına birbirlerine çekilmişlerdi. Alex yaşı geldiğinde onunla evlenmek için yemin etmişti.

O dünyada istediği ve isteyebileceği tek kadındı.

~ ONUNCU BÖLÜM ~

Finian MacLachor yarasına şöyle bir baktı. Kanama durmuştu durmasında da kolu iyiden iyiye şişmişti. Bu durumda yapılacak tek bir şey vardı ve dişini sıkıp buna katlanmalıydı.

Alex MacKinloch'un karısını kaçırmaya kalkmakla çok büyük bir risk almıştı. Günlerce ormanda ve nehirde izini kaybettirmek için uğraştıktan sonra sonunda başarılı olmuş, hatta tekrar dönüp Glen Arrin'i bir süre daha gözlemişti.

Bu ona yeniden cesaret vermişti. Kalenin duvarını inşa ettikleri için güvenliğe pek fazla aldırış ettikleri söylenemezdi. Ancak yarasının durumu yüzünden başka bir kaçırma girişimine daha kalkışması imkânsızdı.

Brochain kamasını kızgın ateşte ısıtmaya devam ediyordu.

“Bu çok acıtacak,” dedi kardeşi, onu düşüncelerinden çekip alarak.

“Başka çare var mı? Yarayı dağlamazsan iltihap bütün vücuda dağılacak,” dedi ve kolunu kaldırıp dişlerini iyice sıktı.

Kor halindeki kama yaraya değdiğinde acıyla inledi. Brochain iltihabı akıtmak için yarıyı tekrar deşmişti. İltihap akınca da kamanın yüzünü yaraya iyice bastırıp yarayı dağlamaya başladı.

Acı bir çığlık atıp yanındaki viskiye uzandı ve içmeye başladı. Bir an önce sarhoş olup acıyı dindirmeye çalışıyordu.

“Tamam, neredeyse bitti,” dedi kardeşi.

Yarası sarıldıktan sonra doğrulup oturdu. Etrafına bir bakındı. Evleri yakılmamış olsa da klan halkının birçoğu İngilizler tarafından kılıçtan geçirilmişti. Kalanlar da bir an önce gitmek için bahane arıyorlardı.

“Iliana'yı nasıl kurtaracağız?” diye sordu Brochain.

Finian ateşi izlemeye koyuldu. Lord Harkirk'in ona verdiği zaman daralıyordu.

“Bulabildiğin tüm adamları topla. MacKinlochlar'dan bir esir almak için yeniden plan yapacağız.”

“Çocuklardan ve birkaç yaşlıdan başka kimse kalmadı,” dedi Brochain, duyduklarına inanamıyormuş gibi.

“Başka çaremiz kalmadı,” dedi Finian ve elindeki şişeyi kafasına dikti. “On iki yaşından büyük herkes gelecek.”

Gün batımına doğru Alex, gölün kenarından yaklaşan Laren'i izledi. Karısı sözünü tutmuştu ve son birkaç gündür akşamları işi Ramsay'e devredip Glen Arrin'e dönüyor, beraber zaman geçiriyorlardı.

Alex yeni bitirdikleri duvara dayanmış onu izlemeye devam etti. Beş yıllık evliliklerinin ardından bile karısının güzelliği onu etkilemeye devam ediyordu. Yorgun görünse de yüzünde tatlı bir gülümseme vardı.

Laren ona ulaştığında onu kollarının arasına aldı ve bir öpücük vererek onu karşıladı. Karısı hala insanların içinde utangaç olsa da onu buna alıştıracaktı.

“Bu gece duvarın son sırasını bitireceğiz. Sonra da bir kutlama yapacağız,” dedi Alex.

Laren başıyla onayladı ve kızların yanına doğru yürümeye devam etti. Elinde küçük bir deri kese vardı.

“O nedir?” diye sordu Alex.

“Kızlar için küçük birer hediye,” dedi Laren gülümseyerek.

“Anne,” diye atıldı Adaira. “Bize ne getirdin?”

Laren keseyi açıp onlara birer tane renkli cam damlası verdi. “Bunlar sıcak camı suya daldırınca oluşan damlalar,” dedi.

Kızlar renkli camları görünce sevinçle gülmeye ve birbirlerine kendi camlarını göstermeye başladılar.

Laren dönüp keseden bir tane daha cam damla çıkardı ve Alex'in avucuna bırakıp ona göz kırptı.

Unutmamış, dedi Alex kendi kendine. Karısı yıllar önce ona verdiği cam damlalarına karşılık ona küçük bir jest yapmıştı. Bu nedense tarif edemediği bir mutluluk vermişti Alex'e.

Her geçen gün evliliklerini onarmak için daha da güçlü adımlar atıyorlardı.

Nairna meşaleleri yakıyordu ve kızarmış et kokusu tüm iç avluyu sarmıştı. Kızlar acıkuklarını belli etmek istercesine kokuyu içlerine çekiyorlardı. Kalabalığa doğru yürüdükçe Laren'in yüzündeki ifadenin sertleştiğini, kızları yanına doğru ekıştirdiğini fark ediyordu Alex.

Bundan nasıl bir anlam çıkarmalıydı bilemiyordu. Nairna onlara yanaştı.

“Yemeği dağıtmak için yardıma ihtiyacımız var. Birkaç kadın toplar mısın?” diye sordu Laren'e. Karısı kendisine rica edilen şeyden hoşnut görünmese de kızları Vanora'ya bırakıp diğer kadınların yanına doğru yürümeye başlamıştı.

Alex onu izliyordu. Kadınların ona bakışı dikkatini çekmişti. Sanki onu kendilerinden biri gibi görmüyorlardı.

Bir süre sonra kadınlar yemeği dağıtmaya başlamışlardı. Herkes tabağını alıp ateşin başına çökmüş ve yemeğe başlamıştı.

Alex oturup yemeğine gömüldü. Bütün gün çalışmaktan yorgun düşmüştü. Bir süre sonra Laren de ona katıldı. Ancak yemeğini yemek yerine haşlanmış havuçlarla oynuyordu.

“Sen iyi misin?” diye sordu Alex.

Karısı hafifçe başını eğdi. Bir süre tabağına baktıktan sonra konuşmaya başladı.

“Benden sana layık bir eş olmamı, en azından bunu denememi istemiştin.”

Alex onun elinden geleni yaptığını görebiliyordu. Ancak o gece klan halkının ona bakışları gözünden kaçmamıştı. Bunu daha önce fark etmediği için kendine kızıyordu.

“Onlara aldırma,” dedi. “Daha cesur olmalısın,” dedi konunun nereye gittiğini fark ederek. Laren ona hafifçe gülümsemişti. Ancak gözleri dudaklarındaki gülümsemeye katılmamıştı. “Bu gece duvarların gözcü kulelerini bitirmek için bir yarışma düzenleyeceğiz,” dedi Alex. “Konuşmayı yaparken yanımda olmanı istiyorum.”

Laren başını eğerek onu onayladı ve ona uzatılan eli tutup onu insanların ortasına doğru takip etti. Onları görenler yemeklerini bir kenara bıraktılar. Alex herkesin dikkatini çekene dek bir süre daha bekledi.

“Bu geceki kutlamayı sizlere teşekkür etmek için verdim. Hep beraber çalışıp dış duvarları bitirdi. Şimdi duvarları bağlayacak gözcü kulelerini inşa etme zamanı geldi ve bunu biraz daha eğlenceli kılmak için bir yarışma düzenlemeye karar verdim.”

“Ödül üç inek ve iki koyun. Kendi kulesinin tahta iskelesini ilk bitiren ödülü alır. Kardeşlerim ve ben bir takım oluşturacağız. Diğer üç takımı da siz aranızda belirleyeceksiniz.”

Alex kuralları anlatmaya devam ederken, erkekler aralarında guruplaşmaya başlamışlardı bile.

Kadınlar kocalarına şans dileyip onları işe gönderdiler. Bram ve Nairna da birbirlerini uzun uzun öperek şans dilediler. Alex onlara hayranlıkla bakıyordu.

Laren ise yine kalabalığa dayanamamış ve kızların yanına çekilmişti. Ama bu kez onu anlayabiliyordu. Klan halkının ona bakışları gözünden kaçmamıştı.

Bu hep böyle miydi? Ona olan aşkı ve saygısından dolayı ailesinin fakirliğini asla dert etmemişti. Üstelik Laren'in içine kapanık yapısının nedeninin bu olduğunu da düşünmemişti.

Gidip Mairin ve Adaira'dan birer şans öpücüğü aldı ve karısının mavi gözlerine uzun uzun baktıktan sonra başlama işaretini vermek üzere kendi köşesine doğru yürümeye başladı.

Kardeşleriyle hızlı bir tempoda çalışmaya başladılar. Saatler geçtikçe gözcü kulesinin şekli gözle görülmeye başlamıştı.

Kollarındaki acıya aldırmadan kirişi kaldırıp sabit tutmaya çalıştı. Dougal tırmanıp diğer kirişi onun tuttuğu kirişe çivilemeye çalışıyordu. Derken hafif bir çatırdama sesi duydu ve kirişler birbirinden ayrıldı.

Hemen atılıp Bram'ı itti ve iki kardeş beraber yerde yuvarlandılar. Ağır kiriş kardeşinin durduğu yere büyük bir gürültüyle düşmüştü.

Ayağa kalktığı anda Laren'in telaşla ona koştuğunu gördü. Onu ayakta görünce yüzündeki sevinci gizleyememiş ve kollarını açıp ona sıkıca sarılmıştı.

"Her şey yolunda," dedi Alex onu sakinleştirmeye çalışarak. "Kiriş yerinden çıktı o kadar."

Laren ilk kez çevredekilere aldırmadan ona böyle sarılmıştı. "Daha ne kadar işiniz var?" diye sordu titreyen sesiyle.

"Birkaç saat daha. Sen kızları alıp uyumaya gidebilirsin."

Laren başını sağa sola salladı.

"Kızları uyutup geri gelecek ve kazanan takımı açıklarken yanında olacağım."

Ross'un evine yolu neredeyse yarlamıştı ki Grizel önünü kesti.

“Erkekler çalışırken öylece yanlarına gitmemen gerektiğini kimse öğretmedi mi sana? Ya yaralansaydın.”

“Ben vardığımda kırıış çoktan düşmüştü,” dedi Laren ve yürümeye devam etti.

Kadın onunla beraber yürümeye başladı. “İşte bu yüzden asla kocana hak ettiği gibi bir eş olmayı başaramayacaksın. Erkekler çalışırken onların dikkatini dağıtmamalısın.”

Laren onunla tartışmayacaktı. Kadın kavga arıyordu ve yapabileceği en iyi şey onu görmezden gelmek olacaktı.

Ancak yaşlı kadın susmak bilmiyordu.

“Bu geceki yemeği de yine Nairna düzenledi. Bunun senin işin olduğunu ne zaman anlayacaksın merak ediyorum,” diye devam etti Grizel. “Bütün gün neredesin? Yoksa baban gibi bir köşe bulup uyuyor musun?”

Laren artık dayanamamıştı. “Beni babamla karşılaştırma,” diye parladı yaşlı kadına.

Grizel'in gözleri kavga için fırsat bulduğundan parlamıştı.

“Soyunuz aynı... Alex beni dinleyip doğru düzgün bir eşle evlenseydi...”

“Biz birbirimizi sevdik ve bu yüzden beraberiz,” dedi Laren.

“Sevgiymiş. Evlilik sadece sevgi demek değil. İyi bir eş olacaksan kocanın yanında duracak, onun işini hafifleteceksin. Sadece çocuk bakmakla eş olarak görevin bitiyor sanıyorsun değil mi? Oğlan yaşasa onu da şımartırdın...”

Laren işte o anda durdu ve gözlerinden ateşler saçarak Grizel'e baktı ve ona doğru yürümeye başladı. Şimdi burun buruna gelmişlerdi.

“Onun adını asla ağzına almaya kalkma. Asla...”

Kadın korkuyla bir adım geri çekilmişti ve ağzında bir şeyler gevelemeye çalışıyordu. Laren derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. “Nefesini sonraya sakla, bu gece için yeterince kendini yordun,” dedi kaynanasına.

Hızlı adımlarla ardına bakmadan Ross'un evine doğru yürümeye devam etti. Kızlar da huysuzlanıp ağlamaya başlamışlardı ama yine de onu takip etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Ross'un evine vardıklarında ormandan gelen sesler duydu. Grizel onlara yetişmişti.

"Bunu sen de duydun mu?" diye sordu Laren.

"Erkekler çalışıyor. Ses oradan geliyordur," dedi Grizel. "Bırak onu da beni dinle..."

Laren, onu dinlemedi. "Kızların yanında kal," dedi ve Alex'in çalıştığı yere doğru koşar adımlarla ilerlemeye başladı. Bir şey duyduğuna emindi ve yanılmıyorsa bunlar atlıların sesleriydi.

Alex ve erkekler mola vermek için durmuşlardı. "Bir ses duydum," dedi. "Ormandan geliyordu."

Alex bir anda alarına geçip kılıcına davrandı. İşte o anda savaş çılgınlıkları atan bir grup duvarın açıklığından içeri dalmıştı.

İkisi doğruca tahılları sakladıkları yere doğru koşarlarken diğerleri klanın erkeklerine hücum etmeye başlamıştı. Birkaç dakika içinde birbirine çarpan kılıçların sesleri gecenin karanlığında yankılanmaya başladı.

"MacLachor klanından bunlar," diye haykırdı Ross.

Laren olduğu yerde kala kalmıştı. "Onlarla barış içinde değil miyiz?" diye sordu Alex'in ardına saklanırken. Eğer yiyeceğe ihtiyaçları varsa sormaları yeterliydi. Zira Alex inşaatta çalışmalarının karşılığında onlarla erzaklarını paylaşırdı.

"Yeni bir şefleri var. Genç biri. Belki de bela arıyordu," dedi Alex ve onu elinden tuttuğu gibi ardına gizledi. Ancak Laren iki adamın Ross'un evine doğru yöneldiğini görmüştü ve Alex'in elinden kurtulup o yöne doğru koşmaya başladı.

Alex kılıcını iki eliyle tutmuş onu takip ediyordu. "Geri de kal Laren," diye haykırdı. Ancak Laren onu dinleyecek halde değildi. Eğilip yerde duran bir kamayı kaptı ve doğruca Ross'un evine doğru giden adama saldırdı.

Ancak adam onu fark etmiş ve elindeki mızrakla onun darbesini kolayca savuşturmuştu. Ağır kama Laren'in elinden

düşmüştü. Bunun üzerine Laren'in geri çekilmekten başka şansı kalmamıştı.

“İçeri gir Laren!” diye haykırdı yetişen Alex ve adamı tek kılıç darbesiyle yere indirdi. Hemen sonra diğerine döndü. “Karıma ve çocuklarıma dokunmaya kalkan herkesin sonu bu olur,” diye tehdit etti saldırganı.

Laren onun arkasına geçmiş ve bir meşale kapmış olan biteni dehşetle izliyordu. Adam Alex'e doğru atıldı. Ancak kocası çevik bir hareketle darbeyi savuşturup adamın boğazına yapışmıştı.

“Bizden ne istiyorsunuz?”

Adam çırpınıp onun elinden kurtuldu ve belindeki *dirk*'i çekip tekrar saldırdı. Alex bu kez ona daha sert karşılık vermişti. Adam dengesini kaybedip yere düştüğünde kılıcını onun boğazına dayadı.

“Konuş, yoksa canını alırım!”

Adam bir iki çırpındıysa da Alex kılıcın keskin ucunu onun boğazına bastırınca çırpınmayı bırakmıştı.

“Şefin kızı... Harkirk şefin kızını esir tutuyor. Senin kelleni getirmedikse kızı öldüreceğini söyledi.”

Bir an sonra tiz bir ılık sesi duyuldu. Alex son anda kendini yana atıp gelen oktan kurtulmuştu. Adam bunu fırsat bilip hızla ayağa kalktı ve ormana, karanlığa doğru koşmaya başladı.

Alex ayağa kalktı ve “İçeri gir Laren,” dedi. Laren donup kalmıştı. Bu yüzden ona kapıyı açıp onu içeri girmeye zorladı. Kocasının yüzüne şöyle bir bakınca bir şef olarak diğer erkeklerin yanında savaşmaya geri dönmesi gerektiğini anlamıştı Laren. “Gitmeliyim,” dedi Alex. “Hemen döneceğim.”

Laren başını salladı ve onun ardından baka kaldı. Yere saplanmış olan oka dikti gözlerini. Kocası gözlerinin önünde öldürülebilirdi ve bu düşüncenin verdiği dehşetle kızlara doğru koştu.

İçeri daldığında Grizel'in elinde bir mızrakla kızları koruduğunu gördü.

“Tehlike geçti,” dedi fısıltıyla.

Kadın yavaşça mızrağı elinden bıraktı. Kızlar saldırı boyunca uyanmamışlardı bile. Laren bunu gördüğüne sevindi. Zaten yaşadıkları travmalar onları yeterince yıpratmıştı.

“Kızların olduğu için kendini şanslı saymalısın.” dedi yaşlı kadın. “Büyüyünce savaşa gidecekler mi ya da tutsak düşecekler mi diye kaygılanmayacaksın.”

“Umarım,” dedi Laren, MacLachor klanından gelen saldırganın söylediklerini hatırlayınca ürpermişti. Harkirk küçük bir kızı bile tutsak alabilecek kadar alçalmıştı demek ki.

Sonra da David'i düşünmeye başladı. Yaşasaydı şimdi üç yaşında olacak ve elinde tahta kılıcıyla babasının peşinde koşuyor olacaktı.

“Ağlıyor musun sen?” diye sordu Grizel.

Gözyaşlarını elinin tersiyle silip kızlarının yanına uzandı.

“Geç oldu. Hepimiz yorulduk,” dedi ve kızlarına sıkıca sarıldı.

Alex, Ross'la birlikte döndüğünde saat gece yarısını geçmişti. Laren hemen yerinden fırlayıp ona sarıldı. Görünen o ki uyumamış ve onu beklemişti. Onu elinden tuttu ve gerisin geriye dışarıya sürükledi. Kızları uyandırmak istemediği anlaşılıyordu.

Dışarı çıktıklarında Laren ona daha da sıkı sarılmıştı. Alex de ona karşılık verdi ve başını onun kızıl saçlarına gömüp kokusunu içine çekti.

“Kaçtılar,” diye mırıldandı sonunda. “Sadece bir tanesi Callum'un okuyla can verdi.”

“Gitmelerine izin mi verdiniz?”

Alex biraz geriye çekilip onun meşalelerle aydınlanan güzel yüzüne baktı. Adamlardan en az birini yakalamak ve konuşturmak isterdi, ancak karısı ve çocuklarına sağ salim dönebildiği için de mutluydu.

“Onlara merhamet etmemeliydik ama herkes yorgundu ve onları karanlıkta yakalamamız mümkün değildi.”

“Peki, ama şimdi ne yapacağız? Seni öldürmeden durmayacaklar.”

“Hiçbir şey.”

Olaylar kontrolünün dışındaydı. Harkirk'le savaşa kalkamazdı. Yapabileceği en akıllıca şey, bir an önce kalenin inşaatını bitirmek ve güvenliklerine odaklanmaktı.

“Korkmuyor musun?” dedi uzanıp onun yanağına dokunan Laren.

“Hayır,” diye yanıtladı onu Alex. O anda korku bir lükstü ve buna harcayacak zamanı ve enerjisi yoktu. Odaklanması gereken daha önemli şeyler vardı.

Laren ona kaygıyla bakıyordu. “Bu gece az daha ölecektin.”

“Ne zaman savaşsam ölüm riski taşıyorum zaten,” dedi umursamaz bir tavırla.

Laren bunu duyduğu için rahatlamış görünmüyordu. Onun ellerini ellerinin arasına aldı Alex. “Geç oldu. Dinlenip ne yapacağımıza sabah karar vermeye çalışalım,” dedi.

“Alex, nasıl bu kadar rahat olabilirsin?”

“Ne yapabiliriz ki Laren?” dedi Alex. Bedeni ve vücudu yorgundu ve sağlıklı düşünebilmek için önce dinlenmeliydi.

“Senin için endişeleniyorum,” dedi Laren.

Alex o anda onu yatıştırmak için ne söyleyeceğini bilmiyordu. Klanlar arasındaki huzursuzluk hat safhadaydı ve zaten onlara saldırmayı bekleyen yeterince düşmanları bulunuyordu. Bu durumda en son istediği klanı savaşa sokup yeniden tehlikeye atmaktı.

Laren'i elinden tutup içeriye girdi ve kızların yanına uzanıp onların başlarına birer öpücük kondurdu.

Hala Harkirk'in küçük bir kızı esir almış olduğuna inanamıyordu. Huzurla uyuyan kızlarına baktı. MacLachor şefinin böyle çaresizlikle onlara saldırmasını anlayabiliyordu.

Her ne kadar İngiliz tehdidini görmezden gelmek istese de yakında onlarla yüzleşmek zorunda olduğunun farkındaydı.

Tam her şeyi yoluna koymaya başladığını düşünürken hayatları yine tehlike altındaydı.

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

Aradan geçen iki haftada tahta kulenin inşası neredeyse bitmişti. Kuleyi taştan inşa etmek istemesine rağmen sonunda tahta kulenin daha çabuk biteceğine ikna olup geçici olarak kalacakları bir yer yaratmak için kuleyi tahtadan yapmışlardı. Birkaç güne Ross'un evindeki misafirlikleri sona erecek ve kendilerine ait bir yuvaya kavuşacaklardı.

MacLachor klanının saldırısı herkesi daha hızlı çalışmaya teşvik etmişti. Adamlar taş duvarları bitirmiş, kaleyi gelebilecek olan bir saldırıya karşı güçlendirmişlerdi. Alex hala ilk saldırının İngilizlerden mi yoksa MacLachor klanından mı geleceğini kestiremiyor ancak bunun kaçınılmaz olduğunu çok iyi biliyordu. Bir şeyler yapmalıydı. İş saldırıya kalmadan bu işi çözmenin bir yolu olmalıydı.

Mağaraya doğru yürürken ayağındaki deri sandaletler donmuş toprağı eziyor, çıtırtılar çıkarıyordu. Üzerine aldığı pelerine

rağmen soğuk içine işlemiştii. Ellerini ağzına götürüp nefesiyle ısıtmaya çalışarak ilerlemeye devam etti.

Callum mağaranın ağzında elinde yayıyla nöbet tutmaya devam ediyordu. Başıyla ona ayrılabilceğini işaret etti. Karısına göz kulak olduğu için ona minnettardı ama kardeşinin öylece durup nöbet tutmaktan daha iyisini hak ettiğini de biliyordu.

Mağaranın içine girince onu saran sıcaklık hoşuna gitmişti. Laren üzerinde ince bir elbiseyle tüm dikkati elindeki işine çevrilmiş, çalışıyordu. Kızıl saçlarını arkasında toplamıştı ve boynundan göğüslerine doğru ter damlaları süzölüyordu.

Durup bir süre ona arzuyla baktı. Laren elindeki cam parçasını demir boru yardımıyla şişirmeye başlamıştı. Yarattığı renk ortaya çıkınca Alex büyülenmiş gibi cam parçasına bakmaya başladı.

İlerleyip Laren'in bitirmiş olduğu parçalardan birini eline aldı. Bu da yeni yapılan manastır için tasarladığı bir parçaydı. Alex kafasındaki planı ona söylese muhtemelen Laren ona karşı çıkacaktı. O yüzden de şimdilik bir şey söylemenin yersiz olduğuna karar verdi ve ona doğru yürümeye başladı.

"Bu çok güzel bir renk," dedi. Laren ona tatlı bir gülümsemeyle karşılık vermişti.

"Kırmızıyı çok seviyorum," dedi. "Ama kabul etmeliyim ki elde etmesi en güç renk. Keşke biraz daha açık bir renk yaratabilsem."

Alex yaklaşık onun üzerinde çalıştığı tasvirlerle göz gezdirdi. Azizlerin resimleri hemen hemen şekillenmişti ama hala yüzlerini çizmeye başlamamıştı Laren. Ona vermek istediğı hediyeı sunmanın şimdi tam sırasıydı.

"Kuzenim yakında gelecek. Mairin'i de beraberinde kuzeye götüreceğ," dedi Alex. "Ulak sabah ulaştı."

Laren elindeki cam keskişini bırakıp ellerini tezgâha dayadı. Sanki bir yerden güç almak istiyordu. Son zamanlarda onun yorgun olduğunu gözden kaçırmamıştı Alex. Laren bembeyaz kesilmiş yüzünü hafifçe ona çevirdi.

“Eninde sonunda gitmesi gerektiğini biliyorum ve bu geleneğe karşı çıkamam. Ama keşke bizimle kalabilse.”

“Kuzeyde güvende olacak,” dedi Alex ve ellerini onun omuzlarına koyup rahatlatmaya çalıştı.

Laren bir şey söylememişti. Bunun yerine başını önüne iyice eğmiş öylece duruyordu. Alex bir şeylerin ters gittiğine emindi ama bunun ne olduğunu henüz söyleyemiyordu.

“Sorun nedir?” diye sordu sonunda.

Daha bir şey söylemeye kalkmadan titremeye başlamıştı Laren. Dizlerinin bağı çözüldü ve neredeyse düşecekken Alex onu kollarının arasına aldı.

Alex telaşla mağaranın ağzına taşdı ve biraz temiz hava almasını sağladı. Hemen sonra Laren gözlerini aralamıştı.

“Derin derin nefes al,” dedi Alex. Kaygıları daha da artmaya başlamıştı. Kendini işine çok kaptırıyor ve belli ki sağlığına dikkat etmiyordu. “Laren, neyin var? Yoksa hasta mısın?”

“Ben... Ben iyiyim.”

Öyle bile olsa bu Alex'i rahatlatmamıştı. Laren'in omuzlarına dokundu ve gergin olduğunu hissetti.

“Alex, ben iyiyim. Bir an için başım döndü o kadar.”

“Bu daha önce de oldu mu?”

Laren ona gülünsemeye çalıştı, “Kaygılanacak bir şey değil.”

“Bu hiç hoşuma gitmedi. Ya yalnız olsaydın? Başını bir yerlere çarpabilirdin!”

Ramsay genellikle yanında oluyordu ama yine de Laren'in yalnız başına çalıştığı oluyordu.

“Yarın Dougal'ı da yardım için göndereceğim. Böylece daha hızlı çalışmış olursunuz.”

Laren başını sağa sola salladı.

“Hayır. Dougal ahırlarda daha çok işe yarayacaktır. Ben iyiyim. İşime kendim devam edebilirim.”

Alex ikna olmamıştı. Her geçen gün onun daha da yorgun düştüğünü görebiliyordu. Daha o sabah yataktan çıkmakta bile güçlük çekmişti.

“Çok çalışıyorsun Laren, her geçen gün bunun seni daha da fazla yorduğunu görebiliyorum.”

“Camları yaza kadar bitireceğime söz verdim.”

Alex onun neden böyle acele ettiğini anlamıyordu. Önlerinde işi teslim etmek için daha aylar vardı.

“Bana birkaç ay daha ver. Camları bitirip teslim edeceğim,” diye ekledi Laren.

Alex onun ses tonundaki garip tınıyı fark etmişti.

“Seni rahatsız eden bir şeyler var. Bunu sezebiliyorum.”

Ayağa kalkıp mermer tezgâha dayandı ve gözlerini kapatıp konuşmaya başladı.

“Nairna bu sabah gelip benden çocuk yapma konusunda ona tavsiye vermemi istedi,” dedi Laren ve mozaiklerden birine uzanıp camın üzerine tutarak rengi kendince incelemeye koyuldu. “Onun bu hali beni üzüyor.”

Alex nedense onun kafasını meşgul eden tek şeyin bu olmadığını sezebiliyordu.

“Onlar için kaygılanma. Eminim Bram ve Nairna yakında bir aile olacaklar.”

“Umarım.”

Alex onun omuzlarına ellerini koydu ve yavaşça masaj yapmaya başladı. Onun gerginliğini gidermek istiyordu.

“Sana bir şey getirdim,” diye fısıldadı kulağına ve pelerinin içine uzanıp onun için aldığı hediyeği çıkardı. “Bunu almanı istiyorum.”

Laren bez parçasına sarılı hediyeği aldı ve başını kaldırıp sordu, “Bu nedir?”

“İhtiyacın olduğunu düşündüğüm bir şey.”

Laren ona merakla baktıktan sonra bezi açmaya koyuldu. Bezin içinde sapları kumlu kâğıtla zımparalanmış üç tane fırça vardı. Hepsinin de uçları farklı boyutlardaydı.

Laren bir anda gözyaşlarına hâkim olamayıp ağlamaya başlamıştı.

“Yanlış bir şey mi yaptım?” diye sordu Alex telaşla.

Laren başını salladı.

“Hayır. Bunlar tam da ihtiyacım olan fırçalar,” dedi göz yaşlarını silerek.

Alex onun neden ağladığını bir türlü anlayamıyordu. Fırçalar onu mutlu eder, böylelikle tasvirlerin detayları üzerinde daha rahat çalışabilir diye umuyordu.

“Peki, neden ağlıyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedi Laren, samimi bir şekilde.

“Yorgun musun?”

Laren yaşları silip hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı. “Hayır. Ben... Bilemiyorum. Bugünlerde biraz fazla hassasım,” dedi ve elindeki fırçaları göğsüne bastırdı. “Çok teşekkür ederim. Bunun benim için ne demek olduğunu bilemezsin.”

Alex ne diyeceğini bilemiyordu. Onu yalnız bırakması iyi olacaktı belki de. Laren’e gülümseyip mağaranın ağzına doğru yöneldi. Ancak karısı yetişip onu kolundan tuttu.

Parmaklarını onun parmaklarına geçirip yüzüne baktı.

“Kule bu gece bitecek, değil mi?”

“Evet,” dedi Alex, onun elini sıkıca tutarak. “Herkes gece gündüz çalıştı.”

“Bir saldırı geleceğinden korkuyorsun, değil mi?”

“Bunun olacağını hepimiz çok iyi biliyoruz.”

Laren’in yüzü yeniden solmuştu. Onu teskin etmeliydi.

“Laren, sizi korumak için her şeyi yapacağım,” dedi ve onun yüzünü ellerinin arasına aldı.

Laren mavi gözlerini kaldırıp ona baktı.

“Kendini Harkirk'e sunmayacaksın değil mi?”

“Bunu yapmak zorunda kalmayacağımı umuyorum.”

“Ne olursa olsun bunu yapma. Bunun bizi kurtarmayacağını biliyorsun.”

“Er ya da geç onunla yüzleşmeliyim,” dedi Alex. Ancak şehit düşerse klanın başına gelebileceklerin de farkındaydı. Harkirk onu ele geçirse bile durmayacak, Bram’ı, Callum’ı ve Dougal’ı da ortadan kaldırmak isteyecekti.

“Ne yapacağız.”

Hiçbir şey söylemedi Alex. Onun boynunu okşamaya devam etti. Tek istediği onun kaygılarını dindirmektir.

“Sana bir şey olmasını istemiyorum Alex,” dedi Laren fısıltıyla, “Kızlarının sana ihtiyacı var,” diye devam etti ve mavi gözlerinde yeniden yaşlar belirmeye başladı. “Benim sana ihtiyacım var.”

Onun yumuşak bedenini ve sıcaklığını daha da yakından hissetmemek için Laren'e sıkıca sarıldı. İçinde yükselen arzuya engel olamıyor ama onu istemediği bir şey yapmaya da zorlamak istemiyordu.

Laren dudaklarını onun dudaklarına iyice yaklaştırdı.

“Öp beni,” diye fısıldadı.

Alex onun sıcak nefesini dudaklarında hissedince içindeki ateş daha da büyümüştü.

“Eğer sana dokunursam kendimi tutamam.”

“Öyleyse tutma,” dedi Laren ve ona daha da sokulup dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Alex onu büyük bir tutkuyla öpmeye başladı. Zihni ona durmasını, karısının yorgun ve bitkin olduğunu söylüyor ancak bedenine bir türlü söz geçiremiyordu.

Ellerini onun belinden kalçalarına doğru yavaşça kaydırmaya başladı. Sonra bir anda durdu ve kendini güçlükle de olsa geri çekti.

“Kendini iyi hissetmiyorsun Laren,” dedi. “İzin ver Ramsay'i bulup ocaklarla ilgilenmesini söyleyeyim. Sen de eve gel ve dinlen.”

Ancak Laren ona yeniden sokuldu.

“Burada benimle kal!”

Kocasının cinsel açlığı yüzünden okunuyordu. Sanki kendini kontrol etmek için tüm enerjisini harcıyor gibiydi. Laren elini onun göğsüne koyunca kalbinin gümbür gümbür attığını hissetti.

Uzanıp onun tuniğini çıkarmaya başladı. Elleri onun çıplak tenine dokununca Alex duruşunun dikleşti.

“Kaç gecedir yanımda değilsin. Anlaşmamız böyle değildi,” dedi fısıltıyla.

“Son saldırıdan sonra duvarları bir an önce bitirmemiz gerektiğine kanaat getirdim,” dedi Alex. “Eğer İngilizler yeniden saldıracak olurlarsa...” diye devam etti ve sonra bir anda cümlesini yarıda kesti. Sanki bunu düşünmek bile istemiyordu. “Herkesin güvende olduğundan emin olmalıyım.”

“Bu daha ne kadar sürecek?”

“Duvarları tamamladık sayılır. Kuleyi yeniden inşa etmeye başladık. Ancak taş yapıyı tamamlamamız birkaç ay daha sürecek.”

Her şeyin eskisi gibi olacağına inanmakla saflık etmişti. Alex yine tüm zamanını klanın ihtiyaçlarına ayırmaya ve onu ve kızları ihmal etmeye başlamıştı.

“Bunu sizin için yapıyorum,” dedi Alex. “Kızlarımın ve senin güvende olduğunu bilmeliyim,” diye ekledi ve ona sıkıca sarıldı. “Bana bir şey olursa...”

Laren parmağını onun dudaklarına götürüp onu susturdu. Bunu duymak bile istemiyordu. Eğer Alex, Harkirk'le yüzleşmeye kalkarsa onu kaybedebilirdi ve bu düşünce içini acıtmaya yetiyordu.

Alex gözlerini kapatıp onun ellerini sıkıca tuttu. Hemen sonra Laren'in avucunun içine bir öpücük kondurdu ve gözlerinin içine baktı.

Onun gözlerindeki ateşe dayanamayıp kocasını öpmeye başladı Laren. Onu istiyordu. Onu özlüyordu ve ona doyamıyordu. Onsuz geçirmek zorunda kaldığı gecelerin acısını çıkarmak istiyordu.

Dudakları kocasının dudaklarında konuşmaya başladı.

“Alex,” dedi fısıltıyla. “Yeniden savaşa gitmeni istemiyorum,” diye devam etti ve kocasının elini tutup göğsüne götürdü. Onu açıkça bedenine dokunmaya davet ediyordu.

Alex dudaklarını onun yanağına koyup sıcak nefesini tenine soluyarak onun göğsünü avuçladı. Ne kadar da gergindi. Ona tüm bu gerginliğini unutturmak istiyordu Laren. Onun aklını başından

almak, onsuz geçirdiği gecelerde neler kaçırdığını anlamasını sağlamak istiyordu.

Son birleşmelerinin üzerinden haftalar geçmişti ve Alex'in ona duyduğu açlık her halinden belli oluyordu. Yine de kendini bırakamıyor, liderliğin verdiği ağırlığı üzerinden atamıyordu. Ancak Laren onu rahatlatmaya kararlıydı. Yavaşça onun tuniğini üzerinden sıyırdı ve ellerini onun omuzlarına koyup masaj yapmaya başladı.

Son haftalarda zaten kaslı olan vücudu, taşları kaldırmaktan iyice sertleşmişti. Parmaklarını onun omuzlarında gezdirmekten büyük bir haz alıyordu.

Alex onun iki elini bileklerinden sıkıca kavrayarak onu durdurdu. "Laren, şu anda sana karşı nazik davranacağıma söz veremem. Uzun zaman oldu ve..."

"Seni istiyorum," diye susturdu onu Laren ve elbisesini çözüp kumaşın üzerinden kayıp gitmesine izin verdi. Şimdi onun karşısında çınlıçplaktı ve göğüs uçları içinde yükselen ateşle sertleşmişti.

Alex bir süre onu hayranlıkla izledikten sonra başını eğerek dudaklarını onun göğüslerinde gezdirmeye başladı. Onun sıcak nefesi ve dili tenine değer değmez boğazından bir inleme salını vermişti.

Ellerini onun deri pantolonuna götürüp belinden sıyırdı ve daha şimdiden sertleşen erkekliğinin tenine değmesine izin verdi.

Alex onu hissedince nefes alış veriş hızlanmıştı. Parmakları onun karnına oradan da kadınlığına uzandı. Laren onun dokunuşlarını teninde hisseder hissetmez istemsizce inlemeye başlamıştı. Bacaklarının arasında hissettiği sıcaklık artıyordu.

"İlk sevişmemizi hatırlıyor musun?" dedi Alex, nefes nefese doğrulup onun gözlerine bakarak.

"Nasıl unuturum," dedi Laren.

"Sana doyamamıştım. Hala da ne zaman sana dokunsam aynı ateşi hissediyorum. Sonunda benim olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum."

“Ben de hala onca kadının arasından beni eşin olarak seçtiğine inanamıyorum.”

Alex onu belinden kavradı ve mağaranın zeminine serili battaniyenin üzerine uzattı. Ağırlığını hafifçe onun üzerine vermişti ve bu Laren'e kendini çok iyi hissettiriyordu. Kocası onun üzerinde hak bildiriyordu sanki.

“Sonunda benimsin ve her zaman da benim olacaksın.”

Alex erkekliğini onun kadınlığının ağzına dayayıp gözlerinin içine baktı ve ağırlığını onun üzerine biraz daha verdi. Onu içinde hissedince gözlerini açık tutmakta zorlanmaya başlamıştı Laren.

Sonunda kocasının erkekliğinin tamamını içinde hissedince tatlı bir çılgılık attı. Bacaklarını iyice aralayıp onun beline sardı ve kendine doğru bastırmaya, onu hızlanması için teşvik etmeye başladı.

Ancak Alex tam tersine yavaşlamıştı ve ona sanki işkence ediyordu. Laren o anda bile zirveye ulaşmaya hazırdı ama daha fazlasını istiyordu ve kendini tuttu.

Alex eğilip onu öpmeye, dudaklarına ve çenesine küçük ısırmalar atmaya başlamıştı. Ona sorumluluklarını unutturmak ve onu biraz rahatlatmak isteyen kendisi olduğu halde Alex onun istemini neredeyse ele geçirmiş gibiydi.

Gözlerinin önünde yıldızlar uçuşuyor, Alex'in erkekliği derinliklerine her dokunuşunda sanki vücudunun her yanına dokunuyormuş gibi hissediyordu.

“Benimsin,” dedi Alex, büyük bir açıklıkla. “Bana ne olursa olsun hiçbir erkek sana bunu tattıramayacak.”

İşte o an kocası onun üzerinde tamamıyla hâkimiyet kurmuştu. Dudakları göğüslerine inip meme uçlarına küçük ısırmalar atmaya başlayınca artık içinde çırpınan o vahşi hayvanı kafesinde daha tutamamış ve kendini bırakmıştı. Sanki boşlukta süzülüyor gibiydi.

Alex de gevsemiş ve hafifçe inleyerek tohumlarını onun içine akıtmaya başlamıştı. Bedenleri ve ruhları sanki bir olmuş gibi inliyorlar, birbirlerine duydukları arzuyu vücutlarının her noktasında hissediyorlardı.

Sonunda süzüldüğü o tatlı boşluk yoğunlaşmaya başlamıştı. Gözlerini yavaşça açtığında Alex'in ona baktığını gördü. İşte o an nedense bu bakışlar onu korkutmuştu.

Bana ne olursa olsun hiçbir erkek sana bunu tattıramayacak.

Şimdi onun ne demek istediğini daha iyi anlıyordu ve eğer ona bir şey olursa yaşayamayacağını da çok iyi biliyordu.

“Hadî, benimle gel. Birlikte Glen Arrin'e dönelim,” dedi Alex, onu düşüncelerinden çekip alarak ve hemen ardından eğilip onu büyük bir aşkla öptü.

“İzin ver sen Ramsay'i bulup gönderene dek ateşe göz kulak olayım,” dedi Laren, kalan tüm enerjisini kullanarak. Sonra derin bir nefes aldı ve tekrar söze girdi, “Beni bırakıp savaşa gitme Alex.”

Alex onun söylediklerini düşünüyormuş gibi bir süre durduktan sonra derin bir iç çekti.

“Bunu yapmak zorundayım. Bir korkak gibi burada durup onun hamle yapmasını bekleyemem.”

Alex bedenini onun bedeninden yavaşça çekerken içini bir korku sarmaya başlamıştı. Aralarındaki fiziksel mesafeyi aşmayı başarmışlardı belki, ama hala onu nasıl yanında tutacağını, onu savaşa gitmekten nasıl alı koyacağını bilemiyordu.

Özellikle de ona en çok ihtiyacı olduğu zamanda.

Alex mağaradan ayrılınca yerinde doğrulmaya çalıştı Laren. Ancak o tanıdık baş dönmesi ona engel olmuş, dizleri onu taşıyamamış ve altına kıvrılıvermişti.

Ona söylemeliydin.

İçindeki ses ardı ardına bunu tekrarlayıp duruyordu. Tam iki ay... Tam iki aydır adet görmemişti ve göğüsleri de hassaslaşmaya başlamıştı. Tüm bunlar tek bir şeyin işaretçisi olabilirdi. Karnında bir çocuk taşıyordu ve hesapları doğru çıkarsa bir dahaki son baharda doğum yapacaktı.

İşin aslı Alex'in bunu tahmin edememiş olması onu şaşırtmıştı. Neredeyse her duyduğu şeye ağlayıveriyor.

gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Özellikle o gün Nairna gelip bir çocuk sahibi olmak istediğini söyleyince hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı.

Bu onu üzüyordu. En yakın arkadaşı böylesine çocuk sahibi olmayı isterken kendi doğurganlığını tanrının adaletsizliği olarak görmeye başlamıştı. Onu incitmemek için şimdilik bir şey söylememeye karar vermişti.

Ancak Alex'e içinde bulunduğu durumu anlatmak istememesinin başka nedenleri vardı. Kendini sürekli yorgun hissediyordu ve sabah bulantıları gün boyunca devam edip onu bitkin düşürüyordu. Böyle bir durumu daha önceki hamileliklerinde yaşamamıştı ve bu onu korkutuyordu.

Hayır. Şimdilik Alex'e bir şey söylemeyecekti. Muhtemelen çok kaygılanır ve onu yatağa bağlamaya kalkardı.

Yaptığı sözleşmeyi yerine getirecek ve manastır için söz verdiği camları bitirecekti. Muhtemelen kendisi de fazla vesvese ediyordu ve birkaç hafta içinde bulantıları da geçecekti. Sonra da Alex'e gerçeği açıklardı.

İstemsizce eli karnına gitmişti. Sessizce dua etmeye başladı. Yeni doğacak çocuğunun kaderinin David gibi olmaması için de her gece dualar etmeye hazırdı.

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

Finian gözlerini, yavaş yavaş sönmeye başlamış olan ateşe dikmiş öylece duruyordu. Bitkindi. Avurtları çökmüştü. En son ne zaman yemek yediğini bile hatırlamıyordu.

Ne yapacağını bilememenin çaresizliğini yaşıyordu. MacKinlochlar'ı hafife almış, bu yüzden de saldırısı başarısız olmuştu. Artık onlardan bir rehine almak için bir girişimde daha bulunmak aptallık olurdu.

Omuzlarındaki bu sorumluluk onu öldürüyordu ve buna ne yapacağını bilememek de eklenince çaresizliği daha da artıyordu.

“Finian!”

Sesin geldiği yöne doğru başını çevirip bakınca kardeşi Brochain'ın telaşla ona doğru yürüdüğünü gördü.

“İngiliz askerleri geldi.”

Bunu duyar duymaz ayağa fırlamış ve kılıcına davranmıştı.
“Ne istiyorlarmış?”

“Harkirk’in adamları. Bana bunu sana vermemi söylediler.”

Kardeşinin ona uzattığı kumaş parçasını görünce boğazı yanmaya başladı. Bu canından çok sevdiği kızının lime lime edilmiş elbisesiydi.

Harkirk ona gözdağı veriyordu. Ona kızının elbisesini yırtıp attığını ve onu askerlerine kullanmaları için vereceğini ima ediyordu. Bir baba buna nasıl dayanabilirdi.

Gözlerini kapattı. İki damla yaş gözlerinden süzölmüştü. Kardeşi bembeyaz olmuş yüzüyle ona bakıyordu.

“Bu... Bu Iliana’nın elbisesi mi?”

Finian elindeki kumaş parçasını sıktı. Midesinden yükselen öfkeyi kontrol etmeye çalışıyordu. Gönderilen mesaj gayet açıktı. Korkuyla irkildi.

Zamanı daralıyordu.

Tahta kulenin ana salonu şekillenmişti bile. İçerisi Laren’in beklediğinden daha sıcaktı ve Klanın üyeleri yemek yemek ve belli ki başarılarını kutlamak için toplanmışlardı. Dış duvarları örmeye yakında başlayacaklarını mırıldandıklarına kulak misafiri oldu Laren.

Gözleri kızlarını aradı. Sonunda onların Alex’le beraber salonun en ucunda oturduklarını görüp onlara doğru yöneldi. Alex, Bram’la konuşuyordu ve onun geldiğini fark etmemişti. Nairna bir köşede yemeğin dağıtılmasına yardım ediyordu. İçeriye yayılmış olan haşlanmış et kokusu bir anda midesini bulandırmaya başladı.

Başı dönünce oturmak ve bulantı geçene kadar dinlenmek istedi. Ancak henüz içeride ne masa, ne de oturacak banklar vardı. Herkes bulduğu yere çökmüş ya da ayakta yiyip içiyordu.

Kendini iyi hissetmiyordu ve bir de buna çevresini saran kalabalık eklenince sınırları iyice gerilmişti. Yine de dişini sıkıp gülümsemeye gayret ederek insanların içine daldı.

Vanora ve Ross'un yanından geçerken kulak kabarttı.

“Neden bizi buraya topladı bilmem ama galiba Laren’le ilgili bir şeymiş?” dediğini duydu Ross'un.

Laren bir anda olduğu yere çivilenmiş gibi kala kaldı. Bu da ne demek oluyordu? Klan halkının kutlama için toplandığını sanıyordu.

Midesindeki o his artık katlanılamaz hale gelmeye başlamıştı. O an da Alex'in onu görüp ayağa kalktığını fark etti. Elinde deriye sarılı bir şey tutuyordu. Laren bunu görür görmez kalp atışları hızlanmaya başladı.

Hayır... Bunu... Bunu yapamaz.

Birçoğunuz Glen Arrin'e bir anda gelen bu zenginliğin kaynağını merak ediyor ve bana sorup duruyordu,” dedi Alex. herkesin duyabileceği bir ses tonuyla söze girince tüm dikkatler ona çevrilmişti. “İnanıyorum ki artık bir cevabı hak ediyorsunuz.”

Laren telaşla yerinde kıpırdandı. Alex bunu onu onurlandırmak ve insanların ona saygı duymasını sağlamak için yapıyordu belki, ama o anda onun istediği en son şey tüm dikkatlerin üzerine çevrilmesiydi.

Kesin herkes ondan konuşacak, çoğu yaptığı işleri, sırf o yaptı diye çirkin bulduğunu söyleyecekti.

Alex deri sargıyı açtı ve Laren'in bir yıl kadar önce yaptığı Meryem ana ve yeni doğmuş İsa tasvirini resmettiği camı meraklı gözlerin önünde sergiledi.

“Bunu Laren yaptı,” diye açıkladı Alex. “Yaptığı bu camları satıp klanımıza destek sağladı. İnşaat için gerekli malzemeleri ve yanan yiyecek stoğumuzun yerine yenilerini hep o gümüşlerle aldık.”

Birkaç saniye içinde tüm gözler ona çevrilmişti. Salonda yükselen uğultu rahatsız ediciydi ve onların ne dediğini duymasına da gözyaşlarına hâkim olamamıştı. Bir anda arkasını dönüp dışarıya doğru koşmaya başladı.

Alex bunu nasıl yapabiliyordu? Onun ilginin odak noktası olmaktan nefret ettiğini pekâlâ biliyordu. Herkesin gözlerini ona

dikip bakmasından daha rahatsız edici bir şey daha düşünemiyordu.

Dışarıda yağan karla karışık yağmur yüzüne çarpmaya başlayınca bile durmadı. İçi acıyordu ve oradan bir an önce uzaklaşmalıydı.

“Laren?”

Alex'in sesini duyuyor ama durmuyordu. “Dur Laren? Beni dinle.”

Alex ona yetişmiş ve kolundan tutup onu durdurmuştu.

“Senin neden saatlerce ortadan kaybolduğunu bilmek zorundaydılar. Onlara yardım ettiğin halde seni yargılamalarına daha fazla izin veremezdim.”

Laren onu itip kendisinden uzaklaştırdı. Alex'in arkasında meraklı yüzler birbirleriyle fısıldaşıyorlardı. Laren onların ne düşündüğünü bilmek istemiyordu bile. Alex'i iterek kendinden uzaklaştırdı ve olanca gücüyle yeniden koşmaya başladı.

Alex onun peşinden gitmedi. Biraz sakinleşmesini beklemenin iyi olacağını düşündü. Belki yalnız kalıp düşünürse aslında bunu, onun iyiliği için yaptığını anlardı.

Laren'in yaptığı şeyi saklı tutmak istemesinin sebebini asla anlamamıştı. Bunun için doğru düzgün bir sebep de görmüyordu. Zira camı klan halkına gösterip bunu yapanın Laren olduğunu söyleyince çoğu şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş, camlara orada olmadığı için duyamayacağı övgüler yağdırmışlardı. Herkes ona sorular sormuş, cam yapmak konusunda bir bilgisi olmadığı için de Alex onları cevaplayamamıştı.

Yine de aralarında ona inanmayanlar ve Laren'in yeteneğini kabullenemeyenler vardı. Bunu görünce Laren'in sırrını biraz erken açıklamış olabileceği konusunda şüpheye düşse de pişman değildi. Laren'e yardım etmek, ona çiraklık edecek birilerini bulmak istiyordu.

“Ne kadar yetenekli olursa olsun, sana ve çocuklarına layık bir kadın olmayı asla başaramayacak.”

Grizel'in memnuniyetsiz yüzü, önünde belirince kaşlarını hafifçe çattı Alex. Hemen yanında Mairin ve Adaira yaşlı kadını takip ediyorlardı.

"Kızların önünde böyle konuşmaya hakkın yok," diye çıkıştı sonunda.

"Nedenmiş? Onlar da bunun gayet farkında. Annelerini gördükleri mi var?"

Mairin'in gözlerinde biriken yaşları görebiliyordu Alex. Küçük kız elini Grizel'in elinden kurtarıp büyük annesine öfkeyle baktı. Adeta gözlerinden ateş saçıyordu.

"Annemin camları çok güzel. Onu kıskandığın için böyle söylüyorsun çünkü sen hiçbir şey yapayı bilmiyorsun!"

Mairin var gücüyle göle doğru açılan kapıya doğru koşmaya başlamıştı. Kız kardeşi de ağlamaya başlamıştı.

"Bizi rahat bırak Grizel," diye uyardı Alex. "Bu kadarı yeter."

Adaira'yı kucağına alıp onun sırtını okşamaya ve rahatlatmaya çalıştı.

"Ne yani, fikrimi de mi belirtmeyeceğim?"

"Karım hakkında bir şey söylemeye hiç hakkın yok. Eğer burada bizimle kalacaksan bunu aklına sokmalısın. Ondan ötür dileyeceksin."

Adaira kucağında Mairin'in ardından yürümeye başladı. Annesinin sivri dili artık canına yetmişti. Kadın varlığıyla çevresindeki hayatı bir anlamda soğuruyordu. Onun yanında hiç kimse yarım saatten fazla kalamıyor, hemen uzaklaşmak istiyordu.

Mairin nehrin kenarında göle taşlar savuruyordu. Gözlerinden akan yaşlara aldırış ettiği de yoktu.

"Grizel'den nefret ediyorum," dedi onun geldiğini fark edince.

"Boşver onu, o yaşlı bir kadın," dedi Alex, onu yatıştırmak için.

"Bu sabah bana dedi ki; beni buradan göndereceksiniz."

Alex ona şöyle bir baktı. Kızı ne kadar da çabuk büyüyordu. Sarı saçları kızıla çalmaya, boyu neredeyse beline gelmeye

başlamıştı. Bir kofunda Adaira olduğu halde, onun önünde eğildi ve boştaki koluyla ona sarıldı.

“Biliyorsun bu bizim geleneğimiz. Orada hem güvende olacak hem de eğitim alacaksın.”

“Gitmek istemiyorum,” diye belirtti Mairin.

“Yeni arkadaşlar da edineceksin. Belki de gelecekteki kocanla tanışacaksın.”

Bunun duyunca kızın gözlerinde oluşan korku dolu ifade Alex'i güldürmeye yetmişti. Kızı henüz bunu duyunca utanacak yaşta bile değildi.

“Hadi gel, anneni bulalım.”

Aslında Laren'in bu fikri seveceğini, yeni çıraklar edinirse işini daha hızlı bitireceğini ummuştı. Önce bu işin Dougal'a uygun olacağını düşünse de kardeşi oralı bile olmamıştı.

Daha genç yaşlardaki Monroe ise herkes camın başından ayrıldıktan sonra bile parçaya büyülenmiş gibi bakmaya devam etmişti. Ancak o gün olanlardan sonra Laren'in bir çırak isteyip istemeyeceğinden bile şüpheliydi doğrusu.

Daha mağaraya ulaşmadan onun gölün kıyısından kendilerine doğru yürüdüğünü gördü. Yaklaşınca kızların ellinden tutup onlarla yürümeye başladı Laren. Sanki çevresine buzdan bir kalkan örmüş gibiydi. Alex ona bir şey söylemeye bile cesaret edemiyordu.

Onu hemen ardından takip etmeye koyuldu. Ancak kuleye değil de Ross'un evine doğru yönelince onu durdurdu Alex.

“Bu gece kulede uyuyabiliriz. Bizim için samandan yatak ve birkaç battaniye hazırlattım.”

Laren başını sallamakla yetindi. Kızlar ise sonunda kendi evlerinde uyuyacakları için mutluydular ve neşeyle cıvıldıyorlardı. Koşarak kuleye doğru ilerlemeye ve Laren'i de birlikte sürüklemeye başladılar. Sonunda kuleye ulaşınca Laren onları sıcak bir köşeye yatırdı ve üzerlerini örtüp saçlarını okşayarak onlara iyi geceler diledi.

Kızlar uyuyunca Laren ayağa kalktı ve kulenin öbür ucuna doğru yürümeye başladı. Sanki Alex'i görmezden gelmeye çalışıyordu.

“Bu kızgınlık niye?” diye sordu Alex, onu kolundan tutarak.

Laren konuşmadı. Kolunu ondan kurtardı ve arkasını döndü. Alex onun içinde kaynayan duyguları hissedebiliyor, onu yatıştırmak için ne diyeceğini bilemiyordu.

“Yatığım şey için özür dilemeyeceğim. Eninde sonunda bunu öğrenmeleri gerekiyordu.”

Uzanıp onun omzuna dokunmak istediye de, Laren sanki canı acıyormuş gibi gözlerini kısınca elini geri çekti.

“Dört tanesi beni mağaraya kadar takip etti ve yaptığım işi izlemek istedi.”

Alex onun önüne geçip onu kendisine bakmaya zorladı, “Laren, sadece ne yaptığını, nasıl yaptığını anlamaya çalışıyorlar.

“Beni izlemeleri hoşuma gitmiyor, sanki gizli mabedim işgal edilmiş gibi hissettim.”

“Seni korkutan şey ne Laren?”

“Beni izlemeleri hoşuma gitmiyor. Ne düşündüklerini tahmin edebiliyorum. Bir düşkünün kızı nasıl böyle bir şey yapmayı öğrendi diye dedikodu yapmaya başlamışlardır bile. Zaten yıllardır ailem hakkında söylediklerini sineye çekmek zorundaydım, şimdi de her gün bakışlarıyla beni daha da çok yargılayacaklar.”

Alex ona iyice yanaşıp vücudunu onun vücuduna yasladı. Laren başını sol omzuna doğru çevirmişti.

“Asla senin ve ailenin hakkında söylenenlere kulak asmadım ve asmayacağım da.”

“Keşke ben de bunu yapabilsem,” dedi Laren, titreyen sesiyle.

“Yeteneğin onları büyüledi Laren. Peder Nolan bile bu kadar güzel camlar yapamıyordu. Monroe gelip sana yardım etmeye gönüllü oldu. Bunu sana sormamı istedi.”

“Neden onlara şimdi söylediğini bir türlü anlamıyorum. Camları bitirdiğimde onlara söyleyecektim.”

“Çünkü yardıma ihtiyacım var. Senin kaleye yakın olmanı istiyorum Laren.”

Karısının gözleri öfkeyle parlayınca uzanıp onun elini tuttu ve kendine bakmaya zorladı.

“Dinle Laren, sana cam yapmayı yasaklıyor değilim. Sadece ince işçiliği burada, kulede yapmanı istiyorum.

“Ama cam...”

“Laren, yaptıklarını inceledim. Yeterince renkli cam parçan var,” dedi Alex, son haftalarda onu sürekli gözlemişti ve gerçekten de bir sürü renkli parçası vardı. “Ramsay ve Monroe cam yapıp düz parçaları sana getirebilir.”

Laren uzun uzun ona baktı.

“Bana söylemediğin bir şey mi var Alex?”

“Kardeşlerim ve ben birkaç gün içinde yola çıkacağız. Artık Harkirk'ten gelecek saldırının korkusuyla yaşamak istemiyorum.”

Kışın soğuk rüzgârları tepeyi aşağıya doğru süpürüyor, kararan gökyüzüne yayılan kar kokusu ve kuru soğuk yeni bir soğuk hava dalgasının yaklaştığını işaret ediyordu.

Rahip Stephen yeni planlar getirmek ve işlerin nasıl gittiğini öğrenmek için ziyarete gelmiş ama Alex onu Laren'in yanında tutmamak için yine elinden geleni yapmıştı.

Rahip Stephan ayrılınca mağaraya gidip Laren'le konuşmak istedi. Monroe ve Ramsay de mağaradaydı.

“Laren'le yalnız konuşmak istiyorum.”

Monroe bunu duyar duymaz mağaradan çıktıysa da Ramsay elindeki kor halindeki camı birkaç kez daha çevirdikten sonra ustası Laren'e baktı.

“Sen de gidebilirsin,” dedi Laren. “Akşama kadar cam hazır olmayacak zaten. Ama güneş batmadan dönün.”

Laren gidip masaya dayanınca onun yine kendini iyi hissetmediğini anlamıştı. Hemen koşup onu belinden kavradı ve düşmesini engelledi.

“Laren, neler oluyor sana böyle?”

“Uzun süre ateşin başında kaldığım için oluyor sanırım.”

Bu Alex'in hoşuna gitmemişti. Çok fazla çalışıyordu ve belli ki artık bitkin düşmeye başlamıştı. Onun yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerine baktı. Yorgunluktan gözlerinin altında çizgiler oluşmuştu.

“Biraz ağırdan alsan iyi olur Laren,” dedi sonunda. “Manastırın bitmesine daha aylar var. Her gün böyle deli gibi çalışmanı anlayamıyorum.”

Laren ellerini yüzüne götürüp gözlerini ovuşturdu. “Biraz daha renk yaratmalıyım, yoksa yetişmeyecek.”

“Kendini böyle harap etmeni istemiyorum. Zaten duvarlar bitti. Artık gümüşlere ihtiyacımız yok.”

Laren'in yüzünde şekillenmeye başlayan garip ifade onu korkutuyordu. Sanki yine ondan bir şey saklıyor gibiydi.

“Laren,” dedi sert bir ses tonuyla, “Bana gerçeği söyle, neyin var?”

Karısının sessizliği onu daha da kaygılandırmaya başlamıştı. Sonunda derin bir iç çekip başını kaldırdı ve ona baktı.

“Bebek bekliyorum Alex. Bir çocuğumuz daha olacak.”

Alex'in yüzü bir anda neşeyle aydınlanmış olsa da, Laren yüzündeki kaygılı ifadeyi gizleyememiş olacak ki gülümsemesi öylece donup kalmıştı.

“Yoksa... Yoksa bu çocuğu istemiyor musun?”

Ses tonundaki o hava Laren'in canını sıkıyordu. Sanki onu suçluyor gibiydi. Laren çocuklarını seviyordu ve yeni bir hayatı büyük bir zevkle kucaklamaya hazırdı.

Ama çok korkuyordu. Bir kez çocuğunu kaybeden bir annenin yapacağı en doğal şey de bu olurdu. Adaira'nın doğumundan sonra günlerce uyumamış, her an onu kaybedeceğini düşünerek korkuyla yaşamıştı.

Sessizliği uzadıkça Alex'in yüzündeki ifade daha da sertleşiyordu.

“Belki de artık benim çocuğumu taşıma fikrine dayanamıyorsun?”

Laren *hayır* diye haykırmak isterdi. Ancak bunu yapamadı. Eğer yaşadığı o sağlık sorunlarını anlatırsa Alex onun bir daha cam fırının yanına dahi yanaşmasına izin vermezdi. Ama ona bir şey söylemezse ilişkilerini dönüşü olmayan bir yola sokacağını da biliyordu.

Alex onun uzun süren sessizliği üzerine başını önüne eğdi ve arkasını dönüp mağaranın ağzına doğru yürümeye başladı.

Laren ne yapacağını bilemiyordu. “Bekle,” dedi sonunda, “Yanılıyorsun.”

Artık korkularını ve kaygılarını tek başına taşımak istemiyordu. Bunu yapacak ne gücü ne de takati kalmıştı.

Bilmek zorunda, dedi kendi kendine, *eğer ona şimdi söylemezsen onu sonsuza kadar kaybedeceksin.*

“Korkuyorum,” dedi sonunda yumuşak bir ses tonuyla.

Alex yavaşça yeniden ona yüzünü döndü. Yüzünde öfke ve acının karışımı bir *duygu vardı.*

“Neden korkuyorsun?”

“Bebeği kaybetmekten.”

Artık yıllardır içinde sakladığı o korkuyu gizlemeyecekti. Kendini bıraktı ve Alex'in onun hissettiği acıyı görmesine izin verdi.

“Sürekli yorgunum,” diye devam etti. “Ne kadar uyusam da kendimi dinlenmiş hissetmiyorum. Birkaç kez bayıldım ve yemeğin kokusuna dahi katlanamıyorum. Böyle bir şeyi daha önceki hamileliklerimde hiç yaşamamıştım.”

Sonunda tüm korkularını dışa vurmanın verdiği rahatlıktan güç alarak devam etti, “Bebeği daha hissetmedim bile. Sanki hiç kıpırdamıyor,” dedi gözlerinden süzülen yaşlarla. Alex ona doğru birkaç adım daha yaklaşmıştı, “Belki de çoktan... Çoktan öldü.”

Alex hemen atılıp onun önünde diz çöktü. Laren onun gözlerindeki acı dolu bakışı görebiliyordu.

“Sana söylemedim çünkü bunun seni üzebileceğini biliyordum. Bu bebeğin yaşayıp yaşamayacağını bilmiyorum ve seni bunlarla sıkmak istemedim.”

Alex başını kaldırıp onun gözlerine baktı, “Sen benim karımsım, senin çektiğin her sıkıntıyı bilmek isterim.”

“David'in ölümü için hep kendimi suçladım. Nerede hata yaptığımı bilemiyordum.”

Laren de çöküp başını onun omzuna gömdü ve ağlamaya başladı. Alex onun saçlarını okşuyor ve onu rahatlatmaya çalışıyordu.

“Her şey güzel olacak Laren. Çocuğumuz sağlıklı olacak. Buna inanmanı istiyorum. Sana gözüm gibi bakacağım.”

Öyle yorgundu ki elinden ağlamaktan başka bir şey gelmiyordu. Sonunda Alex'in teklifini kabul edip yere serili battaniyeye uzandı ve iç çeke çeke ağlayarak Alex'in kollarında uyuya kaldı.

Uyandığında dışarısı karanlıktı. Alex onun üzerine bir battaniye örtmüştü. Masanın üzerinde duran yiyecekleri fark edince mutlu oldu. Karnı çok acıkmıştı. Alex kaleye gidip bir şeyler getirmişti anlaşılan.

“Ne kadardır uyuyorum?”

“Birkaç saattir. Sanırım çok yorgun düşmüşsün,” dedi Alex ve ona getirdiği yiyecekleri uzattı. “Biraz etmek ister misin?”

Laren gözlerini ovuşturup etmek dilimine uzandı ve yemeye başladı. Alex yiyecekleri özenle seçmiş, kokusu güçlü olmayan peynir, yulaflı kek ve kurumuş meyvelerden oluşan bir tabak hazırlamıştı.

“Demek hatırlıyorsun,” dedi gülümseyerek kurutulmuş çileklere bakarken. Bu onu duygulandırmıştı. Önceki hamileliğinde tüm klana yetecek kadar kurutulmuş çilek yemişti ve Alex'in bunu hatırlaması çok hoşuna gitmişti.

“Hamileyken et yemekten hoşlanmadığını biliyorum,” dedi Alex gülümseyerek.

Yediği ekmek parçası iştahını öyle kamçılamıştı ki önündeki tabağa adeta saldırdı. Kurutulmuş meyvelerin tadı öyle güzeldi ki onlara doyamıyordu.

Sonunda açlığı yatışmaya başlayınca dizlerini kendine çekip oturdu ve başını kaldırıncaya Alex'in yüzünde bir gülümsemeye onu izlediğini gördü.

“Seni böyle eğlendiren nedir?”

“Öyle iştahla yiyiyordun ki tabağına bir şeyler eklersem elimi de kapacağından korktum.”

Laren gülmeye başladı.

“Asla hamile bir kadınla yemeği arasına girmeye kalkma.”

Alex onun yanına oturdu ve beline sarılıp onu kendine çekti. Onun sıcaklığına kendini bırakıp ateşi izlemeye koyuldu.

“Hatırlıyor musun? Sen David'e hamileyken gölün kıyısında yürümeye giderdik. Yanına hep yiyecek bir şeyler alırdın.”

Bu anının izi nedense içini acıtmıştı. Ancak Alex'in ne yapmak istediğini anlıyordu. David'i kaybetmişlerdi ama yollarına devam etmeliydiler.

“Sen de bana gülerdin,” dedi Laren. “Hamile bir kadının aş ermesini asla anlayamayacaksın. Adeta için kazanıyor.”

Uzanıp onun elini tuttu ve avucunun içine nazikçe okşamaya başladı Alex.

“Çok yakışıklı bir çocuk olacaktı, değil mi?”

“Her zaman gözlerinin hangi renge döneceğini merak ederdim.”

Alex uzanıp onun yüzünden süzülen gözyaşını sildi. Bunun üzerine kendini gülümsemeye zorladı ve onun gözlerine baktı.

“Her zaman kalbimin bir parçası onun olacak. Cennette bile.”

“Benim de bir parçam onunla,” dedi Alex ve onun avucuna bir öpücük kondurdu. Yüzündeki ifade ciddileşmeye başlamıştı. “Yarın sabah MacLachor klanıyla yüzleşmeye gideceğiz. Bram ve birkaç adam daha bizimle gelecek. Callum ve Ross da Glen Arrin'de kalıp olası bir saldırıya karşı burayı savunacaklar. Duvarlar bitti. Güvende olacaksınız.”

“Korkuyorum Alex,” dedi Laren. “Gitmek zorunda mısın?”

“Eğer bir şey olursa Callum'u gönder. Elimizden geldiğince çabuk bir şekilde döneriz.”

“Bana geri döneceğine söz ver,” dedi Laren, hamileliğinde bir sorun yaşarsa ne yapardı bilmiyordu. “En kötüsüne hazırlıklı olmalıyız...”

Alex ona sıkıca sarıldı.

“Sandığından daha güçlüsün Laren. Bebeğimiz için her gün dualar edeceğim.”

~ ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

“Gitmek istemiyorum anne,” dedi Mairin ağlayarak ve Laren’in boynuna sıkıca sarıldı.

Laren da kızını sıkı sıkı sarıp onun kokusunu içine iyice çekti. Kızı artık büyüyordu. Her ne kadar onu yazın görecektense de bu içini burkuyor, ondan bir türlü ayrılmak istemiyordu.

“Bu senin için büyük bir serüven olacak,” dedi Laren, gözyaşlarının ardından gülümseyerek.”

“Sen eğitim için nereye gittin?”

“Babam beni eğitime gönderemedi. Ne paramız ne de kuzeyde akrabalarımız vardı. Ama bir düşün yeni yerler görecektense, yeni arkadaşlar edinecektense. Baban senin için bir at bile gönderiyor. Ata binmeyi, okuma yazmayı öğrenecektense.”

Küçük kız başını önüne eğdi. Şimdilik ikna olmuş gibi görünüyordu. Laren pelerinin cebine gizlediği cam parçasını çıkardı ve ona uzattı. Cama çiçek şeklini vermek için çok uğraşmıştı, “Bunu senin için yaptım” dedi ve onu uzun uzun öpüp, kokladı, “Yazın görüşeceğiz.”

At arabası yavaşça hareket ederken Laren elini kaldırıp kızına salladı. Soğuk gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Alex onu elinden tutup destek vermeye çalıştı.

“Orada ona iyi bakacaklar,” dedi.

“Biliyorum,” dedi. Onun orada güvende olacağına inanmasa onu göndermeye asla yanaşmazdı. Ancak onu üzen tek şey kızının gitmesi değildi. O gün kocası da savaşa gidiyordu ve onu kaybetme korkusu içini acıtiyordu.

“Gitmeden önce yiyecek stoğunu kontrol edeceğim. Sonra sana veda etmek için gelirim,” dedi Alex. Tam o sırada Grizel onlara yanaştı.

“İzin verirsen Laren’le yalnız konuşmak istiyorum,” dedi yaşlı kadın ve ikisinin şaşkın bakışlarına aldırmadan başıyla Laren’e kendisini takip etmesini işaret etti.

Kulenin içine girdiklerinde Grizel ona oturmasını söyledi ve kendisi de karşısına bir sandalye çekip oturdu. Hizmetçilerden birine başıyla işaret etti ve kadın hızla oradan uzaklaştı.

“Ters giden bir şeyler mi var?” diye sordu Laren merakla.

Kadın ona bakmadan konuşmaya başladı.

“Kızını eğitime göndermenin zor olduğunu biliyorum,” diye başladı kadın. “Ama bu yapılmalı. Özellikle de Mairin’in senin sahip olmadığın statüyü kazanmasını istiyorsun.”

Laren’in yüzü öfkeyle kızarmıştı. Onu buraya aşağılamak için mi yoksa üzüntüsünü teselli etmek için mi çağırmıştı anlayamıyordu.

Hizmetçi kadın elinde bir kapla dönünce dikkatini ona yöneltti. Kadın dumanı tüten kabı doğruca ona uzattı.

Laren bir Grizel’e bir de hizmetçi kadına bakıyordu. Kaptan gelen bitki aromalarının keskin kokusu odayı doldurmuştu.

“Bu nedir?”

“Papatya, nane ve birkaç farklı bitki daha. Bu sana iyi gelecek.”

Laren, Grizel'e sert bir bakış attı, ne demek istediğini hala anlayamıyordu.”

“Hamile olduğunu biliyorum,” dedi Grizel. “Her halinden belli oluyor. Ayrıca zor günler geçirdiğini de biliyorum. Bulantıların çok şiddetli, değil mi?”

Laren bir şey söylemedi. Bunun yerine kendini elindeki kapla oyalamaya çalıştı ve bir yudum aldı. Grizel neden böyle bir şey yapıyordu ki? Onun iyilik yaptığı görülmüş şey değildi.

“İnkâr etmediğine göre haklıyım. Bu karışımı her sabah içersen kendini daha iyi hissedeceksin.”

Laren bir yudum daha içti. Acaba onu sonunda Alex'in karısı olarak kabullenmeye başlamış olabilir miydi?

“Doğumda annen ve kardeşin yanında olsun istersin, değil mi?” diye devam etti yaşlı kadın.

Laren kabı daha da sıkı kavramıştı. Manastıra sığındıklarından beri annesi Rosin ve kız kardeşi Suisan'ı görmemişti.

“Onları özledim, bu iyi olurdu.”

Grizel ayağa kalktı ve ona bir baktı.

“Yaz sonunda onlara haber göndereceğim,” dedi ve onu selamlayıp yanından ayrıldı.

Laren şaşkınlıkla onun arkasından baka kalmıştı.

“Klanı böyle bırakıp gitmek hiç hoşuma gitmiyor,” dedi Alex, hemen yanında at süren Bram'a. Son saldırı iyice canını sıkırmıştı ve kellesine konan ödül canını sıkıyordu. O anda belki de MacLachor'u ziyaret etmeye kalkarak bir tuzağın içine sürükleniyordu.

Ancak bilgi almalı, neler olup bittiğini öğrenmeliydi. Eğer Harkirk diğer klanları da MacKinlochlar'a karşı kışkırtıyorsa işler içinden çıkılmaz bir hale gelebilirdi. Bu yüzden MacLachor klanı

İngiliz Lordu'nun aklından geçenleri öğrenmek için tek umuduydu.

Başını çevirip Glen Arrin'in yeni formuna baktı. İçinde bir sıkıntı vardı. Laren hala kapıda durmuş onları izliyordu. Kızıl saçları sabahın ışıklarıyla parlıyordu. Ona veda etmek hiç kolay olmamıştı ve ona sağ salim geri döneceğine dair verdiği sözü de tutup tutamayacağından emin değildi.

Birkaç ay içinde karısının karnı büyümeye başlayacaktı. Onun hamileliği sırasında geçirdiği değişikliği hep severdi. Teninin yumuşaması, göğüslerinin kıvrımlarındaki değişiklik hatta dudaklarının tadı bile bir başka olurdu. Şimdi bir bilinmeze doğru yürüyordu ve geri dönebilecek miydi, onu bile bilmiyordu.

"Laren'le aranız daha iyi ya?" diye sordu Bram, tepeyi aşmışlardı ve kale görüş mesafesinden çıkmıştı.

"Öyle sayılır," dedi Alex, son sevimlerini düşünerek. Hemen sonra bu anıyı aklından çıkarmaya çalıştı. Onu çok düşünürse daha fazla ilerlemeyip geri döneceğini biliyordu.

Daha şimdiden bir parçasının geride onunla kaldığını hissedebiliyordu. Elveda öpücüğünün sıcaklığı bile hala dudaklarındaydı.

"Laren hamile," dedi Bram'a.

Kardeşi başını hafifçe eğerek iyi dileklerde bulundu. Ancak onun ruh halindeki ani değişimi sezmişti Alex. Laren onların çocuk yapmak için nasıl da istekli olduklarından bahsetmişti ve Bram'ı böyle düşünceli görmek hoşuna gitmiyordu.

"Peki, sizin aranız nasıl?" diye sordu Alex.

"Bilemiyorum," dedi Bram. "Mutluyuz. Ama Nairna da bir bebek istiyor ve her ay adet dönemi geldiğinde onun üzüntüsünü görmek canımı acıtıyor."

"Umarım sonunda o mutluluğu tadarsınız. Ama emin ol hamilelik süreci de kolay bir süreç değil."

Bram bir şeyler daha mırıldandı. Alex ise Laren'i düşünmeye başlamıştı. Onun sağlığı için endişeleniyordu ve ona bir şey olursa ne yapardı bilemiyordu.

Gün boyunca batıya doğru ilerlediler ve sonunda akşam olmaya başladığında MacLachorlar'ın topraklarının sınırlarına vardılar.

“Onlara görünmemeliyiz,” dedi Alex.

Atları ağaçların arasına doğru sürdüler. Atlarından inerlerse daha sessiz ilerleyebileceklerine kanat getirip yürümeye koyuldular. Önlerindeki tepede geceyi geçirip sabah onlarla yüzleşmeden önce etrafı kolaçan edebilirlerdi.

Bram atını tepeye doğru çekti.

“Biraz daha yükseğe çıkmalıyız. Tepeden kalenin tamamını rahatça gözleyebiliriz.”

Alex, Bram'ı ağaçların arasında takip etmeye koyuldu. Sonunda küçük bir şelalenin içine aktığı düz bir açıklığa ulaştı ve durdular. Orada kamp kurabilir ve atların susuzluğunu giderebilirlerdi.

Alex elini pelerinin cebine atıp çakmak taşını çıkarmak için davrandı. Avucuna gelen camdan damlaları fark edince gülümsemeden edemedi.

Damlaları çıkarıp avucunda bir inceledi. Bunlar onun yıllar önce Laren'e verdiği renkli damlalardı. Onları vedalaşırken gizlice pelerininin cebine koymuş olmalıydı Laren.

Damlaları avucunun içinde sıktı. Sanki Laren'e dokunuyormuş gibi hissediyordu kendini.

İşte o an biliyordu ki o cam damlaları aralarında adeta fiziksel bir bağ oluşturuyordu.

Finian bir süre akşam güneşinde karşısında duran küçük kızı izledi. Kendi kızına ne kadar da benziyordu. O masum gülüşü ona Iliana'yı hatırlatmıştı.

İstemsizce elini yumruk yapıp sıkıyordu. Kızı aylardır Harkirk'in tutsağıydı ve onun yaşayıp yaşamadığından bile emin değildi.

MacKinloch şefi ve kardeşi Glen Arrin'den uzaklaşalı epey olmuştı ve bu onun harekete geçmek için son şansı olabilirdi. Kendine kızının hayatının buna bağlı olduğunu hatırlatıp ilerlemeye başladı.

Gülümseyerek cebinden çıkardığı kurutulmuş çilekleri kızı uzattı.

“Gel de biraz al, çekinme,” dedi. Bir yandan da yapmak zorunda olduğu şey için tanrıdan af diliyordu.

“**A**daira nerede?” diye sordu Laren.

Vanora ona şaşkınlıkla bakıyordu, “Grizel’le gölün kıyısına gitmemişler miydi?”

“Grizel onu uzundur görmemiş.”

Laren’in teninin buz kestiğini hissedebiliyordu. Bir şeylerin ters gittiğini sezmişti. Gölün kıyısına doğru koşmaya başladı. Ancak kızından hiçbir iz yoktu. Kalbi deli gibi atıyordu ve aklına daha şimdiden karanlık düşünceler hâkim olmaya başlamıştı.

Onun yanından bir an olsun ayrılmamalıydım.

Mağaraya doğru koşmaya başladı. Nefes nefeseydi ve koşmaktan dalağı şişmişti. Bir yandan da onu sağ salım bulabilmek için dualar ediyordu.

Mağaraya daldığında gördüğü karşısında kanı donmuştu. Adaira’nın saçının örgüsü bir parça parşömenin üzerinde, masaya yerleştirilmişti.

Saç örgüsünü eline alıp sıktı. İçinde yükselen öfke titremeye başlamasına neden olmuştu. Birileri kızını kaçırmıştı. Buna şüphesi yoktu. Ama nereye ve neden? İşte bunu bilemiyordu.

Parşömeni kaptığı gibi Glen Arrin’e doğru koşmaya başladı. İçinde büyüyen öfkeyle teni yanıyordu adeta.

Dougal’ı görünce karşıdan bağırmaya başladı, “Bu parşömeni okuyabilecek birine ihtiyacım var” diye buyurdu. Kendisi okuma yazma bilmiyordu ve neler olup bittiğini öğrenmek zorundaydı.

“Neler oluyor?” diye sordu genç adam.

“Birileri Adaira'yı kaçırdı. Kim olduğunu öğrenmeliyim,” dedi ve parşömeni gösterip tekrarladı. “Bunu okuyacak birini bul!”

Çevrelerinde toplanan insanları görünce bağıarak konuştuğunu fark etmişti. Aklını yitirmek üzereydi ve Alex de yanında yoktu.

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Eğer kızını kurtarmak istiyorsa soğukkanlı olmalı, içine düştüğü bu isteriden kurtulmalıydı. Küçük kızının elinden böylece alınmasına izin veremezdi.

Dougal çoktan koşmaya başlamıştı bile, ancak daha o gözden kaybolmadan bir atının yaklaştığını gördü Laren. Adam rahip cübbesi giyiyordu. Kapıya varınca atından indi ve ona doğru yürüyüp kendini tanıttı.

“Ben Rahip Ossian. Manastırdan geliyorum.”

Laren düşüncelerini bir türlü toparlayamıyordu ve o anda camlarla ilgili bir soruya cevap verecek halde değildi.

Sakinleş diye emretti kendi kendine, *Rahip parşömeni okuyabilir*.

“Rahip, lütfen parşömende neler yazdığını söyleyin bana!” diye atıldı Laren.

Adam şaşkınlıkla kâğıdı eline aldı ve okumaya başladı.

“MacLachor klanının mühürü bu,” diye cevapladı adam. “Şefinizin ve kardeşlerinin Lord Harkirk’in şatosuna gelmesini istiyor.”

Laren dişlerini sıktı. Ağlamaya başlarsa duramayacağını biliyordu. Alex, MacLachorlar’ın şefiyle konuşmaya gideli neredeyse bir gün olmuştu ve ona haber götürmenin bir yolunu düşünmeye başlamalıydı.

Ama peki ya MacLachorlar kızını çoktan Lord Harkirk’in kalesine götürmüşlerse ne olacaktı? Adaira'yı kurtarmanın bir yolu olmalıydı.

Sakinleş.

Rahip Ossian bir şeyler mırıldanıyordu, dikkatini ona vermeye çalıştı.

“Ben şu cam sanatçısını görmeye gelmiştim,” diye tekrarladı rahip.

“Rahip Stephen çoktan gelip planları getirdi ve camları inceledi,” diye onun sözünü kesti ve ardını dönüp gitmeye hazırlandı Laren. O anda camı veya manastırı düşünecek hali yoktu.

Rahip kuşkuyla sordu, “Rahip Stephen mı?”

“Evet, sizin tarikattan biri,” dedi Laren şaşkınlıkla. Manastırda yirmi kişiden daha azdılar ve birbirlerini tanımamaları imkânsızdı, “Ölçüleri onunla göndermiştiniz.”

“O isimde bir rahip tanımıyorum,” dedi rahip Ossian. “Ayrıca bahsettiğin planlar bir ay önce çalındı. Gönderdiğimiz rahip yolda yaralı bir yabancıya yardım etmek isterken onun tarafından soyulmuş. Sonunda geri döndü ve planları yeniden çizmek sorunda kaldık.”

Laren’in bir anda nefesi kesilmişti. Şimdi rahip Stephen’ın aslında kim olduğunu anlamıştı.

Şüphesiz rahip kılığında dikkat çekmeden Glen Arrin’e gelen kişiyle, kızını kaçıran kişi aynı adamdı.

Alex sabah gözlerini açtığı anda etrafları sarılmıştı. Bram da onunla beraber uyanmış ve kılıcını çekip gelecek olan saldırıyı karşılamaya hazırlanmıştı.

“Buraya şefinizle Harkirk hakkında konuşmaya geldik,” dedi Alex. “Başıma koyulan ödül hakkında bilgi almak istiyorum.”

Uzun boylu sarışın bir adam öne çıktı. Elinde kalkanı ve kılıcıyla gardını bozmadan onlara doğru ilerledi.

“Benim adım Brochain, MacLachor klanının şefi Finian’ın kardeşiyim,” dedi adam. “Hem senin başına hem de kardeşlerinin başına ödül kondu. Siz de ayağımıza kadar geldiniz.”

“Buraya savaşmaya gelmedik,” dedi Alex sakın bir ses tonuyla, “Ama bilin ki bize saldırırsanız öylece pes etmeyeceğiz. Daha fazla adam kaybetmeyi istemediğinizi biliyorum.”

Brochain'in yüzü gerilmişti. Ne o ne de adamları hareket ediyorlardı.

“Harkirk bizi birbirimize düşürmeye çalışıyor,” diye devam etti Alex. “Klanları bölerse zayıf düşeceğimizin farkında,” diye ekledi elindeki kılıcını sıkıca kavrayıp Brochain'in gözlerinin içine bakarak. “Şefinizin kızının kaçırıldığını biliyoruz. Kız hayatta bile olmayabilir. Neden bizden yardım istemek yerine bize saldırıyorsunuz?”

“Onun kalesine son saldırdığımızda bir düzine adam kaybettik,” dedi adam. “Sizin klanla birleşsek de ona karşı şansımız yok.”

“Şefiniz nerede?” diye sordu Alex. Finian MacLachor'la tanışmamış ama babasından onun adını duymuştu.

“Birkaç gün önce kızı Iliana'yı kurtarmak için tek başına gitmeye karar verdi,” dedi Brochain. Ancak yüzündeki o çaresiz ifadeyi gizleyememişti ve belli ki şeflerinin çabasının boşa olduğunu düşünüyordu.

“Kardeşimiz Callum bir süre Harkirk'in kalesinde tutsaktı,” diye atıldı Bram. “Kalenin içini herkesten iyi biliyor. Onu oradan sağ kurtarmayı başardık. Şefin kızını da kurtarabiliriz. Yeter ki birlik olalım.”

“Bize neden yardım edesiniz ki? Özellikle de size saldırmamızdan sonra?”

Adamın yüzündeki ifadeden umutsuz olduğu anlaşılıyordu. Alex bunu kendi lehlerine çevirebileceğini düşünerek devam etti.

“Çünkü şu anda düşmana değil, müttefike ihtiyacımız var. Harkirk'i durdurabiliriz. Klanlarımız barış içinde yaşamayı hak ediyor.”

“Sözünü tutacağını ne bileyim?”

“Bunu bilemezsin,” dedi Bram. “Ama bizi öldürsen bile kendinizi Harkirk tehdidinden kurtarabileceğinizi de bilemezsin.”

Brochain bir an için duyduklarını sindirmek istemiş gibi düşündü ve kılıcını yavaşça indirdi. Adamları da tek tek gardlarını indirmeye başladılar.

“Bizimle gelin. Konuşacağız.”

Alex, Bram'a sessiz bir işaret gönderdi. Ne olursa olsun adama güvenemiyordu. Yine de silahını indirip onu takip etmeye koyuldular. Diğerleri çevrelerine etten duvar örmüşlerdi ve kaçmak gibi bir şansları yoktu.

Laren atından indi. Dougal ve Callum'la Glen Arrin'in etrafını saatlerce dolaşmış, ancak Adaira'dan hiçbir iz bulamamışlardı. Midesine oturan o acıya aldırmadan yürümeye başladı. Kızına, biricik yavrusuna bir şey olursa bunun hesabını MacLachorlar'dan soracaktı.

"Klan halkını topla," dedi Nairna'ya. "Onlarla konuşacağım."

Her ne kadar kalabalıklardan korksa da o anda hiçbir korku kızını kaybetmenin verdiği korkuyla yarışamazdı ve eğer Adaira'yı kaçıran adamın peşinden gitmezse kızının çekeceği acıların vicdan azabıyla yaşayamazdı.

Nairna bembeyaz olmuş yüzüyle söze girdi. "Çok üzgünüm. Yaşadığın acıyı anlamaya çalışırken bile içim acıyor," dedi.

"Onu bulup eve geri getireceğim," dedi Laren büyük bir kararlılıkla. "Bunun için ne yapmam gerekirse gereksin."

Hamileliğinin verdiği yorgunluğa rağmen o anda duramazdı. Neyse ki Grizel'in verdiği bitki karşını işe yaramıştı ve bulantıları hafiflemişti. Yaşlı kadına minnettardı. Sırrını henüz kimseyle paylaşmadığı için ona teşekkür etmeliydi. Zira onun durumunu bilseler Glen Arrin'i terk etmesine izin vermezlerdi.

Nairna insanları toplamıştı. Onların karşısına çıkmaya hala cesaret edemese de bunu yapacaktı. Tüm bakışlar ona dönünce yutkundü. Cam yaptığını öğrendiklerinden bu yana ona olan bakışları daha da yabancılaşmış, onu bir büyücüymüş gibi davranmaya başlamışlardı.

Laren hepsini tek tek inceledi. *Onların da çocukları var, seni anlayacaklardır*, dedi kendi kendine. Onların yardımına ihtiyacı vardı ve eğer çektiği acının yarısını bile içlerinde hissetseler ona yardım etmek için gönüllü olurlardı.

“MacLachorlar kızım Adaira'yı kaçırdı,” diye girdi söze. İnsanlar kıpırdanmaya, fısıldaşmaya başlamışlardı. Laren bunun üzerine sesini yükseltti. “Onu geri getirmek için yardımınıza ihtiyacım var.”

“Fidyeye istedikler mi?” diye karşılık verdi Ross, ona yardım etmek istediği belliydi ve aynı evde yaşadıkları sürece kızlar için bir büyük babadan farksız hale gelmişti.

“Hayır,” dedi elindeki parşömen ve saç örgüsünü gösterdi, “Elimdeki tek iz bu.”

Kâğıdın üzerindeki mührü görenler aralarında fısıldaşmaya başlamışlardı. Hiç kimsenin olaydan onların sorumlu olduğuna şüphesi kalmamış gibi görünüyordu.

“Gidip Alex'i bulacağım,” dedi. “Bu yüzden bana eşlik edecek birilerine ihtiyacım var. Onun için çatışmak zorunda kalabiliriz.”

Callum bir adım öne çıktı. Laren ona itiraz edecek olduysa da elini kaldırıp onu susturdu genç adam. Kalabalığa dönüp bir bakmış, onlarla gelmeleri için diğerlerine adeta meydan okumuştı.

“Ben de geleceğim,” dedi Ramsay. Ancak Laren onun yaşında bir çocuğu böyle tehlikeli bir yolculukta yanına alamazdı.

“Sana burada ihtiyacım var,” dedi. “Monroe'la birlikte cam yapmaya devam etmelisiniz.”

Ramsay hayal kırıklığına uğramış gibi ona baksa da çocuğun cesareti diğerlerine örnek olmuştu ve iki adam daha onlara katılmak için gönüllü oldular. Ross da onlara katılmak için öne çıktı.

“Hayır Ross, sen burada kalıp Glen Arrin'i savunacaksın,” diye emretti Laren büyük bir kararlılıkla.

Yaşlı adam ona itaat ettiğini bildirmek için kafasıyla onu selamlamıştı.

Laren tuttuğu nefesini bırakıp atına doğru yürümeye başladı. Onlarla konuşmak, onlara liderleri olarak hitap etmek sandığından daha kolay olmuştu. Onu dikkatle dinlemişlerdi ve gözlerinden ona duydukları saygı belli oluyordu.

“Gidip kızımı kurtaracağım,” dedi son olarak. Ağlıyordu ama gözyaşlarını gizlemeye çalışmadı. Grizel ona doğru yaklaşıyordu.

“Tanrı çocuğunu kurtarmak için yola çıkan bir anneyi durdurmaya çıkacak adama yardım etsin,” dedi herkesin duyabileceği bir sesle ve uzanıp onun ellerini bir süre sıkıca tuttu. “Onu bize geri getir.”

~ ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

Finian MacLachor uyuyan çocuğu kollarında tutuyordu. Kız bütün gün ağlamış, sonunda yorgun düşüp uykuya teslim olmuştu. Pelerinın kızı sarıp onu sıcak tutmaya gayret ederek önünde yükselmeye başlayan Harkirk'in kalesine doğru ilerlemeye devam etti.

Kızını kurtarmak için yapmak zorunda olduğu şey içini acıtısa da artık geri dönemezdi. İliana'nın başına bir şey gelmemiş olduğunu umarak kapıdan içeriye girdi.

Askerler, kucağında çocukla kaleye giren İskoç'un etrafına toplanıp mızraklarını doğrulttular. Finian onlara nefretle bakıyordu.

“Kızıma karşılık ona bir tutsak getirdim. Lordunuza haber verin.”

Askerler ona şüpheyle bakıyorlardı. Ancak saldırmamışlardı. Kucağında Adaira'yla atından inip iç avluda yürümeye başladı. Tutsaklar taş taşıyorlardı. Onu görünce bir tanesi durdu ve yargılayan gözlerle ona baktı.

Evet, kız masumdu ve onu Harkirk'e teslim etmek zorunda olduğu için kendinden nefret ediyordu. Ama başka şansı kalmamıştı. İliana'yı kurtarabilecek bir saldırıyı göze alamazdı. Zaten bunun için yeterince adamı da yoktu. Tek umudu kızına karşılık başka bir rehine bırakmaktı.

Muhafızlar onu bir odaya götürdüler. Harkirk bir grup adamla konuşuyordu. Üzerinde zırhı ve başında miğferi vardı. Bu haliyle savaştan yeni dönmüş gibi görünüyordu. Belki yine bir İskoç klanına saldırmıştı. Finian'ı görünce ilgisini ona verdi.

“Bana ne getirdin bakalım öyle?”

“MacKinloch şefinin küçük kızını. Karşılığında İliana'yı geri istiyorum.”

Lord ince dudaklarını bükerek şeytanca gülümsedi.

“Kızı verip kendi kızın için pazarlık yapacağını düşünüyorsun, öyle mi? Bunca zaman senin kızı canlı tuttuğuma neden inanıyorsun ki?”

“Çünkü MacKinlochlar'ın kellesini istiyorsun. Bu kızı kurtarmak için sana gelecekler. Hem de hepsi birden.”

Lord ona yine gülümseyip bir askere emir verdi, “Kızı al.”

Finian içgüdüyle kızı sımsıkı tutunca Adaira uyandı ve ağlamaya başladı. Muhafızlardan biri gelip onu çekip aldı ve koridor boyunca ilerlemeye başladı. Kızın çığlıkları dar koridorda yavaşça sönmeye başlayınca yaptığı büyük hatayı anlamıştı Finian. Masum bir ruhu kendi elleriyle şeytana teslim etmişti.

“Çocuk herhangi birine ait olabilir,” dedi Harkirk. “Onun MacKinloch olduğunu kanıtlayamazsın?”

“Yemin ederim ki o bir MacKinloch. Şef Alex'in kızı.”

Finian'ın kanı donmuştu. Yaptığı yanlış, kafasına bir anda dank etmişti. Amacına ulaşmak için masum bir kızı tutsak eden bir adamla ona başka bir rehine sunarak anlaşabileceğini ve kızını

kurtarabileceğini düşünmüştü. Şimdi nasıl da yanıldığını çok iyi anlayabiliyordu. Harkirk onursuz adamın tekiydi.

“Onu da diğerlerinin yanına koyun,” diye emretti Lord, “Kızın için gelen olacak mı göreceğiz.”

Dört adam koşup onu üzerine çöktüler. Finian kurtulmaya çalışsa da bunu başaramazdı.

“Kızım ne olacak? Kızımı serbest bırak!” diye haykırdı durdu.

“O çoktan öldü.”

“Harkirk'in adamları Glen Arrin'i yakıp yıktıktan iki hafta sonra bize saldırdılar.” dedi Brochain. “Finian'ın kızını rehin alıp karşılığında sizin kellelerinizi getirmesse onu öldüreceklerini söylediler.”

Alex, elindeki odun parçasıyla ateşi şöyle bir karıştırdı. Harkirk'in niyetini açıkça anlayabiliyordu.

“Harkirk elini kirletmeden hepimizden kurtulmak istiyor.”

“Öyle ya,” dedi Brochain gözlerini kısıp ateşe bakarak. “Neredeyse soyumuzu bitiriyordu. Kala kala bu kadar kaldık,” dedi oturan diğer adamları göstererek. “Kardeşim son bir saldırı daha yapmaya kalktı. Ancak kimse kurtulamadı. Finian esir düştü ve işkence gördü.”

Alex ona uzatılan kök birasından bir yudum aldı ve boynuzdan yapılmış olan kabı Brochain'e uzattı. Adam kabı alıp içerse, İskoç geleneklerince ittifakı kabul etmiş olacaktı. Bir an duraksadıktan sonra kadehi dudaklarına götürdü ve bir yudum alıp kabı yanındaki adama uzattı.

“Diğer klanların kafamıza konulan ödülden haberi var mı?”

Brochain omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. Şimdi de kardeşimi bir daha görüp göremeyeceğimden de emin değilim,” dedi klanının halkından kalanlara baktı. “Bir kurtarma girişimine daha kalkışacak durumda değiliz. Bu intihardan başka bir şey olmaz.”

Alex sırtını yasladı ve düşünmeye başladı. “Diğer klanlarla konuşup yardım istediniz mi?”

“Kimse buna yanaşmıyor,” dedi Brochain, elini dizinin üzerine koymuş, ateşe bakmaya devam ediyordu. “Korkarım ki bu durumda Finian’ı feda etmekten başka şansımız kalmayacak,” dedi elini yumruk yaparak. “Kardeşimi bile kurtaracak gücüm yok,” diye söylendi yumruğunu dizine sertçe indirerek.

“Onları geri getirmenize yardım edeceğiz,” dedi Bram. Alex’e bir bakış attıktan sonra devam etti, “Harkirk’in tutsak tuttuğu tüm İskoçları da kurtaracağız,” dedi bileğini sıyırıp prangalardan kalan izleri göstererek. Yedi yıl süren tutsaklığının izlerini hala taşıyor ve tüm tutsakları kurtarmak istiyordu. “Ama onlara doğrudan saldırmayacağız. Kaleye başka bir yoldan gireceğiz.”

Alex onun aklından geçenleri okuyordu ve bu hoşuna gitmemiştir, “MacLachorlar’ın bizi tutsak olarak ona sunması iyi bir plan gibi görünebilir ama Harkirk hem onları, hem bizi oracıkta öldürebilir.”

“Hayır. Başka bir planım var. Nairna’nın babasından yardım isteyeceğiz.”

MacPherson klanının şefi ve Nairna’nın babası Hamish’in Harkirk’le kırılgan da olsa bir anlaşması vardı ve ona vergi ödeyerek ateşkesi korumaya devam ediyordu.

Alex, bir yandan Bram’ı dinliyor, bir yanda da kafasında bir plan şekillendirmeye çalışıyordu. Brochain da kalenin zayıflıklarını onlara anlatıyor, plana dâhil oluyordu. Saatler geçtikçe planları da elle tutulur bir hale gelmişti. Eğer Harkirk’in tutsak tuttuğu İskoçları kurtarırlarsa bu onu sadece zayıflatmakla kalmaz, evlerine dönen İskoçlar klanlarını İngilizlere karşı birleşmeye ikna ederek daha güçlü bir birlik oluşturlardı.

Yaklaşan atlıların sesiyle hepsi birden irkildi. Alex kılıcına davranıp ayağa kalktı. Oturdıkları kulübeden dışarı fırladılar. Dışarıda güneş batıyordu.

Alex önce Callum’ı sonra da Laren’i görünce telaşa kapıldı ve onlara doğru koşmaya başladı. Yanlarında klandan iki adam daha vardı ve Alex neler olup bittiğini bir an önce öğrenmek istiyordu. Karısının yüzündeki ifadeden çok kötü bir şey olduğunu okumak hiç de güç değildi.

“Burada ne arıyorsun?”

Laren’in yüzü bembeyazdı ve her an bayılacakmış gibi görünüyordu. Dudakları titreyerek konuşmaya başladı.

“Adaira... MacLachorlar onu kaçırdı.”

Laren, Alex’in Brochain’i boğazından kavramasını şokla izledi.

“Kızımı kaçırsınız ha!”

Kocası adamın boğazını sıkmaya devam ediyor, onun bu şekilde cevap veremeyeceğini düşünmüyordu bile. Laren atından inip onun yanına koştu ve kolundan tutup onu sakinleştirmeye çalıştı.

“Alex, bize yardım edebilir.”

Sonunda Brochain’in boğazını bıraktı. Adam mosmor kesilmişti ve güçlüğüle bir köşeye çöküp oturdu.

“Finian,” diyebildi, nefesini toparlamaya çalışırken.

Alex’in yüzündeki öfke dinmemişti. Laren onu bıraksa, gidip adamı öldüreceğini biliyordu. Bu yüzden ona sarılıp öfkesini dindirmeye çalıştı.

Ancak Alex ondan kurtulup adamı kolunda tuttu ve sarsmaya başladı.

“Bunu biliyordun ve bize bir şey söylemedin.”

Brochain başını sağa sola salladı.

“Hayır... Ama...”

“Konuş yoksa gebertirim.”

“Glen Arrin’e saldırdığımız da Finian bir rehine almak istemişti. Başaramadık. Sonra bunu kendi başına yapmak için tekrar Glen Arrin’e dönmüş olmalı,” dedi adam ve boğazını temizledikten sonra devam etti. “Sanırım senin kızını kendi kızına karşılık rehin bırakabileceğini düşündü.”

Laren, Alex’in koluna tutunup dengesini sağlamaya çalıştı. Duyduklarına inanamıyordu. Küçük bebeği o zalimin eline düşmüştü. Adam İskoç tutsakları köle olarak kullanır, onlara değersiz birer hayvanmışlar gibi davranırdı. Midesi bulanmaya

başlamıştı. Kızının o zalimin elinden neler çekebileceğini düşünmek bile onu mahvediyordu.

Callum, Bram'ın hemen yanında duruyordu ve söylenenleri duyunca burnundan solumaya başlamıştı. Harkirk'in kalesinde tutsak olarak kalmıştı ve orada neler olup bittiğini çok iyi biliyordu. Onu öyle görmek Laren'in kanını dondurmıştı. Zira Callum tutsaklığından sonra bir daha asla konuşmamış, her ne kadar onlara fiziksel varlığıyla yardım etse de içindeki boşluğu doldurmayı bir türlü başaramamıştı.

“Onu geri alacağız,” dedi Brochain. “Finian muhakeme yeteneğini yitirmişti. Kızını kurtarmak için ne yapacağını bilemiyordu ve çok yanlış bir şey yaptı. Size yardım etmek boynumun borcu. Şafak vakti yola çıkacağız.”

Alex, Laren'i sahibi öldürüldüğü için boş kalmış evlerden birine götürdü ve ateş yakıp onu karşısına oturttu. Zavallının elleri titriyordu. Hemen yanına oturup ona sarıldı.

“Onu bulup geri getireceğim. Yemin ederim.”

“Bunu beraber yapacağız,” diye düzeltti onu Laren. “Kızım bir canavarın ellerindeyken burada öylece durmamı bekleyemezsin.”

Alex onun elini sıkıca tuttu ve hafifçe şişkinleşmeye başlamış karnına dokunmaya zorladı.

“Karnımızdan çocuğumuzu taşıırken seni Harkirk'in kalesine götüremem. Bu riski almamı isteme benden.”

“Onsuz hiçbir yere gitmiyorum” diye belirtti Laren. Gözleri yaşlarla doluydu, “Nasıl bir adam küçücük bir kızı düşmana teslim eder ki?”

“Kendi kızını kurtarmak isteyen bir baba” dedi Alex, ses tonunu tarafsız tutmaya ve öfkesini bastırmaya çalışarak.

“Nasıl bu kadar sakin olabilirsin?”

Alex onu duymazdan geldi. O anda yapabileceği tek şey sakin kalıp kızını kurtarmaya odaklanmaktı. Eğer onun başına

gelebilecek şeyleri düşünmeye başlarsa aklını yitirebilirdi. Bu yüzden kişisel duygularını bastırmak zorundaydı.

“Seni yarın Glen Arrin'e geri yollayacağım. Callum bizimle gelecek. Ona ihtiyacım var.”

Laren başını önüne eğdi, “Seni anlayamıyorum. Sanki savaşa gidiyor gibi konuşuyorsun. Kızımızın hayatı tehlikede.”

“Bunu biliyorum Laren.”

Kimsenin bunu ona hatırlatmasına ihtiyacı yoktu. Eğer yanlış bir şey yaparsa bu kızının hayatına mal olabilirdi ve bunun gayet iyi farkındaydı.

Laren başını sağa sola salladı ve kendini ondan geri çekti.

“David öldüğünde de böyleydin. Sanki onun hayatının bir anlamı yokmuş gibi davranıyordun.”

“Böyle bir şey söylemeye hakkın yok,” dedi Alex, yine ses tonunu duygularından arındırmak için büyük bir çaba harcayarak. Laren'in onu böyle suçlamaya hakkı yoktu ve geçmişi ne zaman desse sanki kör bir bıçak etine saplamıyormuş gibi acı duyuyordu, “Şu anda Harkirk'in kalesine nasıl gireceğimizi ve kızımızı nasıl kurtaracağımızı düşünmek zorundayım.”

Elindeki odun parçasıyla ateşi dürttü. Kıvılcımlar yükselip ateşe yeniden dökülmüştü. Laren hala başını sağa sola sallıyor, neredeyse bir isteri krizi geçiriyordu.

“David için asla yas tutmadın,” diye mırıldandı. “Sadece onun mezarını ziyaret etmekle yetindin.”

Alex bir anda kendini kaybetti ve Laren'i bileğinden sıkıca kavradı.

“Beni böyle bir şeyle suçlamaya kalkma. O öldüğünde neler yaşadığımı bilemezsin.”

Onu bileğinden öyle sıkı tutuyordu ki Laren acıdan ağzını bile açamamıştı. Alex büyük bir hüsrarla konuşmaya devam etti.

“Ben bir şefim Laren, kimsenin duygularımı görmesine, iç dünyama bakmasına izin veremem. Senin bile.”

Laren bileğini ondan kurtardı ve ona acı dolu bir bakış attı. Onun gözlerindeki o ifadeyi görmek ölmekten beterdi Alex için.

“Ben senin karınım Alex,” diye fısıldadı Laren, gözlerinden akan yaşlarla, “Eğer bana bile duygularını açamayacaksan...”

Alex uzanıp onun yüzüne dokundu. Onu incitmişti ve bu yüzden kendinden nefret ediyordu.

“Yeni doğacak çocuğumuzu düşünmeliyiz Laren.”

Her ne kadar o anda Adaira'yı düşünmemeye gayret gösterse de kızının gülerken onun peşinden koşuşunu aklından bir türlü çıkaramıyordu. Kanının son damlasını dahi vermek zorunda kalsa da onu kurtaracaktı.

Karısının yüzündeki hayal kırıklığı içini acıtıyordu. Duygularını ulu orta açmaya alışık değildi ve güçlü görünmek için hissettiği tüm acıları bastırmak zorundaydı. Ama belki de... Belki de böyle yaparak Laren'i daha çok incitiyordu.

“Oğlumuzu kaybettiğimizde sana kendini iyi hissettirecek ne yapabilirdim bilmiyordum. Öyle içine kapanmıştın ki,” dedi sonunda. “Ne söylersem söyleyeyim acını dindirmeyecekti.”

“Keşke en azından konuşmayı deneseydin. Buna öyle ihtiyaç vardı ki?”

“Laren. Oğlumuzu kaybetmek yaşadığım en büyük acıydı. Bir erkek çocuğum olmasını öyle çok istiyordum ki... Ve onu öyle erken kaybetmek...”

Alex daha fazla konuşamamıştı. Boğazı yanıyor, gözyaşlarını tutmakta güçlük çekiyordu. Laren uzanıp onun yüzünü ellerinin arasına aldı.

“Bir gün yeniden sana bir oğlan çocuğu vereceğim. Büyüyüp tıpkı babası gibi güçlü biri olacak.”

Alex onu öptü ve bir damla gözyaşının yanağından süzülmesine izin verdi.

“Bir gün...” dedi, sessizce.

Laren onun elini tutup kendi karnına götürdü.

“Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Bulantılarım geçti ve artık öyle yorgun da hissetmiyorum.”

Bir süre elini onun karnında tuttu Alex. Sanki doğmamış çocuklarını korumak istiyordu.

“Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım Laren. Adaira'yı evimize geri getireceğim.”

Laren uzanıp onu da yanında uzanmaya zorladı. Ancak Alex dirseğinin üzerinde doğrulup başını onun hafifçe şişkinleşmeye başlamış olan karnına koydu ve fısıltıyla konuşmaya başladı.

“Yaşayacaksın,” dedi sessizce. “Büyüyüp güçlü bir savaşçı olacaksın.”

Bana ne olursa olsun, senin yaşayacağından emin olacağım.

Laren uzanıp onu çenesinden tuttu ve sanki dillendirmediği o sözcükleri duymuş gibi onu kendine bakmaya zorladı.

“Sanki geri dönmeyecekmiş gibi konuşuyorsun Alex.”

Ona yalan söyleyemezdi. Çok tehlikeli bir işe kalkışıyorlardı ve her türlü riski almaya hazır olmalıydı. Doğruca onun gözlerine baktı.

“Onu sana geri getirmek için ne gerekiyorsa yapacağım.”

“Beni böyle bir seçim yapmak zorunda bırakma,” diye uyardı onu Laren. “Sakın bana senin ve Adaira'nın hayatı arasında bir seçim yaptıрма,” diye devam etti titreyen sesiyle. Gözlerini kapatıp elini ağzına götürmüş, hıçkırarak ağlamaya başlamıştı.

“Böyle bir şeye izin vermeyeceğim,” dedi Alex. Zaten çoktan canını kızı için feda etmeye hazırdı.

Babası Tavin'in yıllar önce kardeşi Bram'ı kurtarmak için hayatını ortaya koyuşunu hiçbir zaman anlayamamıştı. O gün Bram'a sallanan kılıcın önüne kendini hiç düşünmeden atmıştı. Ama şimdi onu çok iyi anlıyordu. Bir baba çocuğunun canı için her şeyi vermeye hazırdı.

“Dikkatli ol,” dedi Laren ona sıkıca sarılarak.

Alex hiçbir şey söylemedi ve o da ona sıkıca sarıldı. Onun güzel yüzüne sanki onu son kez görüyormuş gibi bakıyordu.

Laren, Alex'i yolcu ederken artık ağlamıyordu.

Glen Arrin'e döndüğünden beri ise ne yapacağını, günlerini nasıl geçireceğini bilemez olmuştu. Akli sürekli kocasında ve minik kızındaydı. Şimdi onu da Mairin'le beraber göndermediği

için pişmandı. Onunla biraz daha zaman geçirmek istemiş, bu bencilliği de ona pahalıya mal olmuştu.

Mağaraya gidip çalışmalıydı ama bunu yapmaya hiç isteği yoktu. Bir zamanlar en büyük tutkusu olan cam yapma işine şimdi aklını veremeyecek kadar meşguldü zihnini.

Kulenin içinde dolanıp duruyordu. Sonra yeni yapılan bir tahta masaya oturdu. Mavi ve altın sarısı renkler masanın üzerine yansiyordu. Kafasını kaldırıp baktığında Meryem ana ve İsa tasvirini resmettiği camın kuleye asılmış olduğunu gördü. Gün ışığı renkleri tüm canlılığıyla kulenin içine döküyordu.

Nedense bunu görmek çaresizliğini daha da arttırmıştı. Her geçen dakika elinden bir şey gelmediği için daha da karanlığa gömülüyordu.

Nairna neşeyle yanına doğru yaklaşıyordu. Onun müjdeli bir haber vereceğine şüphesi yoktu ve ne olduğunu da tahmin edebiliyordu. Ona Bram ve Alex'in nereye gittiğini söylememişti, hala MacLachorlar ile pazarlık yaptıklarını düşünmesini istemişti.

"İki ay oldu," dedi Nairna. "İki aydır adet görmedim," diye ekledi heyecanla. "Sence de artık hamile olduğumu düşünebilir miyim?"

Laren elinden geldiğince ona gülümsedi. "Desene neredeyse bir ay arayla iki doğum olacak."

Nairna ağlamaya başlamıştı. "Tanrım, bana bu mutluluğu yaşattığın için şükürler olsun."

"Artık zamanı gelmişti. Bunu ne kadar çok istediğini biliyorum. Senin adına çok mutluyum."

"Ah, ne de sulu gözlü oldum," dedi Nairna gözyaşlarını silerken.

"Hamile olduğunun en büyük kanıtı da bu zaten. Gözyaşların kendiliğinden akıverir."

Kendisi de ağlamaya başlamıştı. Keşke Alex ve kızı yanında olsaydılar. Böylece eli kolu bağlı oturmak içini sıkıyordu. Her ne kadar Bram ve Callum yanında olsa da MacLachorlar'ın adamlarını da saysan yeterince güçlü değillerdi. Alex de bunun gayet iyi bilmesine rağmen geri adım atmaya kalkmamıştı.

O anda içinde bir ateş yükselmeye başladı Laren'in. Camdan aldıkları gümüşlerin yarısı duruyordu. Belki de bir şekilde başka klanlardan yardım isteyebilir, karşılığında onlara ödeme yapabilir.

Sürekli geri planda kalmaktan bıkmıştı. O bir liderin eşiydi ve öyle de davranacaktı. Aklına ilk gelen isim Kameron MacKinnon olmuştu. Glen Arrin'e yapılan son saldırıda imdatlarına hemen yetişmişti. Her zaman klanlarının iyi bir müttefiki ve dostu olmuştu.

Birden heyecanla ayağa fırladı. Alex'e yardım etmesi için bir düzine adam bulacaktı.

"Neler oluyor?" diye sordu Nairna. "Kendini iyi hissetmiyor musun yoksa?"

Laren ona gülümsedi. "Hayır, iyiyim," dedi. Şimdi bir amacı vardı. Glen Arrin'i leydisi olarak dizginleri eline almanın zamanı gelmişti. "Grizel'le konuşmam gerek," dedi. Kayın validesi Kameron MacKinnon'u iyi tanırdı ve bir süre kadınları ve çocukları onun yanına götürüp saldırılardan korunmaları için ona sığınmıştı. Eğer Grizel'i onunla gelip MacKinnonlar ile konuşmaya ikna edebilirse bu iş oldu demektir.

Nairna ona kaygıyla bakıyordu.

"Grizel'le konuşmak istediğine bakılırsa aklının pek de başında olmadığını kesin," dedi kadın.

Laren ona gülümsemekle yetindi.

Dört gün sonrası.

Harkirk'in kalesi son ziyaretlerinden bu yana epey değişmişti. Duvarlar güçlendirilmiş, yeni bir kule daha yapıya eklenmişti. İçeriye sızmak öyle kolay olmayacaktı.

Kaleyi yukarıdan gören bir tepede kamp kurmuşlardı. Asker grupları kalenin surlarının içinde eğitim yapıyor, bacalardan dumanlar yükseliyordu. Bu da kalenin epey kalabalık olduğuna işaretti.

Bram, Nairna'nın babası Hamish MacPherson'dan yardım istemeye gitmişti. Callum da gözlerini bir an olsun duvarlardan ayırmıyordu. Onun düşüncelerini okumak güçtü.

“Bunun dilini mi kesmişler?” diye sordu Brochain. “En azından bize kalede kaç kişi olduğunu söyleyebilir.”

Callum ona bir an ters ters baktıktan sonra başını yeniden kaleden tarafa çevirdi. Alex onun yanına yanaşıp sessizce sordu.

“İçeride kaç kişi var? İki düzine, üç düzine?”

Callum dört parmağını gösterdi. Bu da demek oluyordu ki içeride en azından elli kadar asker vardı.

“Sen oradayken ne kadar köle vardı peki?”

Kardeşi iki parmağını gösterdi. Alex elini onun omzuna koyarak sessiz bir teşekkür etti ve yerinde doğruldu.

Kardeşine bir süre baktı. Belki de onu tutsak olarak kaldığı kaleye geri sokmak akıllıca olmayacaktı.

“Burada kalıp okunla bize destek olmanı istiyorum,” dedi sonunda. Callum duruşunu dikleştirdi ve başını sağa sola salladı. “Savaşmak istediğini biliyorum. Ama eğer biz tutsak düşersek geride biri kalmalı ve diğerlerine haber vermeli.

Callum ikna olmamıştı. Başını hala sağa sola sallıyor, sessizce ondan isteneni kabul etmediğini anlatıyordu. Alex yeniden onun yanına çöktü ve sakın bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Eğer senin yerinde olsam ben de intikamımı bizzat almak isterdim. Ama...”

Callum onu dinlemiyordu bile. Dikkatini çoktan oklarına ve yayına vermişti. Kendi yaptığı siyah tüylü oklarını bir bir sıraya koyuyordu.

Alex onu ikna edemeyeceğini anlamıştı. Tekrar ayağa kalkıp Brochain'in yanına doğru yürüdü.

“Ne zaman saldıracağız?” diye sordu Brochain.

“Gecenin çökmesini bekleyeceğiz. O zamana kadar Bram da gelmiş olur. Kalenin etrafına yayılıp Adaira ve Finian'ın yerini bulmaya çalışacağız.”

“Peki ya İliana?” dedi Brochain.

“Eğer hala yaşıyorsa onu da kurtaracağız,” dedi Alex. “Ama ağabeyin kızımı kurban ettiyse buraya canlı dönemeyecek.”

Alex miğferini düzeltti ve elindeki mızrağı sıkıca tuttu. MacLachorlar devriye gezen bir İngiliz askeri yakalamışlardı ve Alex onun zırhını ve miğferini alıp kaleye gizlice sızmıştı. Böylelikle başını önünde tutup dikkat çekmeden kalede ortalığı kolağan edebilecekti.

Bram, MacPherson klanından yanında birkaç adamla dönmüş, kalenin etrafında bir hat oluşturmuştu. Olası bir çatışma halinde hemen kaleye dalacak şekilde hazır bekliyorlardı.

Alex ayın pozisyonuna baktı. Gece yarısına yakın bir saat olmalıydı. Kalenin avlusunda hala askerler devriye geziyorlardı.

Yüksek kuleyi dikkatle incelemeye koyuldu. Harkirk kulede kalıyor olmalıydı ama hala Adaira'yı nerede tutuyor olabileceklerine dair bir fikri yoktu.

Gölgelere gizlenerek ilerlemeye devam etti. Bir grup askerin yanından geçerken onlara katıldı ve ağır adımlarla yürümeye başladı. Askerler kalenin diğer tarafına giderlerken onlardan ayrıldı ve gizlice karanlık bir köşeye çekildi.

Bir ses duydu. Sanki biri acıyla inliyordu. Karanlık köşeye doğru ilerlemeye koyuldu. Bir tutsak kollarından duvara zincirlenmişti. Sırtı kamçı izleriyle doluydu ve soğuktan titriyordu.

Ona yaklaşıncı adamın Finian MacLachor olduğunu anladı. Son bir aydır Rahip Stephen kılığında Glen Arrin'i ziyaret eden adamın o olduğunu daha önce anlayamadığı için kendine kızıyordu. Onu orada öylece bırakıp kanamadan ölmesini izlemeyi tercih etse de, kızını bulmak için son umudunun o olduğunu biliyordu.

“MacLachor,” dedi sessizce. Onun önüne eğilmişti.

Adam başını kaldırır kaldırmaz Alex'i tanımıştı. Bilinci yarı açık bir şekilde konuşmaya başladı.

“Onu öldürdüler.”

Alex bunu duyar duymaz onun boğazına yapıştı. İçinde yükselen öfke tarifsizdi. “Adaira... Onu öldürdüler mi?”

“Hayır. İliana... Zavallı küçük kızım... Harkirk seni kızını esir tutuyor.”

Alex buna üzülse mi, sevinse mi bilemiyordu. Kızı yaşıyordu ama onu esaretten kurtarmak için ne yapacağını bilemiyordu.

“Onu nerede tutuyorlar?”

Finian başını kaldırıp kuleye baktı. Gözlerini doğruca iç avluya bakan pencereye dikmişti.

“Harkirk'in karısı... Onu yanına aldı.”

Alex bunun ne anlama gelebileceğini bilemiyordu. Ancak Harkirk karısını da buraya getirdiğine göre artık İskoçya'ya kalıcı olarak yerleşmeye başladıkları açıktı.

Pencerenin tahta korumalığı sıkıca kapatılmıştı ve oraya tırmanmaya çalışırsa kendini açık hedef haline getirebilirdi.

Finian'ı öylece bırakıp kuleye iyice yaklaşıp ortalığı gözlemeye başladı. Dikkatli olmalıydı. Kendi hayatını riske atarsa kızını asla kurtaramayabilirdi. Bu durumda yapılacak en doğru şey bekleyip hareket için bir fırsat kollamaktı.

Birkaç saat boyunca etrafı gözledi ve diğer İngiliz askerlerine katılıp kalede devriye gezdi. Adaira'nın nerede olabileceğine dair bir ipucu bulmayı umduysa da bunu başaramadı.

Finian yalan söylüyor olabilirdi. Belki de onu orada daha uzun süre tutup, yakalatmak istiyordu. Ancak biraz düşününce adamın amacının bu olmadığını anladı Alex. Onu yakalatmak isteseydi çoktan yaygara koparıp dikkatleri onun üzerine çekerd. Oysaki adam sanki artık yaşamak için hiçbir isteği yokmuş gibi başını önünden kaldırmıyordu.

Alex, onda David'i kaybettiğinde yaşadığı o acıyı görmüştü. Ona acımaması gerektiğini biliyordu ama onun yardımına ihtiyacı vardı.

Yine onun yanına döndü ve adamın zincirlerini çözmeye başladı.

“Ölmek istediğini biliyorum ama seni öldürmeyeceğim. Adaira'yı kurtarmam için bana yardım edeceksin.”

Zincirler iki yana düştüğünde bile Finian yerinden kıpırdamamıştı. Başı hala önünde öylece duruyordu.

“Masum bir çocuğu ailesinden çaldın,” dedi Alex, onu bileğinden yakalayıp sarsarak. “Kızın ölmüş olabilir ama onu hatırasını onurlu yaşatmak için hala elinde bir şans var.”

Finian boş bakışlarını yerden kaldırmadan konuşmaya başladı. “Yapabileceğim hiçbir şey yok.”

“Onu bulmama yardım et,” dedi Alex.

Adam başını kaldırıp bir süre kuleye baktı. Sanki ne yapılabileceğini gözden geçiriyor gibiydi.

“Kuleye çıkan bir merdiven var. Üzerindeki zırhla oraya girmen kolay olacaktır.”

Alex daha bir şey söylemeden kıdemli bir İngiliz askeri seslendi.

“Tutsağın yanından çekil ve görevinin başına dön.”

Alex dikkat çekmemek için ona söyleneni yaptı ve Finian'ın yanından uzaklaştı. Adam kıpırdamamıştı. Bu yüzden de rütbeli asker onun hala zincirli olduğunu düşünerek gelip kontrol etmeye kalkmamıştı.

Alex harekete geçmek için erken olduğunu biliyordu. Zira elindeki bilgiler hala çok kısıtlıydı. Ancak öte yandan şafağın sökmesine yalnızca saatler kalmıştı ve gün ışığında kendini gizleyemeyeceğinin de farkındaydı.

Laren ormanın karanlığında hiçbir şey göremiyordu.

Kalan gümüşleri kullanarak üç düzine adamı kendisiyle gelmeye ikna etmişti. Sion MacKinnon, Locharr Lordu'nun en güvenilir adamı da ona bizzat korumalık etmeye gönüllü olmuştu.

Tepeyi tırmanmaya başladılar. Dikkat çekmemek için meşale yakmamışlardı.

“Onları burada bulacağımızı nereden biliyorsun?” diye sordu Sion.

“Tepeyi kaleyi gözlemek için kullanacaklardır.”

Sessizce tepeyi tırmanmaya devam ettiler. Laren zorlanıyordu. Kendini son günlerde çok yormuştu ve hamileliğinin de bunda etkisi büyüktü.

Sion onu kolundan tutup tepeyi çıkmasına yardım etti. Bir açıklığa geldiklerinde ısığa benzer bir ses havada yankılandı ve ayaklarının hemen ucuna bir ok saplandı.

Sion hemen Laren’i arkasına gizleyip ağaçların arasına daldı. “Bu bir uyarıydı,” dedi Sion. Laren oku dikkatle incelemeye koyuldu. Okun üzerindeki siyah tüyleri tanıyordu.

“Callum?” diye seslendi hiç düşünmeden.

Bir an sonra genç adam ağaçların arasından çıktı ve Laren’e doğru yürümeye başladı. Laren ona koşup sarıldı. Callum ise onu gördüğü için şaşkındı. Bir ona bir Sion’a bakıyordu.

“Destek kuvvet getirdik,” dedi Laren. “Lord Locharr en güvendiği adamlarını gönderdi. Diğerlerini de parayla tuttuk,” diye ekledi ve Sion’ı tanıttı. “Alex nerede?”

Callum aşağıda uzanan kaleyi işaret etti. Laren bir anda korkuya kapılmıştı. Alex kalede yalnızdı ve başına her an bir şey gelebilirdi.

“Diğerleri nerede?”

Callum eliyle kalenin çevresini işaret etti. Belli ki diğerleri kaleyi sarmıştı.

“Diğerlerini de onların yanına götür,” diye fısıldadı, “Alex’in desteğe ihtiyacı olacak.”

Callum bir an duraksadı ve onu işaret etti.

“Beni merak etme. Bir köşeye gizlenip sizi bekleyeceğim.”

Callum onu kayaların arasındaki bir yarığa götürüp ateş yaktı. Onun bu nazikliği bile içini ısıtmaya yetmişti. Ellerini ateşe uzatıp ısınmaya çalıştı.

Callum elini onun omzuna koyup diğerlerini işaret etti. Sonra da kendisini ve onu işaret ederek geri döneceğini anlatmaya çalıştı.

“Beni merak etme,” dedi Laren. “Onlarla savaşmak için can attığımı biliyorum.”

Callum'ın yüzündeki ifadeden ne hissettiğini okumak güçtü. Sonunda elini pelerinin cebine atıp bir şey çıkardı ve ona uzattı. Laren ateşin solgun ışığında Callum'ın verdiği şeyi incelemeye koyuldu.

Mavi bir kurdeleydi bu.

“Bunu sana Marguerite verdi, değil mi?” diye sordu.

Callum başını hafifçe eğerek onu onayladı. Yüzündeki ifade sevdği kadına asla kavuşamayacağını bilen bir adamın çaresizliği vardı. Soylu bir aileden geliyor olsa da, üçüncü çocuk olarak bir dükün kıızıyla hiç şansı yoktu.

Laren'in boğazı acıyla yanmıştı. Onun neler hissettiğini iyi anlıyordu. Kendisi de Alex'le evliliğinde aynı şeyleri hissetmiş, ailesinin fakirliği yüzünden asla ona layık bir eş olamayacağını düşünmüştü.

Ancak sonunda aşkları tüm o farklılıklara üstün gelmişti. Bunu şimdi daha iyi anlıyordu. Sanki her şey aydınlanmış gibi içinde büyük bir ferahlık duydu. Evet, Alex'in ondan aslında ne istediğini anlamıştı. Kimsenin ondan bir lider olarak sağa sola emirler vermesini istediği yoktu. Alex'in tek istediği, Glen Arrin'in leydisi olarak halkına sevgi göstermesi, onlara bir aileymiş gibi davranmasıydı. İşte bunu yapabiliirdi Laren.

Klanın Alex'e, ihtiyacı vardı ve onun yanında savaşmaktan, onun yokluğunda onlara liderlik etmekten kaçmayacaktı.

“Bunu senin için saklayacağım,” dedi Callum'a dönüp bakarak. “Ama her şey sona erdiğinde gidip onu bulacağına ve ona kalbini açacağına söz ver!”

Callum'ın yüzüne acı bir gülümseme yayıldı ve elini dudaklarına götürerek, artık konuşmadığını anlatmaya çalıştı.

“Bunun onun için bir engel teşkil etmediğini bilmelisin. Onun sana bakışlarını gördüm. Seni her halinle kabul edecektir.”

Uzanıp Callum'ın eline dokundu. “Ondan ayrı kalmak canını yakıyor, değil mi?” dedi gülümseyerek. “Ve babasının onu sana asla vermeyeceğini düşününce cesaretin kırılıyor. Ama aşk sınır

tanımamalı. Gerekirse onu kaçırmalı ve Glen Arrin'e getirmelisin. Bence bunu çok romantik bulacaktır.”

Callum ona bir bakış attı ve parmağıyla kendi boğazına hayali bir çizgi çekti.

“Babası seni öldürür, biliyorum,” dedi gülümseyerek. “Ama en azından mutlu bir adam olarak ölürsün.”

Callum'ın boğazından bir hırıltı duyuldu. Onu güldürmeyi başarmıştı Laren. Genç adam çıkan sese şaşırarak elini boğazına götürdü.

“Bir gün yeniden konuşacaksın Callum. Buna inanıyorum. Üstelik onu bulursan konuşmak için iyi de bir nedenin olacak.”

Callum'ın gözlerindeki ifade değişmişti. Laren ona bakınca yıllar önceki halini hatırlıyordu. Aşkın her şeye muktedir olduğunu anlaması için çok uzun yıllar geçmesi, büyük acılardan ders alması gerekmişti.

Callum onun elini tutup avucunun içindeki kurdeleyi sıkıca bastırdı ve karanlığa dalarak gözden kayboldu.

~ ON BEŞİNCİ BÖLÜM ~

Laren duyduğu sesle bir anda ayağa fırladı. Birisi yaklaşıyordu. Hemen ağaçların arasına daldı. Gelen Alex bile olsa kendini riske atmamalıydı. Eğildiği yerden etrafı gözlemeye koyuldu. Derken gelen kişi ateşin üzerine toprak atarak söndürdü. Şimdi ortalık zifiri karanlıktı.

“Orada olduğunu biliyorum,” dedi bir ses fısıltıyla. “Ateş yakmamalısın. Kaleden görecektlerdir.”

Laren hiçbir şey söylemedi. Bu bir tuzak olabilir miydi? Zira konuşan sadece bir çocuktü. Gözleri karanlığa alışana dek bir süre daha saklandığı yerde bekledi. Zaman geçtikçe korkusu daha da artıyordu.

Bir el omzuna dokunduğunda korkuyla irkildi. Küçük bir çocuk hemen önünde duruyordu. Yaşı Mairin'den büyük olmasına rağmen, onun on yaşından küçük olduğunu söylemek güç değildi. Üzerini sıkıca giyinmişti ve fakir bir çocuğa benzemiyordu.

“Benimle gelmelisin. Burada yalnız olmanı istemez.”

“Kim? Neden bahsediyorsun?”

“Leydi Harkirk.”

Laren onun neden bahsettiğini anlayamıyordu. Ancak hiçbir Harkirk'e güvenmeyecek kadar da akıllı başındaydı. Yine de çocuğun bir başına bu tepede ne aradığını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

“O senin annen mi?”

“Hayır. Şimdi benimle gel,” dedi Laren'in elini tutarak, “Ateşi görmüşlerdir. Seni daha güvenli bir yere götüreceğim.”

“Burada beklemeliyim,” diye karşı çıktı Laren ve elini geri çekti. Ateş sönünce gecenin soğuğu iyice hissedilir olmuştu ama kendini kuru yapraklarla sarması gerekse bile orada kalmasının akıllıca olacağını biliyordu. Birdenbire çocuğun gelişi onu telaşlandırmıştı.

“Yoksa Leydi Harkirk benim burada olduğumu biliyor mu?”

Çocuk başını sağa sola salladı.

“Hayır. Ben ateşin kaynağını merak edip yalnız geldim.”

“Peki, ama sen kimsin?” diye sordu Laren. “İngiliz olmadığını kesin. Harkirk'in tutsaklarından biri misin?”

“Hayır, artık değil. Leydi bana yardım etti.”

“Annen baban nerede?” diye sordu Laren. Ancak bunu sorar sormaz çocuğun yüzündeki ifadeden cevabı tahmin etmişti. Çocuk sabırsızca etrafına bakındı.

“Yakında geleceklerdir. Gitmeliyim. Benimle gel. Ateşi görmüşlerdir.”

Laren ne yapacağını bilemiyordu. Callum'ın yaktığı ateşin kaleden görülebileceğini düşünmüyor olsa da, küçük bir çocuk bile onu fark ettiyse askerler de pekâlâ bunu gözlemleyebilirlerdi.

“Nereye gidiyoruz?” dedi Laren onu takip etmeye başlayarak.

“Göreceksin.”

O anda kafasında bir sürü soru işaretiyle çocuğu takip etmeye devam etti. Korkuyordu. Yine de ona sorması gereken bir şey vardı.

“Harkirk’in kalesinde başka çocuk gördün mü? Küçük bir kız, iki yaşlarında.”

Çocuk bir an durup ona başını salladı. “Leydi Harkirk onu himayesine aldı.”

Laren ağlamaya başladı. Neyse ki kızı yaşıyordu. Ancak hala ne düşünmesi gerektiğini bilemiyordu. Leydi Harkirk'e güvenilebilir miydi?

“O kız benim kızım.”

“Sabah Leydi Harkirk benim kaldığım kulübeye gelecektir. Ona istediğini sorabilirsin.”

Laren bir an duraksadı. Kimseye haber vermeden ortadan kaybolmasının doğru olmadığını biliyordu. Ancak bu kızını sağ salım kurtarmak için son şansı olabilirdi. Üstelik geceyi sıcak bir yerde geçirmek hem onun için, hem de karnındaki bebek için yapılabilecek en doğru seçim olacaktı.

“**S**en!” diye emretti biri, “Mızrağını al ve diğerlerine katıl,” diye işaretledi. Bir grup asker kaleden ayrılmaya hazırlanıyorlardı. “Gözcüler tepede ateş görmüş, ne olup bittiğine bakacağız.”

Yüzünü belli etmemek için başını önüne eğdi ve ona söyleneni yaptı. Callum ateş yakmanın onları ele vereceğini biliyordu ve neden böyle bir şey yaptığını anlamak güçtü. Belki de ona bir işaret göndermeye çalışıyorlardı.

İçinden lanetler okuyarak içine düştüğü durumdan nasıl kurtulacağını düşünmeye başladı. Eğer diğerlerine katılıp tepeye çıkmaya kalkarsa kardeşinin oklarına hedef olabilirdi ve üzerindeki zırh yüzünden Callum onu gece diğerlerinden ayırt edemeyecekti.

Birkaç adım geri çekilerek asker grubundan uzaklaşmak istediye de fark edilmişti.

“Grubu bozma!”

Onlardan ayrılmanın bir yolu olmalıydı.

“Şuradan gelen bir ses duydum. Gidip bakacağım,” dedi komutana.

“Gruptan ayrılmayacaksın. Böylesi daha güvenli.”

Alex dikkat çekmemek için daha fazla diretmedi ve kaleden ayrılan son gruba katılıp tepeye doğru çıkmaya başladı. Geride kalmaya ve diğerlerini ekecek bir yol aramaya çalışıyordu.

Tam o anda yanındaki askere saplanan okla alarma geçti. Artık yapılacak bir şey kalmamıştı. Diğer askerler panikle kaçışırken miğferini ve zırhını çıkarıp, Galce bağırarak ormana, Callum'ın oklarının geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

“Callum, benim Alex!”

Ardı ardına yağın oklar bir anda kesilmiş. Alex o anda kardeşinin onu bıraktığı yerden çok daha aşağıda olduğunu fark etmişti ve neden bunu yaptığını anlamak için can atıyordu.

Callum saklandığı yerden çıkıp ona işaret etti. Onun yanına koşup kayanın ardına attı kendini. Kardeşinin yanındaki adamı tanı mıyordu ve kafası daha da karışmaya başlamıştı

“Bu da kim?” diye buyurdu.

“Ben Sion MacKinnon,” dedi adam. “Karin bizi yardım etmemiz için çağırırdı. Yanımda başka klanlardan adamlar da var. Üç düzine kadarız” diye ağaçları işaret etti. Alex birkaç tanesini gördü. Hala neler olduğunu anlamıyordu.

Laren değil başka klanların şefleriyle konuşmaya gitmek, Glen Arrin'den bile ayrılmazdı. Adama boş boş bakakalmıştı.

“Bizden yardım istedi. Karşılığında da gümüş teklif etti. MacKinnon kabul etmek istemediyse de, diğer klanlardan yardım istemek için parayı kullanabileceğini söyledi.”

“Hepsi burada mı?”

“Bir grup ormanın hemen ağzında bekliyor. Kaleyi sardık sayılır.”

“Laren nerede?” diye sordu Alex, Callum'a bakarak. Bir yandan da onun Glen Arrin'de kalmış olduğunu duymak için can atıyordu.

Callum tepeyi işaret etti. Alex, onun bir süre önce ateş yanan yeri gösterdiğine emindi.

“Lanet olsun Callum! Onu orada yalnız başına mı bıraktın?” dedi kardeşinin üzerine yürüyerek.

Callum İngiliz askerlerini işaret etti. O anda tartışmak için doğru bir zaman değildi.

“Onu bulmama yardım et” diye emretti Alex. Sonra da Sion'a döndü, “Sen de adamlarına hazır olmalarını söyle. Bram zaten kaleyi sarmış durumda, onlara katılırlar.”

Callum çoktan tepeyi tırmanmaya başlamıştı bile. Alex öfkeyle onu takip etti. Sonunda kayaların arasında bir açıklığa geldiler. Ancak ateş çoktan söndürülmüştü ve ortalık onun izlerini süremeyecekleri kadar karanlıktı.

“Laren!” diye bağırdı bir cevap almak umuduyla ancak bir cevap alamadı.

Kızını kurtarmak için gelmiş, şimdi de karısını kaybetmişti. O anda içine bir acı düştü. Eğer onlara bir şey olursa yaşayamazdı.

Laren uyuyamıyordu. Çocuğun ona gösterdiği saman yatağın rahatlığına rağmen kaygıdan bir türlü rahatlayamıyordu.

Kulübe acemice yapılmış olmasına rağmen sıcaktı. Küçük bir çocuk burada yalnız yaşıyor olabilir miydi?

“Ne zamandır burada yaşıyorsun?” diye sordu çocuğun uyumadığını görünce.

“Hatırlamıyorum,” dedi çocuk, dizlerini içine iyice çekip ısınmaya çalışarak.

“Burada bir başına kalmamalısın. Bu senin için güvenli değil.”

“Nereye gideceğim ki? Klanımdaki herkes öldü,” dedi çocuk titreyen sesiyle. Sanki ağlamak üzeriydi de kendini zor tutuyordu.

“Benimle gelebilirsin. Adaira'yı bulmama yardım edersen sana kendi çocuğum gibi bakarım.”

Küçük çocuk şimdi hüngür hüngür ağlıyordu. Yalnız başına yaşamak için çok gençti ve görünüşe göre bu onu zaten yeterince üzüyordu.

Onun yanına yanaşıp sarıldı ve saçını okşamaya başladı Laren.

“Göreceksin, her şey daha güzel olacak,” dedi onu sakinleştirmeye çalışarak. Onu kendi battaniyesinin altına alıp ısıtmaya çalıştı.

Bir süre sonra çocuk ağlamaktan yorgun düşüp uyumaya başlamıştı. O anda kendisi de iki gündür bir şey yemediğini fark etti. Açtı ve çok yorgundu. Öyle ki çocuğun adını bile sormayı düşünmemişti.

Glen Arrin'den belki de hiç ayrılmamalıydı. Oraya gelerek büyük risk almıştı Alex geldiğini öğrendiğinde çılgına dönecekti. Her ne kadar Sion MacKinnon'un korumasında güvende hissetse de, şimdi bundan pek emin değildi.

Çocuğun yanına uzandı ve gözlerini kapatıp uyumaya çalıştı. Sonunda fiziksel yorgunluğu kaygılarına üstün gelmişti ve derin bir uykuya daldı.

Laren gözlerini açtığında soylu bir kadın karşısında duruyordu. Onun İngiliz olduğuna şüphe yoktu.

“Sen de kimsin?” diye sordu kadın. Laren yavaşça doğrulup oturdu. Kadını şöyle bir inceledi. Üzerindeki şarap kırmızısı elbisesi ve yeşil peleriniyle o kulübede adeta sırtıyordu.

“Adım Laren MacKinloch,” dedi cesur bir ses tonuyla. “Sen de Leydi Harkirk olmalısın.”

Kadın onun adını duyduğuna sevinmemiş gibiydi, “Burada olmamalıydın. Kendini içine attığın tehlikenin farkında mısın?”

“Harkirk kızımı esir olarak tutuyor. Onun nerede olduğunu biliyor musun?”

“Şu küçük bebeği kastediyorsun. Onu hizmetçimin yanına bıraktım. Senin gibi kızıl saçları ve mavi gözleri var.”

“Adaira.”

“Kocam on MacKinlochlar’ı tuzak kurmak için kullanıyor. Birkaç ay önce olanların intikamını almak istiyor.”

“Senin kendi çocuğun var mı bilmiyorum ama kızım masum ve onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım.”

“Bu kolay olmayacak,” dedi Leydi Harkirk.

Küçük çocuk bu sırada uyanmış, esniyordu. Kadın elindeki küçük azığı ona uzattı. Laren yemeği görünce ne kadar aç olduğunu fark etmişti. Ancak küçük çocuğun yemeğe ondan daha çok ihtiyacı vardı.

Çocuk azıktaki kurutulmuş eti yemeğe başladı. Laren gözlerini yemekten ayıramıyordu. Sonunda ona da bir parça eklemek ve et uzattı çocuk. “Al. Ben çok aç değilim zaten.”

Laren itiraz etmeden ekmeği ağzına attı. Her ne kadar içinde hissettiği açlığı geçirmek için bundan daha fazlasına ihtiyacı olsa da şimdilik bununla yetinmek zorunda olduğunu biliyordu.

“Çok solgun görünüyorsun. Burada olduğunu bilsem daha çok yemek getirirdim,” dedi Leydi Harkirk.

“Ben gidip kocamı bulmalıyım,” dedi doğrulmaya çalışarak. Ancak başı dönünce yeniden olduğu yere çöktü. “Yakında kaleye saldıracaklar,” diye devam etti güçlkle. “Kızımı kurtarmama yardım edersen bu işi hiç kan dökülmeden halledebiliriz.”

Kadının yüzündeki ifade savaş sözünü duyunca sertleşmişti, “Kocam savaşta ölse inan bana bir damla gözyaşı bile dökmem,” dedi öfkeyle. “Elimden geleni yapacağım, ancak kızı kaleden çıkaramam. Zaten bu sabah buraya gelerek bile yeterince risk aldım.”

“Onu gece en azından kalenin girişine getir,” dedi Laren. “Bir yolunu bulup onu senden alacağım.”

Kadın başını sağa sola salladı. “Hayır, bunu yapamam. Şüphelenirse kızının hayatı tehlikeye girer.”

“Eğer ona bir şey olursa...”

“Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim,” dedi kadın. “Bu küçüğü korumayı nasıl başardıysam onu da bir şekilde koruyacağım,” dedi ve pelerinine sıkı sıkı sarıldı. “Nasıl yapacağım bilmiyorum ama onu gece yarısı almak için hazır ol.”

Laren doğrulup onunla göz göze geldi. “O daha bir bebek ve onu kaybetmeyeceğim.”

Leydi Harkirk onun elini tuttu.

“Onun güvende olması için her şeyi yapacağım.”

Uykusuzluktan gözleri yanıyordu. Neredeyse ormanın her yanını aramışlar ama Laren’in izine ulaşamamışlardı.

Acaba o da mı esir düşmüştü? Bunun düşüncesi bile tüylerini diken diken etmeye yetiyordu.

“Eğer kaledeyse onu bulacağız,” dedi Bram.

Alex aklını yitirmek üzereydi ve şimdi aylar önce Bram’ın savaşta neden kendini kaybettiğini daha iyi anlıyordu. Sevdiği kadına dokunulmasının düşüncesi bile insanı deliye çevirmeye yeterdi ve öfkesini kontrol etmekte güçlük çekiyordu.

Laren’in yüzünü düşünmeye başladı. Adaira doğduğunda ikisini yatakta yatarken izlediği ana geri dönmüştü. Birdenbire içi acıdı. Öfkesi içinden taşmak üzereydi.

Bir anda dönüp Callum’a doğru koştu ve onu itmeye başladı. “Onu nasıl yalnız bırakırsın? Senin yüzünden ölmüş olabilir.”

Bram ve Brochain yetişip onu kollarından tuttular ve kardeşinin üzerinden çektiler. Callum’ın gözlerindeki acı dolu bakış onun öfkesini dindirmeye yetmiyordu.

O aşkın ne demek olduğunu nereden bilebilirdi ki? Sevdiği kadının ondan alınması insana kalbi yerinden sökülüyormuş gibi hissettiriyordu.

“Eğer onları kurtarmak istiyorsak birbirimize saldırmamalıyız,” dedi Bram.

Bunu biliyordu ama kendini kontrol edemiyordu. Laren’i kaybetme düşüncesi onu yiyip bitiriyordu.

“Sen kaledeyken içeriye girecek bir yol bulduk,” dedi Bram, onun ilgisini çekmeyi başararak.

Brochain öne çıkıp söze girdi. “Duvar nemden güçsüzleşmiş ve tahtalar neredeyse çürümüş.”

“Devam et,” dedi Alex, dikkatini ona vererek.

“Kirişler yerinden oynuyor. Eğer ateşe verirsek dakikalara kalmaz duvar çöker.”

“Güzel. Biz farklı gruplarla adamların dikkatini dağıtırken siz de oradan içeriye girersiniz.”

“Finian'ı buldun mu?” diye sordu Brochain.

“Yaralı ama yaşıyor,” dedi Alex. Adamın ne halde olduğu umurunda değildi. Elinde olsa onu oracıkta kendi öldürürdü, ancak o anda odaklanması gereken daha önemli şeyler vardı.

“Peki, İliana'dan haber aldın mı?”

“Onu... Onu öldürmüşler.”

Brochain yumruğunu sıkıp yanındaki kayaya indirdi. “Adi herifler. Bunun hesabını soracağım.”

“İçerideki tüm esirleri kurtaracağız. Finian da dâhil,” dedi Alex.

“Hamish'ten bu sabah haber geldi,” dedi Bram. “O da bir düzine adam gönderip Harkirk'in dikkatini dağıtacakmış.”

“Nasıl bir planları var?”

Bram omuz silkti, “Ayrıntı vermemiş. Haberci sadece onun da adam göndereceğini söyledi.

Alex tüm bu bilinmezlerden hoşlanmıyordu. Tam saldırdıkları sırada plansız bir başka girişim her şeyi berbat edebilirdi.

“Harkirk bizi bekliyor olacak,” dedi bir süre sonra. “Dün gece gönderdiği grup geri dönmeyince hazırlıklara başlamıştır bile.”

“Orası bir gerçek,” dedi Bram. “Ama başka seçeneğimiz yok. Tabi eğer kafanda başka bir fikir yoksa!”

“Ben varım,” dedi bir kadın sesi ağaçların arasından.

Alex, Laren'i görünce ona doğru koştu ve çevresindeki adamlarına aldırmadan onu sıkıca kollarına sardı. Bir lider olarak güçlü görünmesi gerektiğini biliyordu ama o her şeyden önce âşık bir adamdı.

~ ON ALTINCI BÖLÜM ~

“Laren, neredeydin? Ve lanet olsun, neden Glen Arrin'den ayrıldın?”

Alex onu sımsıkı tutuyor, ona sarılan kolları neredeyse nefesini kesiyordu. Yüzündeki kaygı ve uykusuzluktan oluşan çizgiler onu on beş yaş daha yaşlı gösteriyordu.

“Yardıma ihtiyacın vardı?” dedi Laren, uzanıp onun saçlarını okşadı ve dudaklarına yumuşak ve tatlı bir öpücük kondurdu. “Bu kadar az adamla Harkirk'in karşısına çıkmana izin veremezdim.”

Alex'in yüzündeki kaygılı ifade yumuşamaya başlamıştı. Laren onun saçını okşamaya, hissettiği o acıyı gidermeye çalıştı. Bir yandan da onun bu hali içten içe hoşuna gitmiyor değildi. Onun için kaygılanması, onu kaybettiğini düşünerek böyle acı çekmesi aralarındaki güçlü bağın en büyük işaretçisiydi.

“Burada kalamazdım. Callum üşümemem için ateş yakmıştı,” diye devam etti. “Sonra küçük bir çocuk geldi ve beni uyardı. Onun kaldığı kulübeye gelmemin güvenli olacağını söyleyince...”

“Kim bu çocuk? Kulübesi nerede?”

“Adını bilmiyorum ama İngiliz değil... Alex, çocuk Adaira'nın nerede olduğunu biliyordu ve kızım hakkında bilgi almak için bunu yapmak zorundaydım,” dedi Laren. Çocuğun adını sormayı o telaşa unutmuştu, “Harkirk'in karısı Adaira'yı himayesine almış. Sabah gelip bize yardım edeceğine söz verdi.”

Alex'in duruşu dikleşti. Harkirk'in karısından bile bahsedilmesi onu şüphelendirmişti.

“Düşmanımızın karısı ne diye bize yardım etmek istesin ki? Eğer tabi, bunu ona kocası emretmediyse?”

Laren, kocasının aklından geçenleri anlıyor, şüphelerine hak veriyordu.

“Hayır, kocasını sevmiyor. Onun savaşta ölmesini dilediğini söyledi.”

“Ya da senin böyle düşünmeni istiyor.”

Laren buna inanmak istemiyordu. “Gece yarısına doğru Adaira'yı kapıya getireceğine söz verdi.”

“Lord Harkirk'in askerleriyle bize pusu kurmayacağı ne malum?”

“Buna inanmak istemiyorum,” diye itiraz etti Laren. “Küçük çocuğun hayatını kurtarmak için elinden geleni yapıyor. Onu gözlerden uzak bir yerde gizliyor ve ona yemek getiriyor.”

Alex başını sağa sola salladı, “Fazla duygusal davranıyorsun Laren. Ona güvenemeyiz.”

Alex'in, Harkirk'in karısına güvenmediğini görebiliyordu. İşin aslı kim olsa böyle düşünürdü. Ancak Laren, kadının yüzündeki o pişmanlığı ve hüznü bizzat görmüştü. Kadın kocasının yöntemlerini tasvip etmiyordu.

“Saldırıdan haberdarlar mı?”

“Söylediğine göre dün geceki olaydan sonra bir saldırı bekliyorlar. Ama sayımızı tahmin etmeleri zor.”

Alex'in yüzündeki ifade sertleşti. Başını çevirip Bram'a bakınca kardeşi konuşmaya başladı, "MacPhersonlar yakında burada olurlar. Yerlerimizi almaya başlasak fena olmaz."

"Tamam, ben de hemen size katılacağım."

Bram, Brochai'nin omzuna hafifçe vurdu ve iki adam silahlarını kavrayıp ilerlemeye koyuldular. Callum da yayını kavramış onlarla gitmeye yeltenmişti. Ancak Alex onu durdurdu.

"Sen burada Laren'le kalıyorsun ve bu kez onun yanından ayrılmayacaksın."

Callum, ona sert bir bakış attıysa da başını eğip, yayını kaldırarak, ona itaat edeceğini beden diliyle anlatmıştı.

Laren ona itiraz edecek olduysa da Alex onun sözünü kesti. "Bana güven Laren. Adaira'yı sağ salim geri getireceğim."

Laren itiraz etmedi. Kocasının gözlerindeki o kaygılı bakış kendini geri çekmesine neden olmuştu. Alex uzanıp elini onun hafifçe şişmiş karnına götürdü ve nazikçe okşadı.

"Seni kaybettiğimi düşününce içimin nasıl yandığını anlatamam. Harkirk'e esir düştüğünü düşündüm ve bir parçamın yavaş yavaş öldüğünü hissetmeye başladım. Bunun olmasına izin veremem. Bugün burada ölsem bile bu çocuğun yaşadığından emin olacağım."

Laren onun gözlerindeki acıyı ve kaygıyı görünce daha fazla itiraz etmeye kalkmadı. "Peki," dedi. "Callum'la burada kalacağım."

Alex alnını onun alnına dayadı, "Şimdi tepenin ardına gizlen ve oradan ayrılma," dedi ve onun saçlarını okşayarak devam etti. "Bize ne olursa olsun oradan ayrılmayacağına söz ver."

"Ama Alex..."

Alex onu öperek susturdu ve hemen ardından dudaklarını geri çekip onun gözlerine baktı. "Senin hayatını riske atmamı bekleme benden."

Laren gözlerinde yaşlarla, çaresizce başını önüne eğdi. Bu durumda onların sağlığı için dua etmekten başka bir çaresi yoktu.

Alex ve Bram atlarının üzerinde, karşıdan adamlarıyla gelen Hamish MacPherson'ı bekliyorlardı. Hiç kimse onun bu saldırıya bizzat katılacağını düşünmemişti. Şef üzerine en iyi kıyafetlerini giymişti ve zenginliğini belli etmek için altın bir yüzük takmıştı. Kürklü kaftanı ona soylu bir hava katıyordu. Adamın yüzündeki ifadeden, onların niyetinden hoşnut olmadığı belliydi. Alex o anda onun kafasında başka bir plan olduğunu anlamıştı.

“Harkirk burada olduğunuzu biliyor,” dedi Hamish, selam bile vermeden. “Adamları çoktan kalenin savunmasını hazırladılar. Ona doğrucu saldırmanız aptallık olur. Beraber gidelim ve kızı ondan isteyelim. Ama karşılığında seni sağ olarak geri getirebileceğime söz veriyorum.”

“Yanımda yeterince adam var ama seni dinleyeceğim. Eğer Adaira'yı sağ salim geri getirebilirsek benim hayatımın bir önemi yok.”

Hamish başıyla işaret edip onu yanına çağırdı. Atından indi ve yürümeye başladı.

“Benimle gelersen sana saldırmayacaktır. Kalesinin en büyük gelir kaynağı benim verdiğim gümüşler. Ama dediğim gibi, seni ona verirsem...”

“Kızımın hayatı benimkinden daha önemli,” dedi Alex büyük bir kararlılıkla.

Hamish derin bir iç çekti. “Öyle olsun. Bram da seninle geliyor mu? Eğer kocasını ölüme yolladığımı duyarsa Nairna beni asla affetmez.”

“Bu Bram'ın kavgası değil.”

Hamish'in yüzünde acı bir gülümseme belirdi. “Onu tanımıyormuş gibi konuşma. Seni yalnız bırakmayacaktır.”

“Benimle gelmiyor. Bu konuda anlaştık,” dedi Alex. Bram bunu hiç tartışmadan kabul etmişti. Ama onun saldıracağına emindi Alex.

“Keşke Harkirk'in fikrini değiştirecek bir yol olsaydı. Ancak bu kez onu gümüşle kandırabileceğimizi sanmıyorum. Son sefer yaptığım şu sahte para pazarlığından sonra onunla aramızı yeniden hoş etmek için tüm servetimi verdim.”

“Artık ondan kaçmayacağım. Eğer kellemi istiyorsa alabilir. Ama kızımı kurtaracağım.”

Hamish bir süre gözlerini ufuk çizgisine dikip öylece kaldıktan sonra atına bindi ve ona işaret etti.

“Hadî, öyleyse gidelim.”

Hamish'in hemen yanında kaleye doğru atını yavaşça sürmeye devam ediyordu Alex. MacPherson adamları flamalarıyla etraflarına etten duvar örmüşlerdi.

Kalenin duvarına yaklaştıklarında okçuların yaylarını germiş, saldırı için emir beklediklerini gördü. Ancak Hamish ve Harkirk arasındaki ateşkesi bozmak istemeyeceklerdi. Yine de Alex, etrafında Hamish'in adamları olmasa, çoktan göğsüne bir ok saplanmış olacağını biliyordu.

Sonunda iç avluya girdiler. Askerler uzun mızraklarıyla çevrelerini sarmışlardı. Alex kendini ölümün düşüncesine alıstırmaya çalışıyor, mızrağı soğuk ucunu göğsünde, bıçağın keskin yüzünü boğazında hayal ederek korkusunu dindirmeye gayret ediyordu.

Harkirk onu kulenin merdivenlerinde bekliyordu. Üzerinde zırhı ve miğferiyle her türlü saldırıya hazır. Yüzünde memnun bir gülümseme vardı. Hemen yanında da karısı, kucağında Adaira'yla ona eşlik ediyordu.

“Baba!” diye bağırdı küçük Adaira. Kollarını uzatarak ağlamaya, kadının kucağında çırpınmaya başladı.

Seni incitmelerine izin vermeyeceğim, diye yemin etti içinden. Kızından gözlerini bir an olsun ayırmıyordu. Onun için hayatını feda etmeye hazır. Onun kızıl saçlarına ve mavi gözlerine hayranlıkla bakmaya devam etti. Günün birinde çok güzel bir genç kız olacaktı ve onun o halini göremeyecek olması içini acıtıyordu.

“Kellemi istiyorsun Harkirk. İşte geldim” dedi Alex, “Ama önce kızımı Hamish MacPherson'a teslim edeceksin.”

“Ya itiraz edersem,” dedi Harkirk, birkaç merdiven inerek.

“Masum bir çocuğu öldüremezsın,” dedi Hamish.

“Benim gözümde bir MacKinloch daha dünyadan eksilirse bunun kimseye zararı olmaz,” dedi Harkirk ve Adaira'ya uzandı. Leydi Harkirk'in gözlerindeki dehşet açıkça okunabiliyordu. Kendini bir adım geri çektiyse de Harkirk, Adaira'yı onun kucağından aldı.

“Gel de kızını al öyleyse.”

Alex bir an duraksadı. Eğer Hamish'in adamlarının yanından ayrılırsa, üzerine oklar yağacağını biliyordu ve kızının güvende olduğunu görmeden ölmeye niyeti yoktu.

“Onu bu yükseklikten atsam boynu kırılır,” diye dalga geçti Harkirk. “Bu yüzden onu gelip alsan iyi olur.”

Alex hemen öne atıldı. Ama Hamsih'in adamları onu yalnız bırakmamış, sanki yek vücutlarmış gibi onunla beraber yürümeye başlamışlardı. Alex başını çevirip Hamish'i selamlayarak minnettarlığını gösterdi ve merdivenlere doğru yürümeye devam etti.

“Al bakalım,” dedi Harkirk, küçük kızı merdivenlerden iterek. Alex koşarak yetişti ve Adaira'yı havada yakaladı. Kalbi hızla atıyordu. Ona zarar gelmesine izin veremezdi. Adaira kucagında ağılıyordu. Korkudan başını onun boynuna gömmüştü.

Leydi Harkirk, kocasına buz gibi bir bakış attı ve kuleye doğru koşarak gözden kayboldu. Harkirk onu fark etmemiş gibiydi.

“Kızı Hamish'e ver, yoksa okçularım ikinizi de öldürür,” dedi Lord ve bunu söyler söylemez okçular öne çıkıp yaylarını gerdiler.

Alex, Adaira'ya sıkıca sarıldı ve kulağına fısıldadı. “Seni seviyorum kızım. Güvende olacaksın.”

Hamish'in yanına yanaşıp kızı ona uzattı ve hafifçe mırıldandı. “Diğerlerine işaret ver.”

Kızına son bir kez baktı. Sözüünü tutmuş, onu annesine sağ salım göndermeyi başarmıştı. Laren'e keşke bir daha sarılmak için şansı olsaydı. Keşke onu ne kadar sevdiğini onun kulağına son bir kez fısıldayabilse, kokusunu içine doya doya çekebilseydi.

Hamish kapıdan çıkar çıkmaz askerler çevresini sarmış ve kolunu arkaya büküp onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlamışlardı. Hiçbir şey hissetmiyordu. Sanki tüm bedeni ve zihni uyuşmuştu. Son hissettiği şey, ağzına biriken kendi kanının tadıydı.

Leydi Harkirk hiçbir şeye aldırımıyordu artık. Kocas ve halkı onu bir hain olarak görse bile umurunda değildi. Robert o kızı merdivenlerden aşağıya ittiğinde içindeki tüm bağılık ve sadakat eriyip gitmişti.

Neyse ki küçük kız artık güvende sayılırdı. Ancak bunu garantiye almalıydı. Döner merdivenlerden aşağıya, Robert'in saldırı anında kaçmak için hazırlattığı tünele doğru koşar adımlarla ilerliyordu. Derken bir ses onu durdurdu. Sanki birisi koridora zincirlenmişti ve zincirlerinden kurtulmaya çalışıyordu.

Gözleri karanlığa alışınca bunun önceki gece dövölüp zincirlenen adam olduğunu fark etti. Adam yediği dayaktan ve gördüğü işkenceden dolayı zayıf düşmüştü ama belki kaçarken ona yardımcı dokunabilir veya diğer tutsakları kurtarmaya çalışabilirdi.

Adam soğuktan titriyordu ve sanki onun varlığını fark etmemiş gibiydi.

Uzanıp onun zincirlerini duvardan kurtarmaya başladı. Adamın iriliği onu ürkütmüştü ama yine de onu kurtaracaktı.

“Seni bırakırsam bana saldırmayacağına söz ver,” dedi. Adam başını kaldırıp ona baktı. Ama sanki onu görmüyordu.

“Sen de kimsin?”

“Alys Fitzroy, Harkirk Lordu'nun karısı. Beni rehin almayı aklından bile geçirme çünkü ben de buradan kaçmaktan başka bir şey istemiyorum.”

Adam onun gözlerine odaklanmayı nihayet başarmıştı. Alys onun gözlerine baktığında pişmanlık ve acı görüyordu.

“Senin adın ne?” diye sordu, son kelepçeyi de çözerken.

“Finian” diye cevapladı adam. “MacLachor klanının şefiyim... Yani en azından tüm bunlardan önce öyleydim.”

Adamın yüzündeki bıkkın ifadeden artık yaşamaya bile takati olmadığı anlaşıyordu. Sanki hiçbir şey umurunda değildi.

“Beni takip et, sana dışarıya açılan tüneli göstereceğim. Benden daha fazlasını bekleme, gerisi sana kalıyor.”

“Bana neden yardım ediyorsun?” diye sordu adam, güçlkle doğrularak, “Harkirk bunu duyarsa seni yaşatmaz.”

“Ben de en azından diğerleri gibi burada tutsağım. Son dört yıldır neler yaşadığımı bilemezsin.” dedi Alys. Şahit olduğu şeyleri düşündükçe boğazı yanıyor, ağlamak istiyordu. “Diğerlerini kurtarma şansım olsaydı bunu yapardım. Ama Robert onları başka bir zindanda tutuyor ve başlarında nöbetçiler var.”

Adam elini duvara dayadı. Güçlkle ayakta duruyordu. Alys ona karşı garip bir şekilde sempati duymaya başlamıştı. Ancak orada daha fazla kalamazdı.

“Bu savaşın sebebi benim.” diye mırıldandı adam. “Hepsi benim suçum. Eğer MacKinlochlar’ın kızı ölürse bu da benim ruhuma yazılacak. Zaten şimdiden cehennemi yaşıyorum.”

“Öyleyse yaptığın şeyin kefaretinin öde,” dedi Alys.

“Ben ölmeyi çoktan hak ediyorum.”

“Diğerlerini kurtarabilirsin,” dedi Alys, “Beni takip et.”

Onu yukarıya tekrar çıkarıp kocasının silahlarını tuttuğu yeri gösterdi. “Yaptığın şeyleri telafi etmek elinde.”

Laren kayaların ardına gizlenmiş, aşağıdaki hareketliliği izliyordu.

Hamish MacPherson kucağında Adaira’yla kaleden çıkmıştı. Onun ağladığını duyabiliyordu Laren. Koşup ona ulaşmak ve kucağına alıp onu susturmak isterdi ama Alex'e verdiği sözü tutmak ve doğmamış bebeklerinin de güvenliğini tehlikeye atmamak için yerinde kalmaya karar verdi.

Laren Hamish'le beraber kaleden ayrılan atlıları dikkatle inceledi. O an içine bir acı düşmüştü. Alex onların arasında değildi. Kızının hayatına karşılık kendini feda etmişti.

Sanki yüreği bir cam parçası gibi çatırdamıştı. Kocasını kaybetmişti. Olduğu yere çöktü. Bunu anlamalıydı. Alex kaleye gitmeden önce çok garip davranıyordu.

Gözlerinin önünde kocasının yüzünün görüntüleri uçuyordu. El ele ormanda gezişlerini, eski dikitlerin ortasındaki sevişmelerini hatırlıyordu. Ona verdiği cam damlaların çıplak tenine değişini hatırlıyordu.

Ağlamaya başladı. Elini karnına götürdü ve bebeğinin her hareketini hissetti. Sanki elini uzatıp onu teselli etmeye çalışıyordu.

Alex ona bu tanrısal hediye sunmuştu. Ona söz vermişti ve orada güvende kalması gerekirdi. Ama kocasının öylece elinden alınmasına izin veremezdi.

Neler olduğunu öğrenmeliyim, diye düşündü, Ne olmuş olursa olsun bunu öğrenmeliyim.

Ayağa kalkınca Callum onun karşısına dikildi. Laren elini ona uzattı.

“Alex’e ne olduğunu öğrenmeliyim. Adaira’yı gördüm ama kocam... O hayatta mı bilmiyorum bile.”

Callum onu elinden tuttu ve tepeden aşağı yürümeye başladı. Ormanın açıklığına ulaştıklarında burunlarına keskin bir yanık kokusu gelmişti. Hemen oldukları yere çöktüler.

Callum ona işaret ederek beklemesini söyledi. Laren olan biteni anlamıştı. Bram ve yanındakiler, tıpkı Harkirk’in adamlarının onların evine yaptığı gibi onların kalelerini yakıyorlardı.

Callum bir ok çıkarıp yaya yerleştirdi ve soğukkanlılıkla elini okun tüyünde okşarcasına gezdirmeye başladı. İşte o an saldırının yakın olduğunu anlamıştı Laren.

Hemen ardından bir düzine asker kaleden ayrılmış ve Hamish’in adamlarına doğru koşmaya başlamışlardı.

“Callum!” diye haykırdı Laren, onları göstererek.

Adamların MacPhersonlar’a saldırışını dehşetle izledi Laren. Adaira’nın çığlığını duyunca yerinden fırladı.

~ ON YEDİNCİ BÖLÜM ~

Alex en kötüsüne bile hazırdı. Adamlar onu bir tahtaya kollarından bağlamışlardı ve Alex, onu öldürmek için acele etmiyordu. Bram'ı ve Callum'ı da kaleye çekecek, tüm MacKinloch'lardan böylece kurtulacaktı.

Dış duvardan yükselen ateş kaleyi sarmıştı. Bram içeriye dalmış olmalıydı. Zira bir grup asker o yöne doğru koşmaya başlamışlardı.

Bileklerine bağlı halatı şöyle bir tarttı. Ondan öylece kurtulmasına imkân yoktu ama savaşmadan da teslim olmayacaktı. Kolları soğuktan uyuşmaya başlamıştı. Üzerindeki pelerini ve tuniği kesip atmışlardı. Boğazına dayalı olan mızrağı tutan asker dikkatini yanan ateşe vermişti. Ancak onun kırırdandığını fark edince kafasını çevirdi.

“Kıpırdama, yoksa boğazını keserim.”

“Eğer kıpırdanmazsam iyi bir tutsak olmamam,” dedi Alex, yüzünde acı bir gülümsemeyle. “Ateş yaklaşıyor,” diye ekledi.

“Öyleyse yanarak can vermeye hazır ol,” dedi asker umursamaz bir tavırla.

Başını kaldırıp tepedeki ağaçlara baktı. Belki Callum onu görürdü. İşte o an karısının kızıl saçlarını fark etti.

Onu seviyordu. Ne kadar güzel ve yetenekliydi. Üstelik altın gibi de bir kalbi vardı. Keşke ömrünün sonuna kadar onun yanında olabilseydi. İhmal ettiği evliliklerinin tanrının bir hediyesi olduğunu anlamıştı ve yeni doğacak çocuklarıyla bunu bir kez daha kutsayacaklarken düştükleri bu hal adil değildi.

Tanrı onları sınyordu belki de. Laren’in görüntüsüyle morali bir anda yükselmişti. Kolayca pes etmeyecekti. Kollarına bağlı halatlara sıkıca tutundu ve yaklaşan ateşi izleyen nöbetçinin dalgınlığından yararlanıp kendini yukarıya çekti. Ayakları yerden kesilince tüm gücüyle nöbetçiye bir çift tekme indirdi.

Adam öylece düşüp bayılmıştı. Alex ayaklarını kullanarak mızrağı kendine doğru çekti ve onu güçlkle de olsa havaya dikmeyi başarak dizlerinin arasına sıkıştırdı. Mızrağın keskin ucunu halata sürtmeye başladı. Başarmıştı, halatı kesmiş ve bir kolunu kurtarmıştı.

Hemen serbest kalan eliyle diğer kolunu çözdü ve mızrağı kaptığı gibi koşmaya başladı. Kolları acıyordu. Uzun süre havada tutmaktan uyuşmuşlardı. Ama buna aldırmadı ve karşına çıkan ilk askeri vücudunun ağırlığını kullanarak mızrağıyla devirdi. Eğilip askerin kalkanını ve kılıcını aldı.

“Alex!”

Bram ve yanındakiler iç avluya girmişlerdi.

Sesin geldiği yere doğru döndü. Bir anda savrulan kılıcı son anda fark etmişti. Eğilip alttan hamlesini yaptı ve rakibinin karnına kılıcını sapladı.

Isık çalarak inen okları fark eder etmez kalkanı kendine siper etti. Hemen sonra korunarak nereye gideceğini kestirmeye çalıştı.

Derken Harkirk'i gördü. Adam kılıcını çekmiş, önüne çıkarak yere indiriyordu. İyi bir kılıç eğitimi aldığı her halinden belliydi.

“Sizden kalabalığınız MacKinloch,” dedi Harkirk. “Sizinle işim bittiğinde kafalarınızı kalenin duvarlarına asacağım ve hiçbir İskoç bir daha bana saldırmaya cesaret edemeyecek.

“Önce ben senin kelleni almazsam tabi.”

Alex ona doğru koşmaya başladı. Gözlerini kan bürümüştü. Ona ve ailesine çektiydiklerinin hesabını ondan soracaktı.

Kılıcını iki elle tuttu ve Harkirk'e savurdu. Adam kalkanını ustaca kullanarak darbeyi savuşturdu. Muhafızlar hemen koşup onun yardımına gelmişler ve çevresini sarmışlardı.

Bram savaş çılgılığı atarak iki tancesini indirdi ve Alex'in çevresini saran adamların arasına daldı. Şimdi iki kardeş sırt sırtaydılar

“Ölürsem Nairna canına okuyacaktır. Zira ona savaşta gittiğimizi söylemedim,” dedi Bram.

“Öyleyse ölmesen iyi edersin. Ya da dua et ikimiz birden ölelim.”

İki kardeşi üzerilerine gelen her İngiliz askerini devirmeyi başardılar. Alex, Laren'in görüntüsünü zihninde tutmaya ve onun için sağ kalmaya çalışıyordu. Yorulmuştu ama içinde karısına canlı olarak ulaşmak için duyduğu dürtü onu güçlü kılmaya yetiyordu.

Kalkanını önüne kaldırıp son kalan askeri de devirdi. Harkirk'in parlayan zırhı şimdi tam önündeydi.

Adi herifin artık ölme zamanı gelmişti. Onun bir daha asla ailesini tehdit etmesine izin vermeyecekti. İskoçya onların vatanlarıydı ve artık hiçbir İngiliz'in boyunduruğunda yaşamak istemiyordu.

Kılıcını sıkıca tutup hamle için en doğru zamanı kestirmeye çalıştı. Bram ardını kolluyor, gelen askeri çevik hareketlerle yere kılıçtan geçiriyordu.

İşte o anda duyduğu çılgınlıkla kılıcın kabzasını tutan eli gevşedi. Adaira'nın tiz sesi yüreğini yırtmıştı. Arkasını dönüp baktığında Hamish ve adamlarının ortalarda gözükmediğini fark etti.

Vahşi bir çığlık kopmuştu boğazından. Bir asker elinde bıçak, Adaira'yı kucağında tutuyordu.

“Hayır” dedi bir kadın sesi.

Laren başını çevirip bakınca Leydi Harkirk'in ormandan ona doğru yürüdüğünü gördü. “Kaleye gitmek istediğini biliyorum. Ama eğer yakalanırsan kocam seni de öldürtür.”

“Kızımı böyle tehdit etmelerine izin vermeyeceğim,” diye ayak diretti Laren.

“Eğer ölürsen ona yardımın dokunmaz,” dedi kadın, atılıp onu elinden tutarak. “Benimle gel. Gözcü kulelerinden biri şu anda boş. Tüm askerler iç avluda.”

Callum iki kadının önüne geçip onları durdurdu. Leydi Harkirk'e tehditkâr bakışlar atıyordu. Eli de yayındaydı ve sanki kadının tehdit oluşturup oluşturmadığını anlamaya çalışıyordu.

Laren uzanıp onun koluna dokundu. “Ona güveniyorum Callum.”

Callum hala kararsız görünüyordu. Ancak Laren, onu da saldırıya katılmak için can attığını ve daha fazla orada beklemek istemediğini biliyordu.

Sonunda eliyle kadına yolu göstermesini işaret etti. Kulenin girişine vardıklarında bir asker onları fark edip üzerilerine doğru koşmaya başladı. Callum yayını gerdi ve bıraktı. Kısa mesafeden adamı vuran ok onu birkaç adım geri savurmuştu.

Başlarını eğip kuleye girdiler. Kadının tahmin ettiği gibi kule boştu ve onlara fark edilmeden aşağıda olup biteni gözleme imkânı veriyordu.

Avlunun bir köşesinde topallayarak yürüyen adamı görür görmez tanımıştı Laren. Bu manastırın camlarının ölçüsünü getiren ve kuvvetle muhtemel kızını kaçıran Rahip Stephen'dı.

Callum yayını gerdi ve adamı indirmek için doğru zamanı kollamaya başladı.

“Bekle,” dedi Leydi Harkirk, okun önüne geçerek. “Finian Maclachor'un bize faydası dokunabilir.”

Adamın hali göz önüne alınırsa, onun kimseye bir yardımı olacak halde olduğu söylenemezdi. Ama yine de Harkirk'in adamlarının dikkatini dağıtabilirdi.

Aşağıda Alex, Adaira ve İngiliz Lordu arasında adeta ikiye bölünmüştü. Kalkanını kaldırmış kendini savunuyor, ancak gözünü bir an olsun kızından ayırmıyordu. Laren tırnaklarını avuçlarına gömdü ve içinden dualar etmeye başladı.

“Bize saldırmaya kalkarsınız ha!” dedi Harkirk. “Şu Hamish'in de suyu ısınmıştı zaten. Şimdi hem kızın, hem de sen elimdesiniz.”

“O daha bir bebek,” dedi Alex, dişlerini sıkıp. “Bunun için cehennemde yanacaksınız.”

“Bir babanın kızı için neler yapabileceğini görmek ilginç doğrusu,” dedi Harkirk, kılıcını kaldırarak. “Onun için öldürmeye, insan kaçırmaya, dostlarına sırt çevirmeye hazır,” diye devam etti, yüzünde şeytanı bir gülümsemeye. “Peki, sen? Sen kızın için ne yaptın?”

Bir baş hareketiyle Harkirk adamlarını Bram'ın üzerine yolladı. Kardeşinin etrafı sarılmıştı.

“Hangisinin hayatı senin için daha değerli? Kızının mı? Yoksa kardeşinin mi?”

Alex büyük bir öfkeyle Harkirk'in üzerine saldırdı. Adam neye uğradığını şaşırılmıştı ve geriye doğru savruldu. Ancak gözleri hala Adaira'nın üzerindeydi.

Kimse onu böyle bir seçim yapmaya mahkûm edemezdi ve zalim lordu bunun için parçalara ayıracaktı.

“Kızı öldür!” diye bağırdı Harkirk ve askerlerinin ardına saklandı.

Alex'in tüm duyuları alarma geçmişti. Adama yetişmesi mümkün değildi ama yine de koşmaya başladı. Sanki zaman yavaşlamış gibiydi. Adamın bıçağı kaldırışını, kızının çığlık çığlığa ağlayışını görüyor, ciğerleri yanana dek bağıırıyordu.

Sonra bir anda Adaira'yı tutan adamın elindeki bıçak gevşedi ve vücudu öne doğru bir yay gibi büküldü. Askerin dizleri çözülmüştü.

Adam kucağında Adaira'yla dizlerinin üzerine kapaklandı ve Finian MacLachor, elinde üzerinden kanlar damlayan bıçağıyla onun arkasında belirdi. Hemen atılıp Adaira'yı İngiliz askerinin elinden aldı ve kılıcını kaldırıp gözlerinde vahşi bir ateşle onu korumaya başladı.

Alex nefesini bıraktı ve kızına doğru koşmaya başladı. Bram'ın etrafını saran adamların üzerine ardı ardına oklar yağmaya başlamıştı. Üç asker yere düşünce diğerleri kaçıştılar.

Hemen ardından Brochain ve adamları savaş çılgınlıkları atarak iç avluya daldılar. Harkirk çoktan ortadan kaybolmuştu ve askerler de kaçışmaya başlamışlardı.

“Onu kurtardın,” dedi Alex. Minnettarlığı kelimelerle anlatılamayacak kadar büyüktü.

“Onu bu duruma sokan benim,” dedi Finian ve kızı ona uzatıp başını önüne eğdi. “Şimdi sana canımı sunuyorum. Öldür beni.”

Alex, Adaira'yı kucağına alıp sımsıkı sardı ve alnına bir öpücük kondurdu. Kızın hıçkırıkları hafiflemeye başlamıştı.

“Harkirk kaçıyor,” dedi Finian'a. “Sana bunları yaptıran adamı bulup intikamını almalısın.”

Finian başını kaldırdı. Yüzündeki hatlar sertleşmişti. Dişlerini sıktı ve Alex'e başıyla selam verip, Harkirk'in peşine düştü.

Kızını kurtarmanın verdiği rahatlıkla kalenin kapısına doğru yürümeye başladı. Hamish MacPherson, ağır adımlarla ona doğru yürüyordu. Yüzündeki yaradan kanlar akıyordu. Ancak Adaira'yı onun kucağında görünce rahatlamıştı.

“Üzgünüm Alex, bize saldıracaklarını düşünmemiştim. Üç adamımı öldürdüler.”

“O artık güvende,” dedi Alex ve Adaira'ya daha da sıkı sarıldı. İngilizler geri çekiliyordu ve artık güvendeydiler.

“Anne!” diye bağırdı Adaira ve onun kucağında kıpırdanmaya başladı. Alex arkasını dönünce Laren'in onlara doğru koşmaya başladığını gördü.

Laren, önce Alex'e sonra da ikisine birden sarıldı. Adaira annesini görünce ağlamayı kesmişti. Ancak şimdi Laren hüngür hüngür ağlıyordu. Alex boştaki koluyla ona sımsıkı sarıldı. Kendisi de ağlamak üzereydi.

Ancak hala güvende hissetmiyordu. Harkirk'i ortadan kaldırmadıkları sürece huzurlu olamayacaktı.

“Lordu bulun,” diye emretti çevresindeki adamlarına.

“O burada,” dedi bir ses uzaktan. Finian kulenin merdivenlerinin başında, Harkirk'in cesedinin üzerine ayağını koymuş onlara bakıyordu.

İskoç esirler zindanlarından kurtarılmış kuleyi ateşe vermişlerdi. Leydi Harkirk, yüzü bembeyaz kesilmiş, alevleri izliyordu.

Laren onun hemen yanına geldi. Ne diyeceğini bilemiyordu.

“Öldüğü için mutluyum,” dedi kadın fısıltıyla. “Sonunda özgürüm. Ama nereye gideceğimi bilemiyorum.”

“İngiltere’de bir ailen yok mu? Yanına sana eşlik etmesi için birilerini verebiliriz.”

Kadın başını sağa sola salladı. Sanki artık İngiltere’yi evi olarak bile görmüyor gibi omuz silkti.

“Artık kimsem yok.”

Laren, geceyi beraber geçirdikleri küçük çocuğun ağaçların ardından onları izlediğini fark etti. Yüzünde korku dolu bir ifadeyle kaleden yükselen alevleri izliyordu.

Leydi Harkirk onu görünce eliyle işaret etti. “Gel, artık seni tehdit edecek bir tehlike kalmadı.”

Çocuk ağaçların arasından çıkıp onlara doğru yürümeye başladı. İşte o anda Finian MacLachor’un haykırışı duyuldu.

“İliana! Sen yaşıyorsun.”

Adam koşarak ormandan çıkan çocuğa sarıldı ve gözyaşları içinde onu öpmeye başladı. Laren şaşkınlıkla onlara bakıyor, o mutlu anı içine sindirmeye çalışıyordu.

“Beni o kurtardı baba,” dedi çocuk Leydi Harkirk’i işaret ederek.

Laren şimdi her şeyi daha iyi anlıyordu. Meğer onun bir oğlan Çocuğu sandığı ufaklık, Finian'ın kızı İliana'ydı. Saçları bir erkek çocuğu gibi kesildiği ve üzerindeki bir erkek çocuğuna ait giysiler olduğu için Laren aradaki farkı görememişti.

“Askerlerden birine onu zindandan çıkarması için bir kese gümüş verdim,” dedi Leydi Harkirk. “Onu bir erkek çocuğu gibi giydirip saçını kestim,” diye devam etti. “Kocam onun zindanda öldüğüne ikna olunca sorgulamadı. Onun senin kızın olduğunu bilmiyordum.”

Finian, İliana'nın elini bir an olsun bırakmadan gidip kadının önünde diz çöktü ve onun elini tuttu.

“Sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.”

Laren, kadının yanaklarının kızardığını gözden kaçırmamıştı. Bir an için ağzından çıkan kelimeleri kontrol edemedi.

“Leydinin yaşayacak bir yere ihtiyacı var,” deyiverdi. “Belki ona bu konuda yardım ederek minnettarlığını gösterebilirsin.”

“Ona her konuda yardım etmeye hazırım,” dedi Finian, başını kaldırıp kadına utangaç bir tavırla bakarak.

Alex, Adaira kucağında ona yaklaştı.

“Artık evimize dönelim mi leydim?”

Laren, ona gülümseyerek cevap verdi.

~ ON SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

Birkaç ay sonra artık Laren için mağarada cam yapmak imkânsız hale gelmişti. Ancak Alex sözünü tutmuş, kulenin içerisine onun için bir cam kesme masası yaptırmıştı. Ramsay ve Monroe'nun da yardımıyla manastırın camlarını iki hafta kadar önce bitirmişlerdi.

Şimdi verdiği sözü yerine getirmenin huzuruyla hamileliğinin son aylarını dinlenerek geçirebilirdi.

Nairna'nın da hamileliği epey ilerlemişti ve beraber göl kıyısında yürüyüşe çıkıyorlardı. Yazın tatlı meltemini yüzünde hissetmek ve gölün soğuk sularında şişen bileklerini ovalamak hoşuna gidiyordu.

Kalenin duvarlarını izleyerek yürümeye devam ettiler. Sonunda İngiliz tehdidi ortadan kalkınca MacLachorlar'ın da yardımıyla kalenin inşasını tamamlamışlar ve İskoçya'daki en güçlü klanlardan biri haline gelmişlerdi.

“Bram erkek istiyor,” dedi Nairna, “Ama ben ilk çocuğumuzun kız olmasını istiyorum.”

Laren ona gülümsedi. Kendisi de ilk hamileliğinde tıpkı onun gibi heyecanlıydı. Ani bir ağrı omuriliğine saplanınca bir an durdu.

“Sen iyi misin?” diye sordu Nairna.

“İyiyim,” dedi onu telaşlandırmamak için. “Hamileliğin son aylarında böyle ağrılar normaldir.”

Tekrar yürümeye devam etti. Ancak her adımda ağrı daha da artıyordu. Destek için Nairna'nın elini tutmuştu.

“Biraz oturup dinlenebiliriz istersen,” dedi Nairna.

“Hayır, bir an önce kuleye dönelim,” dedi Laren. Sancıların aralığı sıklaşıyordu ve gözlerinin önünde noktalar uçuşmaya başlamıştı. Son sancıyla Nairna'nın elini istemeden çok sıkmıştı.

“Laren, ağrın olduğunu saklamaya çalışma.”

O anda Laren bacaklarının arasında bir sıcaklık hissetti.

Ama daha çok erken, diye geçirdi içinden.

“Laren?” diye haykırdı Nairna telaşla. “Hemen Alex'i bulmalıyız... Elbisen...”

“Sanırım suyum geliyor,” dedi Laren, Nairna'yı telaşlandırmak istemiyordu. Galiba doğum zamanı gelmişti.

Nairna onun elini daha da sıkı sıkı tuttu. “Beni kaygılandıran doğum suyu değil Laren... Kan...”

~ ON DOKUZUNCU BÖLÜM ~

“Doğum sırasında burada kalamazsın,” dedi Grizel.

“O benim karım ve onun yanında olmak istiyorum,” diye belirtti Alex ancak içeriye girmeye çalışsa da Grizel onun önüne geçti.

“Hesabıma göre çocuk erken geliyor,” dedi annesi. “Doğum kanaması var. Bu durumda burada kalmasan iyi edersin,” dedi annesi elini onun omzuna koyarak. “Dua edelim de bebek kendi kendine nefes alacak kadar büyümüş olsun.”

Alex bir çocuklarını daha kaybetmekle yüzleşebilir miydi bilemiyordu. Ancak bu kez ne olursa olsun karısının yanında olacaktı.

Annesini aşıp odaya daldı. Laren ter içindeydi ve acıyla titriyordu. Gözlerini açmaya bile takati yok gibiydi

Nairna ve Vanora'nın yüzlerindeki ifadeye bakılırsa doğum hiç de iyi gitmiyordu. Nairna dualar mırıldanıyor, Vanora da Laren'in altında biriken terleri siliyordu.

"Buradayım," dedi onun yanına oturarak. Laren onu duyunca gözlerini açmıştı.

"Alex'le yalnız konuşmak istiyorum," dedi Laren. "İhtiyacım olursa size seslenirim."

Kadınlar isteksizce de olsa odadan çıktılar.

"Korkuyorum," dedi Laren. "Doğum için çok erken ve... Ve kanamam var."

Alex onun yüzünü nazıkçe okşadı. "Ne olursa olsun yanındayım Laren. Buradan ayrılmayacağım."

"Acıya daha fazla dayanamıyorum," dedi Laren ve hafifçe doğrulmaya çalıştı. "Bebeğimi kaybetmek istemiyorum."

"Onu kaybetmeyeceksin."

"Çok canım yanıyor," diye belirtti Laren.

"Sen sandığından çok daha güçlüsün. Bebeğimiz yaşayacak."

Alex, yanında getirdiği cam damlacıklarını onun çıplak karnının üzerine koydu.

"Bunları sana verdiğim günü hatırlıyor musun?"

Laren gülümseye çalıştı, "Nasıl unuturum."

"Sen benim en büyük hazinemsin," dedi Alex ve onun saçlarını okşamaya başladı.

"Benimle kal," diye fısıldadı Laren.

"Sana yemin ederim ki bir dakika bile yanından ayrılmayacağım."

Laren'in sancıları gece boyunca sürmüştü. Alex bir an olsun onun yanından ayrılmamıştı. Sabaha karşı Grizel odaya girdi.

"Laren, bir ziyaretçin var!"

Tıpkı Laren gibi kızıl saçlı bir genç kadın içeriye girdi. Laren onu görünce yüzü aydınlanmıştı, "Suisan!"

Genç kadın hemen onun yanına koşup elini tuttu. “Grizel’in gönderdiği haberi alır almaz geldim. Ama annemiz yolculuk için çok zayıf olduğu için gelemedi. Ama sana bunu gönderdi.”

Susian ona elindeki tahta hacı verdi ve Laren onu görünce yine hafifçe gülümsedi. “Manastırda mutlu mu?”

“Evet. Kendini kiliseye ve dine adadı ve çok mutlu,” dedi genç kadın ve hafifçe gülümsedi. “Ama ben manastırda yaşayamadım. İki yıl önce evlendim ve şimdi Skye adasında kocamla yaşıyorum.”

Alex, hayranlıkla annesine bakıyordu. Kadın bunun üzerine mırıldandı.

“Doğumda ailesini yanında görmek ister diye düşündüm. Onları bulmak kolay olmadı.”

Alex annesine sarıldı, “Sana müteşekkirim.”

Grizel ise kaşlarını çattı. “Şimdi doğum odasından çık bakalım. Erkeğin doğumda bulunması görülmüş şey değildir.”

“Hiçbir yere ayrılmıyorum,” diye diretti Alex. En kötüsüne bile hazırdı ama bu kez karısının yanında, ona destek olacaktı.

Bir saat kadar sonra artık Vanora ve Grizel, Laren’in doğum için ıkmıya başlaması gerektiğine kanaat getirdiler.

“Nairna, sen gitsen iyi olacak,” dedi Vanora. Grizel onun hareket etmesini bile beklemeden onu kolundan tutup nazikçe dışarıya çıkardı.

“Onu neden gönderdiniz?” diye sordu Alex.

“Son bahara kalmaz o da doğum yapacak. Ürkmesini istemiyoruz,” dedi Vanora.

Laren yarım saat boyunca acı içinde kıvrandı. Alex onun belini altına yastık koyup doğum için pozisyon almasını sağladı.

Karısı ıkmıyor, acıyla inliyordu. Nefes nefeseydi. Alex onun elini sıkıca tutuyor, ona cesaret verecek şeyler söylemeye çalışıyordu.

“Kafası göründü,” diye bağırdı Grizel. “Az daha sabret.”

Alex gözlerini kapatıp dualar etmeye başladı. Birkaç dakika sonra, yeni doğanın o mucizevî ağlayışı duyulunca açtı gözlerini. Bir kızları daha olmuştu. Alex onun küçücük ellerine ve gri-mavi gözlerine hayranlıkla bakıyordu.

Tanrım, onun sağlık ve mutluluk ver.

Grizel bebeği Vanora'ya verdi ve hemen yeniden eğildi, “İkinmaya devam et Laren, ikincisi de geliyor.”

Alex duyduklarına inanamıyordu. Hemen sonra ikinci bebeğinde ağlayışı duyuldu. Bir de oğulları olmuştu. Laren şaşkınlık ve mutlulukla Alex'e bakıyordu.

“İkizlerimiz oldu.”

“Üstelik sağlıklı görünüyorlar,” dedi Vanora gülümseyerek.

Vanora kızı çoktan kundaklamış ve Alex'e uzatmıştı. Alex onu kucağına alınca içinde tarif edilemez bir mutluluk duymuştu. Onun alınına bir öpücük koyup minik elini okşadıktan sonra Laren'e uzattı.

Hemen sonra oğlanı uzattı Vanora. Alex'in gözünden bir damla yaş süzölmüşü. Grizel ona sert sert baksa da umurunda değildi. Tanrı onlara ikinci bir şans vermişti ve mutluluk gözyaşlarını saklayacak değildi.

~ YİRMİNCİ BÖLÜM ~

Üç yıl sonra...

“Çocukların yanına dönsem iyi olacak,” dedi Laren. Alex'in kollarında uzanmış, onun çıplak göğsünde parmaklarını gezdiriyordu.

Öğleden sonranın tatlı güneşi ağaçların arasında üzerlerine yansıyor, gizli mabetlerine büyülü bir hava katıyordu.

“Hem klandakiler de senin nereye kaybolduğunu merak ediyorlardır,” diye devam etti.

“Emin ol, şu böyle güzel bir kadınla ormanda çırlıçıplak uzanıyor olduğumu bilseler beni anarlardı.”

Laren başını kaldırıp onun dudaklarına kendi dudaklarını dayadı ve “Seni seviyorum,” dedi.

“Seni seviyorum,” diye karşılık verdi Alex, dudakları hala onun dudaklarında.

Tutkuyla öpüşmeye başladılar.

“Gidip Mairin’i ufaklıkların elinden kurtarmalıyız,” dedi Laren.

Kalkmaya yeltendiyse de Alex onu belinden tutup kucağına çekti.

“Mairin başının çaresine bakabilir,” dedi Alex ve onu öpmeye başladı.

Akşam çökmek üzereyken kuleye vardılar. Mairin kapıda onları karşılamıştı. Sanki dönüşleri onu rahatlatmış gibiydi.

“Eva ve Kerr canımı çıkardılar.”

“Şimdi neredeler?” diye sordu Laren.

“Adaira ve Ramsay’le oynuyorlar.”

Laren kızına sarıldı ve onun saçına bir öpücük kondurdu. Ne kadar da hızlı büyüyordu. Bu onun eğitimindeki üçüncü yazıydı ve birkaç seneye kadar genç bir kız olacaktı.

Geniş salonda Kerr ve Eva, Ramsay’den kaçıyorlardı. Delikanlı onları yakalayıp kucağına aldı.

Kerr, Alex’i görünce Ramsay’den kurtuldu ve ona doğru koşup bacağına sarıldı. Laren onları öyle görünce gülümsemişti. Alex gidip Eva’yı Ramsay’in kucağından aldı.

“Onlara göz kulak olduğun için teşekkürler,” dedi, Ramsay’e. Çocuk iki yıl önce babasını kaybetmişti ve artık onlarla beraber yaşıyordu.

“Anne, ziyaretçin var,” dedi küçük Adaira ve salonda bir masada oturan iki rahibi gösterdi.

Laren onları selamladı. Doğrusu onlardan bir ziyaret beklemiyordu. Hemen bir kadına işaret edip onlar için yemek hazırlamasını ve mahzenden kök birası çıkarmasını istedi.

“Hoş geldiniz. Umarım camlarla ilgili bir sorun yoktur.”

“Bilakis. Manastırımız çok ilgi çekiyor. Hatta camlarının namı kardinal William de Lamberton’un bile kulağına gitmiş,”

dedi adam ve çantasından büyükçe bir parşömen çıkardı. “Eğer ilgilenirsen, Aziz Adrews katedrali için yeni tasvirler yapmanı istiyoruz.”

Laren ne diyeceğini bilemiyordu. Bir katedral için cam yapmak herkese nasip olmazdı ama kendine güvenemiyordu.

“İzin verin planları inceleyeyim,” dedi Rahiplere, “Nairna sizinle temasa geçip pazarlığı yapacaktır.”

İkinci çocuğunun doğumundan sonra bile Nairna Glen Arrin'in hesap kitap işleriyle uğraşmaktan memnundu.

Laren, Rahiplere yemek sunduktan sonra onlara daha sonra cevap vereceğini söyleyip Alex'in yanına döndü.

“Ne düşünüyorsun? Katedral için cam yapmalı mıyım?”

“Buna kendin karar vermelisin. Ama benim fikrimi sorarsan, kimseyi yeteneğinden mahrum etmeye hakkın yok,” dedi gülerek. “Ama beni kendinden mahrum bırakmayacağına söz vermelisin,” diye ekledi, dudaklarını onun dudaklarına götürürken.

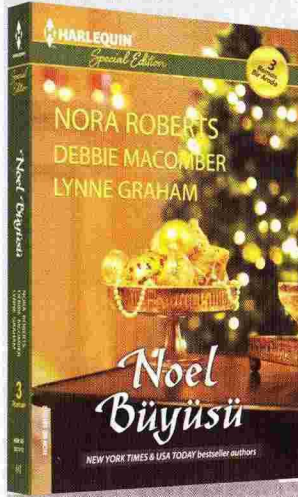

Yeni seri

Special Edition

Yeni

HARİKA BİR SÜRPRİZLE BAYİNİZDE...

VE YİNE BİR İLK...

ÜÇ BESTSELLER YAZAR BİR ARADA...

Tutku, sevgi, ihtiras, heyecan, gerilim, ihtişam, romantizm... Yıldız yazarlardan, herkesin AŞK'A dair bir şeyler bulacağı, hayatın içinden hikâyeler...

Special Edition

BAYİNİZDEN İSTEYİN...

Historical

"Tarihin derinliklerinde tutkulu şövalyelerin, asil lordların ve leydilerin büyük aşk hikâyeleri, Historical serimizde sizlerle."

MICHELLE WILLINGHAM

Aşk ve Savaş

Alex MacKintosh, klanının şefi olarak halkının üzerine çöken kara bulutları dağıtmak ve klanını yeniden eski gücüne kavuşturmakla mücadele etmektedir. Bu sırada çok sevdiği karısını ihmal etmiştir. Sonunda Laren'in ondan her geçen gün uzaklaştığını fark ettiğinde aşklarını yeniden alevlendirmek için nasıl bir adım atacağını bilemez. Laren'in, evlendiklerinden beri kocasından sakladığı ve klanı refaha eristirecek olan sırrını öğrenmek onu harekete geçirir. Laren için, aşkın tath dokunuşu artık ulaşılması güç bir hayale dönüşmüş, bu yüzden de kendine yarattığı küçük dünyada yaşamaya başlamıştır. Kocasının ona bakışlarındaki açlığı fark etse de evliliklerini yeniden canlandırmak için ne yapması gerektiğini bilemez.

Ancak Alex güçlü bir savaşçıdır ve her türlü mücadeleye aşkı için göğüs germeye hazırdır...

ISSN 2146-099X

HARLEQUIN®
Historical

www.harlequintr.com

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul
ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının
bandrol taşıması zorunlu değildir.

Fiyatı: 9,90 TL / Kıbrıs: 13,90 TL
Avrupa: 5 €

HQN HIS 2013/12